Waarschuwing:

Dit boek is niet compleet.

Theodor Fritsch

DE VALSE GOD

BEWIJS MATERIAAL TEGEN JAHWE

INHOUD

NEDERL. BEWERKING DOOR

F. M. v. d. MAAS

UITGEVERIJ “WESTLAND” – AMSTERDAM - 1941

VOORWOORD

De heruitgave van dit werk van de in 1933 overleden schrijver, de nestor in de strijd tegen de valse god, is een eis van deze tijd. geen onderwerp staat zo midden in het brandpunt der belangstelling als het religieuze, en er is geen keuze, zo beslissend, als die tussen Jehova en de Germaanse godsvrucht. Niemand van Germaanse bloede, ook niet de kerkganger, en ook niet hij, die volgens de tegenwoordig geldende begrippen een gelovige is, kan zich afzijdig houden, tenzij hij zich buiten de vernieuwing van het Duitse leven plaatsen wil.

Theodor Fritsch zegt zelf in dit werk, dat wel het doorwrochtste is:

“Of het Christendom nog een toekomst heeft, zal er van afhangen, of het zich eindelijk los kan maken van de joodse invloed en – zoals zijn meester, Jezus Christus – in de jood de vijand van alle waarachtige zedelijkheid en godsdienst ziet. De godsdienst moet ons bovenal een zedelijk wapen zijn tegen de vijand, en daartoe is het nodig, dien vijand te herkennen.”

Deze woorden, in 1911 geschreven, geven in de beknopste vorm de huidige toestand weer. Wie enig verantwoordelijkheidsgevoel tegenover de volkse staat en het Germaanse ras bezit, kan niet aan Jehova geloven.

Op de 12en September 1933 sprak bisschop Coch aan de baar van Theodor Fritsch de volgende woorden;

“In dit godshuis en als onderdeel van deze lijkdienst zij het mij vergund, als kerkvoogd van onze Evangelisch-Lutherse Kerk, enkele woorden van dank te richten tot de man, aan wiens baar ik hier sta, de man, die zijn levenswerk, waarvoor hij onverschrokken streed, nog bekroond mocht zien. Het is allereerst wel een zeer persoonlijk woord van dank, dat ik de overledene schuldig ben. Uit zijn werk toch kon ik veel leren, dat mij een hulp was bij onzen strijd voor een nieuw Duitsland en een nieuwe Duitse volkskerk. Ook onze kerk spaarde deze onverschrokken strijder zijn kritiek niet. Maar juist voor deze kritiek zijn wij hem in dit uur nog van harte dankbaar. Zeer veel heeft hij verkondigd en verdedigd, en dat, wat hij verdedigde, is gebleken - zoals het velen van ons duidelijk voor ogen is komen te staan - de waarheid te zijn. Ook voelden wij, hoe deze man inzag, dat het wezen van het Christendom juist lag in zijn strijd tegen het Jodendom, het essentiële verschil tussen Christendom en Jodendom. Goethe heeft gezegd, dat de eigenlijke betekenis van de wereldgeschiedenis ligt in de strijd tussen het geloof en het ongeloof. En de kern van deze uitspraak blijft dezelfde, als wij, wijzer geworden door de ervaringen van de laatste honderd jaar, deze gedachte scherper omlijnen en zeggen: De eigenlijke betekenis van de wereldgeschiedenis is de strijd tussen het Christendom en het Jodendom. Sinds dat uur op Golgotha is en blijft dit zo.

Nu echter nog een woord van dank, dat wij allen de man, om wie we hier treuren, verschuldigd zijn.

Hier, aan zijn baar, wil ik het bekennen: als wij thans in het nieuwe Duitsland ook een nieuwe volkskerk bouwen kunnen, dan danken wij dit in de eerste plaats aan hem, die tijdens zijn strijd van tientallen jaren ons de weg daarvoor baande en met zijn “Hammer” ook op de deuren der kerken klopte. Wij danken hem ervoor, dat hij zijn gemeente hier trouw gebleven is, en het is ons een verheugenis, dat hij in zo goede betrekking met de voorganger van deze gemeente stond, en ook met diens voorganger, dominee Wangemann. Ook verheugt het ons van ganser harte en stemt het ons dankbaar, dat de man, die zo dapper en onverschrokken streed, vervolgingen en morele martelingen ten spijt, de heerlijke gebeurtenissen van dit wonderschone jaar 1933 heeft mogen beleven. Wij wensen hem, de eerlijken strijder, niet

slechts de eeuwige rust, doch ook de eeuwigen vrede, die niet van deze aarde is, dien God alleen geven kan als louter genade; want alle strijd is eeuwige rust in God de Heer. Amen!

INLEIDING

De strafkamer van de tweede arrondissementsrechtbank te Leipzig veroordeelde mij op de 18en November 1911 tot een week gevangenisstraf. De reden daartoe was gelegen in de volgende uitspraak, die ik in het door mij geredigeerde tweewekelijkse tijdschrift “Hammer”, Nr. 190, op pag. 266 had laten afdrukken:

“Dat de Hebreeërs hun Jodendom verloochenen en Duitsers willen worden, geloof ik niet eerder, dan wanneer ze hun talmudische geschriften verbranden en hun synagogen afbreken - ten teken, dat ze niet langer van zins zijn Jehova, de geest van ...., te aanbidden.”

De hier weggelaten woorden kentekenden Jehova als de verpersoonlijking van het kwade.

Op aanklacht van de “Verein deutscher Staatsburger jüdischen Glaubens” te Berlijn had toen het Openbaar Ministerie te Leipzig een vervolging tegen mij ingesteld wegens “godslastering”, volgens § 166 van het wetboek voor strafrecht.

Ik had gehoopt, bij de behandeling van deze zaak een bewijs voor de waarheid van mijn beweringen te mogen geven en daardoor een der noodlottigste dwalingen van onze religieuze overleveringen en van onze staatsinrichting aan de kaak te stellen, een dwaling, die ik als de wezenlijke oorzaak van onzen huidige socialen en zedelijke nood beschouw. Berustend op omvangrijk materiaal, wilde ik het bewijs leveren, dat de joodse Jehova niets gemeen heeft met de Geest der liefde en goedheid, zoals wij ons God voorstellen, dat hij echter veel eerder een antipode van deze God is. Verder dacht ik bij deze gelegenheid duidelijk te maken, dat datgene, wat wij joodse godsdienst noemen, hun eigenaardige God getrouw, een leer is, die niet te verenigen is met onze begrippen van moraal en godsdienst, maar door haar arglistig, menshatend karakter tot een vloek van de huidige cultuur werd.

Mijn verwachtingen werden teleurgesteld. De rechtbank was niet genegen, dieper op de uiteenzetting van dit vraagstuk in te gaan - misschien was dit haar goed recht, - zoals ik eerst bij deze gelegenheid vernam - het wetboek van strafvordering laat in geval van “godslastering” niet toe, het overtuigend bewijs aan te voeren.

Reeds direct na het bekend worden van de aanklacht toonden de mij toestromende brieven, hoe groot de belangstelling voor mijn zaak was, en velen vroegen mij mijn bewijsmateriaal bekend te maken. Nog groter werd de belangstelling na de publicatie van het vonnis, waarvan de rechtmatigheid - zelfs van juridische zijde - door velen in twijfel getrokken werd. Ook uit andere gezichtspunten schijnt mij datgene, wat ik over Jehova en de joodse leer weet, belangrijk genoeg, om het mijn tijdgenoten niet te onthouden.

Ik behoor niet tot de lichtvaardige bespotters van het geloof; veel meer heeft juist de liefde voor waarheid en recht - en ik geloof, dat ook dat godsdienst is - en de niet minder schrijnende pijn om het lot van ons ongelukkig volk, dat ik het slachtoffer zie worden van lage listen, mij gedreven, zo te handelen als ik deed. Deze gevoelens noodzaken mij er toe, de bedrieglijke dubbelganger van God het masker af te rukken. Ik ben vrij van godsdienstige vooroordelen; over zaken van het geloof denk ik zo zuiver als maar iemand; wel echter erken ik ten volle de onmisbaarheid der waardering van zedelijke machten voor het menselijk leven en weet, dat juist het ondermijnen daarvan ons volksleven ernstig heeft aangetast. Ik handel dus, noch uit godsdienstig fanatisme, noch uit lichtzinnige vrijdenkerij; zuiver menselijk-zedelijke gevoelens zijn het, die mij drijven. Als we echter naar de oorzaken zoeken, die het zedelijke volksleven zo diep ontwricht hebben, dan mogen wij niet zonder meer voorbijgaan aan het vreemdsoortige geesteswezen, dat de Hebreeërs onder ons belichamen. We zien, hoe dit vreemde volkselement zich boven ons verheft en zoowel op materieel als op geestelijk gebied een schier onheilspellende macht ontplooit. Mogen we dan al, zonder afgunst, de geestelijke begaafdheid van de Jood erkennen, mogen we toegeven, dat hij juist voor zakelijke en financiële manipulaties bijzonder geschikt is, dan is dat toch niet voldoende, om de waarlijk fenomenale opkomst van het Hebreeuwse volk te verklaren. Voor een halve eeuw leefden - op slechts een enkele uitzondering na - de Joden nog in armoede, thans is het grootste deel van de rijkdommen onzer natie in hun bezit en beheersen zij daardoor de banken, beurzen en de groothandel, terwijl zij anderzijds de pers, literatuur en de kunst aan zich dienstbaar maakten. Dat is niet in de haak. Er schuilt iets geheimzinnigs achter de Joden en hun leer; en dit geheimzinnige tot klaarheid te brengen is het doel van dit boek.

Hoe onbeduidend en van weinig betekenis het verloop van het proces van de 18den November 1910 ook was, moet het toch volledigheidshalve - en als het ware ter inleiding - hier in zijn geheel weergegeven worden.

OPENBARE BEHANDELING

Voor de tweede strafkamer van de Koninklijke Pruisische arrondissementsrechtbank te Leipzig. Vrijdag, de 18den November 1910, des voormiddags te elf uur.

De president: Thans volgt de strafzaak tegen de boekhandelaaruitgever en redacteur Emil Theodor Fritsch te Gautzsch, uitgever van het tijdschrift de “Hammer”. (Na vaststelling der identiteit en voorlezing van de aanklacht.) “Is het juist, dat U de uitgever bent van het tweewekelijkse tijdschrift de “Hammer”?

Sinds wanneer geeft U dat blad uit?”

De beklaagde: “Sinds 1902.”

De president: “Heeft het tijdschrift een speciale tendens?”

De beklaagde: “Het behandelt hoofdzakelijk sociaal-politieke en staathuishoudkundige problemen met inbegrip van het rassenvraagstuk.” *)

De president: “In dit tijdschrift publiceert U ook zoo

*) Het program van de “Hammer” zegt: De “Hammer” staat buiten elke politieke partijtendens. Zijn richting is bezonnen-nationaal - zonder chauvinisme. Het is zijn streven, de om zich heen grijpende maatschappelijke en zedelijke verwarring tegen te gaan. De Duitse bewustzijn te versterken en nieuwe idealen te stellen tegenover de vervlakkende winst- en genotzucht. Daarom richt zich onze strijd tegen alle vijanden van het Duitse leven.

Wij willen “godsdienstig” zijn in de beste zin - voorzover voor ons in de godsdienst een levend en daadkrachtig idealisme belichaamd is. Daarom echter zijn wij ook tegenstanders van een levenloos formalisme en blinde letterknechterij.

nu en dan zogenaamde kernspreuken. zo moet U ook de kernspreuk gepubliceerd hebben, waarop deze aanklacht berust, en wel in het hier voor mij liggende nummer van de “Hammer”, onpartijdig tijdschrift voor het nationale leven, IXde jaargang, 15 Mei 1910, Nr. 190.” (De president leest de kernspreuk voor.)

“Jehova is de God der Joden, dat wilt U toch niet bestrijden? Deze God hebt U smadelijk beledigd, daar U van hem beweerde, dat hij de geest zou zijn van.... Wilt U dit nader verklaren?”

De beklaagde: “In de aanklacht wordt aangenomen, dat Jehova identiek is aan God, aan dat, wat in § 166 van het wetboek van strafrecht als Godsbegrip wordt beschermd. Ik bestrijd, dat Jehova deze God is. De dwaling, dat Jehova identiek is aan onzen christelijke God, is evenwel in brede kring verbreid; bij nadere beschouwing echter blijkt deze veronderstelling onhoudbaar. Jehova is een wezen van zo uitzonderlijken aard....”

De president (in de rede vallend): “Geeft U tenminste toe, dat Jehova, zo niet de God der Christenen, dan toch de God der Joden is?”

De beklaagde: “Ik neem aan, dat Jehova, zoals hij zich in het Oude Testament en de talmudisch-rabbijnse geschriften openbaart, de God der Joden is.”

De president: U geeft ook toe, dat Jehova, als God der Joden, tegenwoordig nog vereerd wordt?”

De beklaagde: “Of dat nog door alle Joden het geval is, weet ik niet, maar zeker nog door velen. Desalniettemin bestrijd ik, dat Jehova in dien zin, als de wet hem beschermen wil, als God beschouwd kan worden. Vele uitspraken in de Heilige Schrift tonen Jehova aan als een wezen, dat de door mij gebruikte benaming ten volle verdient. Had men deze Jehova werkelijk gekend, dan was het uitgesloten geweest, dat hij ooit in een cultuurstaat als God erkend zou zijn geworden. Het kan hier alleen gaan om een dwaling van de wetgevers, in zo verre, dat zij bij de erkenning van de joodse leer een verkeerde voorstelling koesterden van de eigenlijken aard van deze leer en haar God. Ik ben bereid, uitgebreid materiaal te leveren, ten bewijze, dat Jehova niet dezelfde is, dien wij God noemen.” (De beklaagde wil het bewijsmateriaal ter hand nemen.)

De president: “Het zou voldoende zijn, als U toegaf, dat Jehova door het merendeel der Joden nog als God vereerd wordt.”

De beklaagde: “Dat neem ik aan.”

De president: “Nu hebt U beweerd, dat Jehova de Geest van......is, en U zegt, dat dit volgens uw overtuiging de waarheid is. Waarop is die overtuiging gebaseerd?”

De beklaagde: “Zij berust op een groot aantal aanhalingen, die ik uit het Oude Testament en talmudische geschriften aanvoeren kan. Daarin worden aan deze God eigenschappen toegekend, die met ons begrip van God niet te verenigen zijn. Voor ons is God een oneindig volmaakt wezen, een Geest van waarheid en gerechtigheid, van liefde en goedheid, een Vader aller volkeren en aller mensen, terwijl al deze eigenschappen Jehova ten enenmale vreemd zijn. Jehova is alleen de God van een bepaalden stam, dus hoogstens is hij een stamafgod. Dat blijkt uit het Oude Testament. Als Jehova het verbond met Abraham sluit, zegt hij: “Met u en uw nakomelingen - letterlijk staat er: met uw zaad - wil Ik mijn verbond sluiten.” Het verbond heeft dus alleen betrekking op de nazaten van Abraham, dus op Joden van joodse bloede; alle andere volken zijn uitgesloten. Het blijkt ook spoedig, dat Jehova de anderen volken vijandig gezind is, daar hij de Joden toestaat, allerlei ongerechtigheden tegenover hen te bedrijven. Jehova gaat zelfs zo ver, de andere volken der wereld de Joden “tot voer” te geven: Luther vertaalt dit aldus: “Du solist alle Völker fressen, die ich in deine Hand geben werde.”

Zulke gevoelens zijn niet in overeenstemming met de voorstelling van God, zoals wij Hem zien. Christus predikt in naam van zijn God: “Ga tot de volkeren en onderwijst hen”, maar Jehova zegt: “Gij zult alle volkeren vernietigen, die mij geen trouw zweren, die zich niet bij mijn verbond aansluiten.”

Uit meerdere teksten in de bijbel blijkt, dat Jehova uitsluitend de God der Joden is en slechts voor hen zorgt, dat er voor hem geen recht of onrecht bestaat, waar het er om gaat, de Joden voordeel te bezorgen. De talmudisch-rabbijnse geschriften gaan - in navolging van dit Godsbegrip - zo ver, dat de Joden toegestaan wordt, tegenover de andere mensen alles te loochenen, wat wij moraal noemen, dat - ik ben bereid, daarvoor uitvoerige bewijzen aan te voeren - bedrog, woeker, diefstal, zelfs sluipmoord, niet alleen toegestaan, maar zelfs aanbevolen worden. Deze verklaringen zijn niet, zoals veelal wordt aangenomen, ontsproten aan het brein van antisemieten, doch zijn bewezen door betrouwbare ter zake kundige, door kenners van de talmud en het Hebreeuws.

Herhaaldelijk zijn daar processen over gevoerd, waarbij echter steeds werd vastgesteld, dat deze vertalingen geheel volgens de letter waren.

Hier heb ik een stuk, een gerechtelijke expertise van Dr. Ecker, Privaatdocent in Semitische talen te Munster, het is getiteld: “De Jodenspiegel in het licht der Waarheid.” Het ontstaan van dit stuk....

De president (in de rede vallend): “Het is niet nodig dat wij op bijzonderheden ingaan. Verklaart U Uw standpunt slechts in het algemeen. Het is voldoende, wanneer U zegt, dat hetgeen U aanvoert, waarheid is, op grond van Uw kennis der literatuur.”

De beklaagde: “Wanneer het gerecht mij daar in geloven wil, dat ik mijn beweringen op deze geschriften grond en dat deze geschriften naar waarheid getrouw vertaald zijn, dan kan ik mij van nadere uitleggingen onthouden.

In ieder geval ben ik door het bestuderen van de inhoud van deze geschriften, waarmede ik mij meer dan dertig jaar bezig houd, tot de overtuiging gekomen, dat de Joden door hun bijzondere moraal een geweldig gevaar voor ons zijn, want zij ontwrichten daardoor ons volk zedelijk en zakelijk. Om een voorbeeld te geven; Stelt U zich eens voor, dat er een roversbende kwam, die zei: Onze God heeft ons geboden, de mensen te beroven en te vermoorden; dat is onze moraal en godsdienst, en wij wensen, dat deze godsdienst wordt erkend. - Niet veel anders is het met de Joden. Men moet wel aannemen, dat de wetgevers niet met de joodse geheime leer op de hoogte waren, anders hadden zij nooit hun goedkeuring er aangegeven, dat deze godsdienst erkend werd. De Joden van hun kant stellen alles in het werk, om te verhoeden, dat hun wetten bekend worden. Ze onderdrukken elke poging, hun leerstellingen publiek te maken. Ook in deze richting heb ik serieuze stappen ondernomen. In het jaar 1892 heb ik te Berlijn met gelijkgezinden een petitie aan de hoogste instanties van het Rijk en de bondsstaten gericht, waarin verzocht werd, een commissie van ter zake kundige te benoemen, die de talmudische geschriften op de aanvechtbare plaatsen onderzoeken zou. Dat is geweigerd - met de verklaring: het was niet doenlijk; men kon er niet op ingaan. Ik ben zo vrij, een afschrift van het verzoekschrift bij de andere stukken te voegen.

Dat alles geeft mij de overtuiging, dat er met de joodse wetgeving iets niet in orde is, dat er wel degelijk dingen in staan, die het daglicht niet kunnen verdragen, die als immoreel en niet-godsdienstig opgevat moeten worden. Ik bestrijd daarom de joodse leer het recht, zich een godsdienst te noemen. Want iets, dat mensen, kuituur en staat vijandig gezind is, kan geen godsdienst zijn. Vroeger of later zal het er toe moeten komen, de grondwet er op na te zien, of de erkenning van de joodse leer gehandhaafd kan blijven. Ik ben er van overtuigd, dat de rechtsgelijkheid der Joden te niet gedaan moet worden, als wij onzen staat en ons volk gezond willen hebben.

Nu kan de rechter zich wel op het standpunt van geschreven wet beroepen en zeggen: het Jodendom is een erkende geloofsgemeenschap, en wij moeten deze leer beschermen, wat zij ook inhoudt. Zeker kan zich de rechter daarmee tegenover de wet en de hoogste instantie verantwoorden; maar een andere vraag is, of hij dat ook voor zijn geweten - en voor God - verantwoorden kan. Want er ligt wel degelijk een grote kloof tussen de geschreven wet en het

eerlijk rechtsgevoel. Ik hoop echter, dat de rechters naar het levende geweten en niet naar de dode letter oordelen zullen.”

De president: “Is het juist, dat U destijds, toen Uw veroordeling in het jaar 1888 volgde, onder andere ook beweerde, dat Jehova de God van de leugen en de list is.”

De beklaagde: Iets dergelijks tenminste. Ik doelde toen op de bekende aanhaling in de bijbel, waar Jehova bij de uittocht uit Egypte de Joden de raad geeft, de Egyptenaren te bestelen. Naar aanleiding daarvan heb ik Jehova als God der dieven, of zo iets, gekenschetst.”

De president: “Ik sluit hierbij het getuigenverhoor en verleen het woord aan de officier van justitie.”

De officier van justitie: “Beklaagde schijnt aanvankelijk in de verkeerde veronderstelling te zijn geweest, dat in § 166 van het wetboek van strafrecht alleen het aanstoot geven door belediging van de God der Christenen bestraft wordt. Dat is niet het geval, wat beklaagde ook wel bekend zal zijn. Het is de lastering van elke God van een door de staat erkende geloofsgemeenschap, die gestraft wordt.

Overigens heeft beklaagde niets ingebracht tegen het hem ten laste gelegde. Uit de inhoud van de kernspreuk blijkt zonder méér, dat er een belediging van de God der Joden in opgesloten ligt en dat deze God er in belasterd wordt. De bijzonder ruwe manier, waarop dit geschiedt, komt reeds daarin naar voren, dat de God der Joden als de Geest van.... gekenschetst wordt, dat er in te kennen wordt gegeven, als zouden de eigenschappen, die de God der Joden bezit, die der slechtheid en leugen zijn.

Beklaagde heeft ook niet tegengesproken, dat de Joden door deze kernspreuk gekwetst zijn. Aan de feiten, bedoeld in § 166, is dus voldaan, dienovereenkomstig vraag ik beklaagde te veroordelen - waarbij enerzijds in het oog dient gehouden te worden, dat hij voor hetzelfde feit al eens gestraft is, anderzijds, dat beklaagde op grond van zijn innerlijke overtuiging en op grond van wetenschappelijke onderzoekingen de kernspreuk in zijn tijdschrift geplaatst zou hebben.”

Advocaat en procureur Papsdorf (Leipzig): “Mijne Heren, als wij de laatste woorden van de kernspreuk nader beschouwen en tot een zuiver oordeel willen komen, kunnen we niet anders, dan voor alles het begrip Jehova nader te bepalen. Het is niet juist als men beklaagde verwijt:

U hebt God beledigd, daardoor hebt U zich strafbaar gemaakt. Het is de historische Jehova, die hier bekritiseerd wordt. Beklaagde heeft zoeven te zijner verdediging aangevoerd - en dat heeft meneer de officier over het hoofd gezien - dat deze historische Jehova inderdaad zo is, als hier voorgesteld wordt: de God van slechtheid en leugen.

De eerste veroordeling werd in het jaar 1888 uitgesproken. Intussen heeft - zoals U bekend is. - Chamberlain *), een ernstig onderzoeker van het Jodendom, niet uit de talmud maar uit de bijbel, diepgaande studies gemaakt. En hij komt tot hetzelfde afkeurende oordeel over Jehova.

Ik ga van het standpunt uit, dat kritiek op deze God Jehova tegenwoordig niet meer tegen te houden is. Wie dat doet, kent hem niet. zo verdwaasd zal toch geen mensen zijn, dat hij dien Jehova, die in de Thora de raad geeft, de kinderen tegen de rotsen te pletter te slaan, broeders en zuster te vermoorden, thans nog als God aanbidt. Maar ik ben ook van mening, dat heden nog, precies als voorheen, dit Godsbegrip van toen bestaat, dat dit begrip zich niet uit een geloof uitdrijven laat, en dat derhalve de beklaagde niet het godsbegrip als zoodanig heeft willen treffen, ook al zegt hij, dat een deel der Joden nog aan Jehova gelooft.

Chamberlain heeft het over dit godsbegrip in zijn boek “De grondbeginselen van de XIXde eeuw” en daarin brengt hij naar voren, dat Jehova, de God der Joden, de willekeurigheid zelf was; het woord gerechtigheid was hem volkomen vreemd. Hij noemt hem een afgod en antigod. Ik merk daarbij op, dat deze aan-

*) (Noot v. d. vert.) Houston Stewart Chamberlain (1855-1926) was de zoon van een brits admiraal, die te Genève en Dresden opgevoed werd. In deze laatste stad studeerde hij muziek, esthetica en filosofie. In 1908 vestigde hij zich in Bayreuth, waar hij een groot bewonderaar werd van Richard Wagner. Zijn tweede vrouw was Wagner's dochter Eva. Tot zijn voornaamste historische studies behoort het beroemd geworden: “Die grundlagen des 19. Jahrhunderts”, waarin hij de Duitse instellingen uitbundig prijst en scherp tegen Engeland stelling neemt. In 1916 liet hij zich tot Duitser naturaliseren.

halingen aan onzen hoogste Heer, de Keizer, voorgelegd werden en dat deze daarover sprak met Delitzsch en anderen. Chamberlain gaat verder en zegt, dat vanzelfsprekend een afgod en antigod zoals de geschiedenis hem kent, zoals de Pentateuch en ook de Profeten hem kennen, dat 'n dergelijke afgod, die zegt: “Gaat henen en doodt, neemt de kinderen en slaat hun hoofden tegen de rotsen te pletter, gaat heen en doodt uwen broeder en uw naaste, drinkt het bloed der koningen”, dat dit godsbegrip in het bewustzijn van een modern cultuurvolk niet voort kan leven.

Ik wil daarom vragen: waarom wordt er, wanneer iets dergelijks geschreven wordt in een wetenschappelijke uiteenzetting, dan geen aanklacht ingediend wegens godslastering?

Ongeveer hetzelfde, waar het hier in deze aanklacht om gaat, is immers in genoemd werk en vele andere kritiserende geschriften reeds gezegd! Ik zal niet alle aanhalingen afzonderlijk voorlezen. Er worden dezelfde uitdrukkingen in gebezigd; er wordt in gezegd, dat het Jodendom ver af staat van welk zedenverheffend godsbegrip ook, en dat de Jodengod als afgod en antigod slechts een God van boosheid en leugen is.

Allen herinneren wij ons uit onze kindsheid de God Jehova. Hij werd ons voorgesteld als de goede, barmhartige God van het Oude Testament. Ik twijfel er niet aan, dat ook in het Jodendom zulk een God bestaat, maar dat is niet de Jehova, waarvan hier sprake is.

Ik heb mij er over verwonderd, dat de heren van de "Zentralverein der deutschen Staatsburger jüdischen Glaubens" zo verontwaardigd waren, toen de bewuste kernspreuk verscheen. Ik had verwacht, dat zij zouden zeggen: dat is volkomen juist; wij kennen de bijbel ook. de sluipmoord heeft hij gepredikt, deze Jehova; maar dat deert ons niet. Wij kunnen ons niet gekwetst voelen. Met deze ouden Jehova hebben wij niets meer uit te staan. Je slooft je nodeloos uit.

Van dit standpunt had men uit moeten gaan, en op dit standpunt zullen de verlichte Joden ook staan. Die zullen bedanken voor zulk een mummie, die alleen nog maar bestaat in de Pentateuch en misschien ook nog in de Profeten, in Ezechiël en Jesaja; zij denken er niet aan, een dergelijk monster als God te erkennen.

Beklaagde is, zoals wij weten, een voorvechter van het antisemitisme. Hij wilde op het gevaar wijzen, dat juist dit godsbegrip met zich brengen kan. Ik geloof, dat het wat zeggen wil, als een man, in plaats van maar zo wat na te praten, naar voren komt en op grond van ernstige studies zegt: ik heb geconstateerd, dat de God Jehova de geest van boosheid en leugen is. Dat is gewoonweg een historisch oordeel.

De opzet en het feit van de lastering moet bestreden worden, daar de "Hammer" een blad is, dat slechts door gelijkgezinden van de uitgever, in ieder geval niet in joodse kringen gelezen wordt. Wanneer de recht- bank dat alles in overweging neemt, zal zij tot vrijspraak moeten overgaan."

Na voorlezing van het vonnis geeft de president de volgende motivering:

"Op grond van het geloofwaardige getuigenis van beklaagde stel ik het volgende vast: Beklaagde is sinds enige jaren redacteur en uitgever van het tweewekelijkse tijdschrift de "Hammer". In het op de 15den Mei van dit jaar verschenen nummer heeft hij onder meer een

kernspreuk gepubliceerd, dat met de naam Fritz Thor ondertekend is, en waarin wordt beweerd, dat Jehova de God van het kwade en de leugen is. Jehova is de God der Joden, een met corporatieve rechten, door de staat erkende geloofsgemeenschap. Als beklaagde van deze God, die door een groot deel der Joden bijzonder vereerd wordt, beweert, dat hij de God van het kwade en de leugen is, dan heeft hij hem daarmede als de God van ondeugd en klaaglied gekarakteriseerd. Hij heeft hem op beledigende en oneervolle wijze belasterd. Dit is echter openlijk gebeurd, want de woorden zijn ontleend aan het door beklaagde uitgegeven tijdschrift. Door deze publicatie is aanstoot gegeven. Een groot deel der beledigden, althans die Joden, wie het onder de ogen kwam, werden er door gekwetst.

Beklaagde heeft aangevoerd, dat Jehova niet te vergelijken is met de God der Christenen, de God, die met Zijn grote liefde de gehele mensheid omvat. Hij zou de God zijn van één enkel volk en alleen de Joden zijn liefde deelachtig doen worden, terwijl hij allen anderen mensen, de andersdenkenden, vijandig gezind is, en volgens zijn leer zijn zoowel bedrog als elk ander middel toegestaan, als het erom gaat, andersdenkenden te schaden en de Joden te bevoordelen. Beklaagde heeft zich daarbij op de talmudische en rabbijnse geschriften en op meningen van geleerden beroepen. De rechtbank heeft echter geen aanleiding gevonden, op

dit mogelijk bewijsmateriaal in te gaan. Want zoals door het hoogste gerechtshof nadrukkelijk betoogd werd, vrijwaart hierbij noch het bewijs der waarheid, noch het geloof aan de waarheid van de eerkrenkende feiten. De strafkamer vindt geen reden aanwezig om van het oordeel van het hoogste gerechtshof af te wijken. Zij billijkt het volkomen, en zal overeenkomstig § 166 veroordelen.

Ook in subjectief opzicht bestond er geen twijfel, dat de uitlatingen beledigend zijn geweest. Beklaagde wist en had daarmede rekening moeten houden, dat hij door deze publicatie de godsdienstige gevoelens van een deel der Joden kwetste. Het tijdschrift de “Hammer” is een strijdblad, dat deels tegen het Jodendom gericht is, en beklaagde moest er rekening mee houden en heeft er ook rekening mee gehouden, dat juist Joden zijn tijdschrift onder ogen zouden krijgen, hetgeen ook is gebeurd. Beklaagde moet dus volgens § 166 veroordeeld worden. Bij het bepalen van de straf gold ten nadele van beklaagde, dat hij reeds eerder voor een zelfde feit veroordeeld is, waarbij het om de zelfde uitlating ging, waar deze aanklacht op berust. Ten gunste van hem sprak het niet te weerleggen en alleszins aannemelijke feit, dat hij van de juistheid van zijn beweringen eerlijk overtuigd is. De rechtbank moest een gevangenisstraf opleggen, daar § 166 geen geldboete toelaat. Al deze omstandigheden in aanmerking nemend, volgt een veroordeling tot een week gevangenisstraf. De raming van de kosten geschiedt volgens § 197 van het wetboek van strafvordering.”

OVER DE WORDINGSGESCHIEDENIS VAN HET OUDE TESTAMENT

Om de lezer het nemen van de juiste houding ten opzichte van dit onderwerp te vergemakkelijken, is het nodig, eerst enkele algemene beschouwingen te geven en tegelijkertijd enige wijd verspreide dwalingen recht te zetten. Als hier sprake is van Jehova als de God van het Oude Testament, dan moet ter wille van de objectiviteit vermeld worden, dat het godsbegrip in deze oude geloofsdocumenten geen eenheid als zoodanig is, en dat er naast de door mij gekenschetste verachtelijke voorstelling van God ook een rein en verheven godsbegrip in het Oude Testament aanwezig is.

Dit tegenstrijdige vindt zijn oorzaak in het feit, dat deze geloofsdocumenten niet uit dezelfde bron komen. Het zijn getuigenissen van volkeren van verschillenden aard, en de fundamentele dwaling berust wel daarop, dat zij alle de Joden worden toegeschreven.

Tegenstelling tussen Israëlieten en Joden.

Vrij algemeen heerst de veronderstelling, dat Palestina na het binnentrekken der Joden uit Mizrajem (Egypte?) tot aan het begin onzer jaartelling een staat was, die enkel door Joden werd bewoond en dat al het culturele, intellectuele en geestelijke van toen het werk was van de joodse stam. Hoe onjuist dit denkbeeld is, blijkt reeds dadelijk uit het feit, dat in de joodse geschiedenis uit dien tijd herhaaldelijk namen van andere stammen opduiken, die met en naast de Joden in Palestina woonden, zoals Hethieten, Edomieten, Kanaänieten, Amorieten, Moabieten, Pheresieten, Jebusieten, Amalekieten, Philistijnen, Samariërs, Galileeërs, enz. Er bestaat geen reden aan te nemen, dat al deze stammen joods, of aan de Joden verwant waren; veel meer zijn er belangrijke aanwijzingen, dat zich onder deze stammen ook arische rassen bevonden, evenals van de Amorieten, de Amaurs, op de Egyptische inscripties, bekend is, dat zij blond waren en blauwe ogen hadden.

En zo al enkele van die stammen - gedwongen of vrijwillig - de joodse cultus aannamen, en daardoor in naam en volgens geloof Joden werden, toch bleven zij als ras van de Joden verschillen; en het zou een lonende taak zijn, te onderzoeken, wat in het oude Palestina op politiek, geestelijk- en religieus gebied door de ingeboren stammen en niet door de eigenlijke Hebreeërs werd voortgebracht.

Tot het doen van deze onderzoekingen voel ik mij niet gerechtigd; zij behoren op het terrein van de expert; alleen, zo veel waag ik wel te beweren, op grond van zielkundige (psychologische) overwegingen, dat de Boeken der Israëlitische Profeten niet van rasjoden stammen. Daarvoor zijn welsprekende feiten genoeg aanwezig. In ieder geval mag dit gezegd worden: niet alles, wat in het Oude Testament staat, is joods.

Professor Adolf Wahrmund, de knappe geleerde, heeft dan ook reeds voor ruim 50 jaar gepoogd aan te tonen, dat de oudtestamentische Boeken belangrijke brokstukken en aanhalingen bevatten, die uit oudere literatuur (Egyptisch, Babylonisch, Elamitisch enz.) stammen. (Zie: Babyloniertum, Judentum, Christentum, 1882). Het Oude Testament kon veel eerder een verzameling van oeroude godsdienstliteratuur dan een origineel geestesproduct van het Jodendom genoemd worden. De joodse verzamelaars en redacteuren hebben er echter slag van gehad, overal hun stam- en landsgod Jehova in te voegen op plaatsen, waar de namen der vreemde Goden behoorden te staan en daardoor de gehele verzameling - tenminste voor de oppervlakkige beoordelaar - een schijn van eenheid te geven. Bij nadere beschouwing evenwel blijken de afzonderlijke delen van zeer verschillenden geestesaard te zijn, en zelfs de eenheid van het godsbegrip gaat verloren.

Dat de Hebreeërs een bijzonder talent hebben, zich geestesproducten van anderen toe te eigenen en zich daar op in te stellen en dus ook op de geestesakker met eens anders kalf te ploegen, daarvan getuigen zij op de huldigen dag nog.

Van het grootste belang bij de uiteenzetting van deze dingen is het feit, dat er naar alle waarschijnlijkheid een verschil in ras bestaat tussen Israël en Juda. Reeds voor meer dan 20 jaar heb ik in de "Deutsch-sozialen Blattern" mijn vermoeden in die richting uitgesproken en de Israëlieten voor een Keltisch volk verklaard. Een anoniem schrijver is daar dieper op ingegaan, en behandelt deze vraag in een klein werkje "Juda und Israël als weltgeschichtliche Doppelganger". *). Het

*) Uitg. "W. Giese, Berlijn 1897 (tegenwoordig bij Herm. Beyer, Leipzig).

heeft de verdienste, een algemeen verbreide dwaling aan het licht gebracht te hebben - zonder dat er evenwel tot op heden door de beroepsgeleerden aandacht aan geschonken is. Hoogst waarschijnlijk zijn de Israëlieten een in Palestina verblijf houdende herders- en boerenstam, een volk met een duidelijk kenbaar edel karakter, een grote vroomheid en religieuze fantasie, waarmede de later binnentrekkende Joden zich vermengden, zoodanig, dat de laatste (de werkelijke nakomelingen van Jakob namelijk) tenslotte de naam Israëliet voor zichzelf gebruikten. Dit samensmelten der beide stammen en hun geesteswereld en de daarmede verbonden naamsverwisseling wordt in de sagen door een zeldzame fabel weergegeven, welke zegt, dat Jakob op een nacht met Jehova gevochten zou hebben, en daar de God de Jood niet overwinnen kon, doch hem slechts de heup verrekte, voegde hij hem toe: "Voortaan zult ge Israël (Godstrijder) heten." In letterlijken zin zou dit wel is waar betekenen: Israël, de strijder tegen God, de Godbestrijder. Wat Jehova met deze worsteling op het oog had, is niet recht duidelijk, zij het dan, dat hij zijn uitgezochte stam door de "verrekte heup", dat wil zeggen door het bekende scheve bekken der Joden, kenmerken wilde. Of wil de sage slechts zeggen: De Jood is zelfs door een God niet onder te krijgen en uit te roeien?

Kennelijk moet de fabel er echter toe dienen, de naamsverwisseling te rechtvaardigen.

In 2 Samuël 3 : 8 spreekt de Israëlitische legeraanvoerder Abner, als men hem beschuldigt van een oneerbare handeling, vol verontwaardiging: “Ben ik dan een hondskop naar de aard van een Jood?” (harosch keleb anoki ascher l'jehudah?). Luther wist met deze woorden geen weg; hij heeft daarom het ascher l'jehudah naar de nazin verschoven, om de tegenstrijdigheid, die er in ligt, te omzeilen. (Kautzsch vertaalt: Ben ik dan een joodse hondskop?). Deze woorden geven duidelijk weer, dat de Israëlieten zich niet één voelden met de Joden en hen minderwaardig vonden. Het is wel te verwonderen, dat deze zo verraderlijke woorden zijn blijven staan, daar de joodse redacteuren er toch zo ijverig naar streefden, de Israëlitische geloofsakten geheel tot de hunne te maken, om ze dan als eigen geestesproducten openbaar te maken. Het versmelten der beide geesteswerelden wilde dan toch niet zo heel goed gelukken.

De nogal verwarde inhoud van de twee Boeken Samuël geeft duidelijk te kennen, hoe tussen het huis van Saul en het huis van David, dus tussen de stam der Israëlieten en dien van Juda, een heftige strijd ontbrandt om de overheersing, respectievelijk de kroon. Abner wordt door Joab, de opperbevelhebber van David, verraderlijk doodgestoken (2 Samuël 3 : 27), en men bespeurt duidelijk, hoe de kroniekschrijver zich wendt en keert, om niet de verdenking op te wekken, dat dit in opdracht van David geschiedde. David, die aan het hof van Saul de hartenveroveraar speelde en, zoals eens Jozef in Egypte, alle “harten te veroveren” wist, ook de Filistijnen in zijn netten gevangen schijnt te hebben, om tenslotte met hun hulp op de troon te komen - als eerste koning uit de stam van Juda.

Saul, met zijn eerlijk boerenkarakter, doorziet den listige gluiperd, die de harp voor hem speelt en werpt vol innerlijke gramschap zijn speer naar hem, doch mist, daar David hem handig ontwijkt. Dat Saul op zijn ouden dag aan zwaarmoedigheid gaat lijden, is te begrijpen, als men het feit in ogenschouw neemt, hoe hij ziet, dat zijn eenvoudig Israëlitische boerenvolk door de sluwe joodse immigranten aan alle kanten beetgenomen, afgezet en economisch ten onder gebracht wordt - iets, dat ieder rechtschapen mens wel tot zwaarmoedigheid brengen moet.

David verplaatste zijn residentie naar Jeruzalem en heerste voortaan over Israël en Juda. zo kon een geheel volk onder de heerschappij van een binnengedrongen volk geraken, en alle voortbrengselen van cultuur en literatuur een vreemden stam ten deel vallen, die zich alles zo eigen wist te maken, dat latere geslachten geen onderscheid zagen tussen de scheppers en hen, die zich van hun geestesproducten meester maakten.

Men moet zich de plaats van de Joden in Palestina zo voorstellen, als zij in alle tijden en onder alle volkeren geweest is, zoals thans in Duitsland bijvoorbeeld. Steeds vormden de Joden slechts een laag temidden van de bevolking, maar altijd weer streefden zij naar de

heerschappij en wisten die dan ook door listen en leugens te verkrijgen. Als wij de dingen op hun beloop laten, zullen in enkele tientallen jaren de Hebreeërs ook over Duitsland de absolute heerschappij in handen hebben. Reeds thans beroemen zij zich er op, de beheerders van de Duitse cultuur te zijn, (zie Dr. Moritz Goldstein in "Kunstwart", April 1912). Dat ze ook de beheerders van het Duitse kapitaal zijn, is al bekend genoeg. Ook de belangrijkste posten bij justitie en bestuur gaan langzaam maar zeker in hun handen over; aan het hof waren ze de troetelkinderen en sloten hun kliek zo vast om de Keizer heen, dat de oudste adel, laat staan iemand uit het volk, nauwelijks gehoor bij de kroon kreeg. Nog enkele tientallen jaren zo verder en dan zullen er veranderingen plaats vinden, zoals zich voor 1000 jaar reeds eens bij de Tsjasaren in Zuid-Rusland voltrokken. Dan zullen de Joden zich als de enige werkelijke Duitsers doen gelden en de Duitse literatuur- en kunstschatten, de werken van Schiller en Goethe, van Beethoven en Wagner, zullen als joodse geestesproducten uitgegeven worden. Voor velen in het buitenland geldt de Jood reeds als de typische Duitser; op de luidste toon geven zij overal van hun aanwezigheid blijk. Zouden er nog echter Duitsers kunnen zijn dan zij met hun in-Duitse namen, als Rosenthal, Silberstein, Goldmann, Mandelkern, Veilchenblüt, Stern, Hirsch, Adler, enz.? *)

Ongeveer hetzelfde stonden de zaken bij de

*) Heines Mathilde te Parijs uitte eens tegenover Alfred Meissner haar bevreemding, dat alle Duitsers (de kennissen van haar Heinrich namelijk) zulke onsympathieke mensen waren; slechts een, Seufert, maakte een uitzondering. Meissner moest daarop ten antwoord geven: "Mevrouw, Seufert is de enige werkelijke Duitser onder de kennissen van Harry; de anderen zijn geen echte Duitsers; het zijn rasgenoten van Harry, namelijk Joden." Verbaasd antwoordt de naïeve ziel: "Maar Harry is toch protestant!" - en daarmede kenschetste zij die typische onwetendheid, die geen onderscheid ziet tussen ras en geloof. Alsof een gedoopte neger niet altijd een neger bleef!

bevolking van het oude Palestina. Verreweg het kleinste deel bestond uit rasechte Joden, en wat er aan belangrijks op cultureel en geestelijk gebied uit dien tijd stamt, mag niet zonder meer op rekening van de Hebreeërs geplaatst worden. Wie slechts een weinig psychologisch gevoel bezit, valt de tegenstrijdigheid in de oudtestamentische Boeken op vele plaatsen op. Hij zal onderscheiden wat van het oude, echte Israël stamt en wat van de Joden. Het eerste mag in het bijzonder van de Boeken der Profeten gezegd worden. Onder de op economisch- en politiek gebied onderdrukte Israëlieten ontbrak het niet aan geestelijk verzet tegen de joodse overheersing. De Boeken der Profeten komen waarschijnlijk voort uit deze geestelijke tegenactie.

De nauwkeurige lezer ontdekt bij het lezen van de Boeken der Profeten, van Jesaja, Jeremia en Amos een nieuwe geesteswereld; hier is de tegenstelling met het joodse volk duidelijk merkbaar. Jesaja (l : 4) begint met een boetpredikatie tegen de onverbeterlijke Joden: "**Wee het zondige volk, het volk van zware ongerechtigheid, het zaad der boosdoeners, de verdervende kinderen! Zij hebben den HEERE verlaten, zij hebben den Heilige Israëls**

gelasterd” Verder zegt hij tot dit lage volk: “**Van de voetzool af tot het hoofd toe is er niets geheels aan hetzelve; maar wonden, en striemen, en etterbuilen.**” (Jesaja 1:6).

Deze toorn van de Profeet is te begrijpen bij de verontwaardiging van een echten, zuiver voelenden Israëliet, die zich kwaad maakt over het doen van de zich in het land bevindende Joden. Want overal, waar de Joden de overheersing kregen, ontstonden corruptie, zedenverwildering, uitbreiding van de geslachtsziekten, vervalsing van het recht, woeker en roof. Ruimschoots blijkt de morele opstand uit de Boeken der Profeten van Israël. Jesaja roept het Jodenvolk toe: “**Uw vorsten zijn afvalligen, en metgezellen der dieven, een ieder van hen heeft geschenken lief, en zij jagen de vergeldingen na; den wezen doen zij geen recht, en de twistzaak der weduwen komt voor hen niet.**” (Jes. 1 : 23). Zeker is die slechte gezindheid niet tot de Joden beperkt gebleven; zij stak ook anderen aan. Het is de toestand van algemene verjoodsing, waar Jesaja zo verontwaardigd over is: “**En het volk zal gedrongen worden, de een zal zijn tegen den ander, en een iegelijk tegen zijn naaste; de jongeling zal stout zijn tegen den oude, de verachte tegen den eerlijke.**” (Jes. 3-5). Het is de algemene zedelijke verwording, het afnemen van het gezag, de strijd van allen tegen allen, die altijd plaats vindt, waar joodse invloeden de overheersing krijgen.

Ook Jeremïa verwijt de Joden hun wandaden en laat God zeggen: “**En Ik bracht u in een vruchtbaar land, om de vrucht van hetzelve en het goede er van te eten; maar toen gij daarin kwaamt, verontreinigdet gij Mijn land, en steldet Mijn erfenis tot een gruwel.**” (Jer. 2:7). “**Als welgevoederde hengsten zijn zij vroeg op; zij hunkeren een iegelijk naar zijns naasten huisvrouw.**” (Jer. 5:8). “**Want onder Mijn volk worden goddelozen gevonden; een ieder van hen loert, gelijk zich de vogelvangers schikken; zij zetten een verderfelijken strik, zij vangen de mensen. Gelijk een kouw vol is van gevogelte, alzo zijn hun huizen vol van bedrog; daarom zijn zij groot en rijk geworden.**” (Jer. 5 : 26, 27) “**....want de HEERE heeft het geslacht Zijner verbolgenheid verworpen en verlaten. Want de kinderen van Juda hebben gedaan, dat kwaad is in Mijn ogen, spreekt de HEERE; zij hebben hun verfoeiselen gesteld in het huis, dat naar Mijn Naam genoemd is, om dat te verontreinigen.**” (Jer. 7 : 30).

Hier is dus sprake van Juda en niet van Israël! Judeërs, die zich ten onrechte kinderen van God noemen en Gods Huis onteren.

Hoe de Joden van het land hun woeker bedreven, geeft Amos (8 :4-7) in duidelijke trekken weer. “**Hoort dit, gij, die den nooddruftige opslokt! en dat om te vernielen de ellendigen des lands; Zeggende: Wanneer zal de nieuwe maan overgaan, dat wij leeftocht mogen verkopen? en de sabbat, dat wij koren mogen openen? verkleinende de efa, en den sikkel vergrotende, en verkeerdelijk handelende met bedrieglijke weegschalen; Dat wij de armen voor geld mogen kopen, en den nooddruftige om een paar schoenen; dan zullen wij het kaf van het koren verkopen.**” Dat dit alleen voor de Joden, de nazaten van Jakob,

geldt, blijkt uit de nazin: "**De HEERE heeft gezworen bij Jakobs heerlijkheid: Zo Ik al hun werken in eeuwigheid zal vergeten!**"

Als men de oude geschriften, van deze nieuwe gezichtspunten uit bezien, leest, zal men overal de sporen vinden, dat hier een eerlijk, scheppend boerenvolk, eenvoudig van hart, onder de heerschappij geraakt is van een woekervolk, dat de geest van het land vergiftigt en allerwegen misbruik, onrecht, woeker en hoererij invoert. En waar een verheven godsbegrip en een hoogstaand, zedelijk gevoel naar voren komen, daar is sprake van edele Israëlieten en niet van Joden.

De profetische geschriften zijn niet het werk der Joden; zij komen voort uit diepe morele verontwaardiging en de geestelijken afweer, die een in zijn heiligste gevoelens gekwetst, eerlijk volk tegen de joodse corruptie voerde.

Het ingrijpen der joodse redacteuren is vaak in het ooglopend. In de zachtmoedige wijze, haast christelijk te noemen spreuken der wijsheid van een Jesu Sirach (de Prediker) komt ineens het ongebreidelde fanatisme van een Jehovapriester naar voren: "**En zend uw vrees over al de volken .... Verhef uw hand over de vreemde volken, laat hun uw vermogen zien. .... Verwek uw gramschap, en giet uw toorn uit. Neem de tegenpartijder weg, en verbrijzel de vijand. .... Die behouden is geweest, wordt door een vurige toorn verslonden .... Verbrijzel de hoofden van de oversten der volken, die zeggen: Daar is niemand behalve wij.**" (Jezus Sirach 36 : 2, 3, 8, 9, 11, 12).

Dus alle vermaningen en wijze lessen van de Israëlitische Profeet zijn aan het Jodenhart voorbijgegaan, zonder een spoor na te laten; de onverzoenlijke mensenhaat van de echten Jehova-aanbidder is gebleven.

De tegenwoordige Joden weten best, hoe weinig de oude Israëlitische Profeten met hun stam gemeen hebben, want hoe graag zij zich heden nog met oudtestamentische namen tooien, zo noemt geen Jood zich toch Jeremia, Jesaja, Obadja, enz. Zij weten, dat het om mannen van een anderen stam gaat, die niet uit Juda stammen en wier denken en voelen door een diepe kloof van de Joden gescheiden zijn.

En niet uit Juda, doch uit Galilea, het heidense land, kwam de Man, die tegenover het lage materialisme van de Hebreeërs het hoogste idealisme stelde, en die, omdat Hij de verdorvenheid in het joodse denken zag, een leer predikte, die eenvoudig een volkomen ommekeer in de joodse beschouwingen betekende. Terwijl de Jood zijn doel slechts richt op aards gewin en genot, leerde de Galileeër alle aardse goederen te verachten en geluk te zoeken in armoede en innerlijke tevredenheid, in het koesteren van innerlijke deugden, in onbaatzuchtigheid en reinheid van gedachten. Hij zocht het geestelijke geluk in het rijk der

idealen, dat Hij het “Rijk van God” noemde. Dat alles zijn voor de Joden niet te vatten begrippen; zo kon het, dat Christus bij de Joden niet het minste begrip voor Zijn leer vond, wel echter fanatieke haat, die Hem aan Zijn beulsknechten uitleverde. De geesteswereld van Christus staat onmetelijk ver van die der Joden en het geeft blijk van een volslagen blindheid voor psychologische feiten, als iemand Christus voor een Jood houdt.

Wie nu gelooft, dat ook het joodse godsbegrip in de loop der tijd veredeld en geklaard is, moet eens een blik slaan in de talmudische geschriften. Hij zal ontdekken: de Israëlitische- en de christelijke episoden zijn zonder enigen invloed aan de Joden en hun religieuze gedachten voorbij gegaan. Als ze weer onder elkaar zijn, hergeven ze in hun talmudische stelsels de ouden Jehova van Mozes of juister Schaddai, zijn oorspronkelijke gedaante als geest van de haat en de wraak, die slechts het besneden volk goedgezind is, zoolang het trouw blijft aan zijn Bond, wiens hoofd zich vijandig tegenover “alle volkeren der wereld” stelt.

Men late de waan varen, dat een geestelijke vooruitgang bij Juda mogelijk zou zijn en zijn godsbegrip onder de verzachtenden invloed van hoogstaande, arische cultuur te veredelen was. Jehova-Schaddai is even onveranderlijk als de Jood zelf, die daarom ook “eeuwige Jood” heet. Hij is heden nog de zelfde als voor 3000 jaar. En wie op zijn veredeling wacht, maakt zich zelf tot een dwaas.

ZEVEN STELLINGEN

Het resultaat van deze beschouwingen laat zich als volgt samenvatten:

1. Er is nooit een staat geweest, die enkel door Joden bevolkt was - ook Palestina niet. De Joden hebben altijd slechts een laag temidden van de andere volkeren gevormd, een laag, die van tijd tot tijd door wederrechtelijke financiële bezitneming de heerschappij kregen, en zich dan ook de geestelijke schatten van de onderdrukte natie wisten toe te eigenen. Derhalve kan er nergens sprake zijn van een zelfstandige joodse cultuur.

2. Israël en Juda; zijn als ras twee verschillende volken, die door langere samenleving vermengd werden en een zelfden cultus aannamen, waarbij in het belang van deze cultus de geschiedenis der stammen vermengd werd.

3. De oudtestamentische geschriften vormen een verzameling uit literaire en religieuze werken van oude, voorjoodse cultuurvolken, waaraan door omwerking getracht is, een schijn van eenheid te geven, welke echter bij nadere beschouwing duidelijk de verscheidenheid van hun oorsprong verraden.

4. De Boeken der Profeten ontstonden uit de geestelijken afweer van de Israëlitische boerenbevolking tegen de toenemende verjoodsing en zedelijke corruptie. Het zijn de antisemitische geschriften uit de oudheid.

5. Waar een verheven godsbegrip en een diep zedelijk voelen in de oudtestamentische geschriften naar voren komt, voeren ze altijd terug naar Israëlitische bron. Het echte Jodenwezen daarentegen kenmerkt zich door een volkomen gebrek aan zedelijk bewustzijn; dit laatste wordt vervangen door het egoïsme. Deugdzaam en godgevallig noemt de Jood alles, wat materieel voordeel (rijkdom, lang leven, kinderzegen, enz.) brengt. Menswaardigheid en recht der niet-joodse volken worden in de joodse leer niet erkend. De haat tegen de niet-joodse wereld vormt de kern van het Jodendom.

6. Christus stamt uit de niet-joodse stam der Galileeërs en Zijn leer vormt als bovenmatig idealisme de scherpste tegenstelling, ja, zelfs het omgekeerde van de joodse leer der zelfzucht. Daarom zien de Joden Jezus als een vijand en bespotter van hun beschouwingen en voelen tot op de huidige dag de diepste haat voor Hem.

7. Zoowel de Israëlitische als de christelijke tijdperken hebben niet de minsten invloed op de Joden gehad. Enkele eeuwen na Christus geven de rabbijnen in de talmud hun ouden Jodengod, de Schaddai van Abraham, weer als de enige Volksgod van de Hebreeërs, die slechts zijn volk het goede gunt en van wraakgevoelens en haat tegen alle andere volkeren der wereld vervuld is. In de talmud worden uit de rechteloosheid der niet-joodse volkeren de onverbiddelijkste conclusies getrokken, en op verschillende plaatsen wordt onomwonden gezegd, dat er voor de Joden geen morele verplichtingen bestaan tegenover de niet-Joden, daar deze aan de dieren gelijk te achten zijn.

Nooit heeft men nog vernomen - ook niet van de moderne, verlichte Joden - dat zij de talmud en zijn menshatend godsbegrip met beslistheid afgezworen hebben. Daaruit mag men afleiden, dat zij nog steeds daaraan vasthouden.

Willen we de wezenlijken geest van de joodse voorstelling van God bepalen, dan moet van het beeld van de ouden Jehova alles weggelaten worden, wat kennelijk aan de voorstellingen der oude cultuurvolken van God ontleend is. Zoals we uit later aangevoerde bewijzen van voorjoodse literatuur zien, heeft altijd bij de Egyptenaren, Sumeriërs en Iraniërs een verheven godsbegrip en een zuiver zedelijkheidsbewustzijn bestaan - duizenden jaren voor het ontstaan van de joodse leerstellingen. De Joden kunnen zich noch op het invoeren van het monotheïsme, noch op het scheppen van zedelijke geboden beroepen, daar deze reeds lang voor de joodse tijd bij hoogstaande cultuurvolken te vinden zijn. De Egyptenaren kenden reeds een eeuwigen God, als schepper van alle leven en alle dingen, dien zij als Hemelvader (Ptah) vereerden. Eenzelfde verheven voorstelling van God vinden we hij de niet-Semitische voorgangers van de Assyriërs en de Babyloniërs.

De religieuze grondstellingen van deze oudste cultuurvolken tonen zooveel overeenkomst met elkaar, dat we met Gobineau aan mogen nemen, dat hun oorsprong terug te voeren is tot een groot (noords) oervolk der Ariërs, dat zich in voorhistorische tijden over grote delen der aarde vertakte en de schepper werd van de oudste beschavingen en godsdiensten. Wat er dus aan overeenkomst in de oudste godsdiensten te vinden en nog in de oudtestamentische boeken te herkennen is, kan niet als joods geestesproduct worden beschouwd; het is arisch gemeengoed. De joodse geschriften echter vertonen een reeks trekken van volkomen eigen karakter, welke nergens in de literatuur van andere volken enige overeenkomst vinden en ons het recht geven, ze als oorspronkelijk joods aan te nemen.

Laten we deze joodse bijzonderheden nagaan aan de hand van de joodse geschriften zelf.

We zien daarbij de schilderingen van de bijbel in de eerste plaats als een kroniek van geschiedkundige gebeurtenissen, hoewel wij weten, dat dit niet in alle opzichten het geval is. Later komen we er op terug, hoe deze legendarische vertellingen uit velerlei bronnen tezamen

gebracht werden, hoe zij namen en legendarische gestalten aan andere volken ontlenen en ze tot de hunne maken, om het eerst laat opgekomen joodse volk de schijn van een grote geschiedkundige oudheid te geven. Voorlopig gaat het er slechts om, welken geest het volk van Juda in zijn patriarchen tot uiting brengt; en daarin zijn deze schilderingen echt!

MIJN BEWIJSMATERIAAL

JEHOVA ALS STAMGOD EN MENSENVIJAND

In Gen. 17 : 2, 7, 8 spreekt Jehova tot Abraham:

”**En Ik zal Mijn verbond stellen tussen Mij en tussen u, en Ik zal u gans zeer vermenigvuldigen. .... En Ik zal Mijn verbond oprichten tussen Mij en tussen u, en tussen uw zaad na u in hun geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God, en uw zaad na u. En Ik zal u, en uw zaad na u, het land uwer vreemdelingschappen geven....**”

Er bestaat hier geen twijfel, dat het verbond met Jehova uitsluitend Abraham en zijn nazaten betreft, dus uitsluitend de Joden; daarmede zijn alle andere volkeren buiten dit verbond gesloten. Jehova maakt er geen aanspraak op, de God van alle mensen en volkeren te zijn, hij is uitsluitend de Stamgod der Joden.

Hij stelt ook nog direct een voorwaarde bij het sluiten van het verbond, een teken, waarmede hij al zijn tot hem behoorenden kenbaar maken wil: “**....dat al wat mannelijk is, u besneden worde.**” “**....en dat zal tot een teken zijn van het verbond tussen Mij en tussen u.**” (Genesis 17 : 10, 11).

Daarmede is Jehova tot God der besnedenen geworden; met wat niet besneden is, wil hij niets te doen hebben. Hij voegt er ook nog een vreselijke bedreiging tegen alle niet-besnedenen bij: “**En wat mannelijk is, de voorhuid hebbende, wiens voorhuids vlees niet zal besneden worden, dezelve ziel zal uit haar volken uitgeroeid worden; hij heeft Mijn verbond gebroken.**” (Genesis 17 : 14).

Den hardvochtige Jehova deert het niet, dat het knaapje geen schuld heeft aan het niet-besnijden, dat de straf eerder de vader of de rabbijn treffen moest, niet het onschuldige kind. Zulke overwegingen gelden echter niet bij Jehova. We zullen nog vaker ervaren, hoe weinig hij zich bekommert om het begrip van recht en onrecht. Als een Shylock staat hij op zijn zogenaamd! recht, zonder zich af te vragen, of zijn wraak de werkelijk schuldige treft. Wie niet aan de overeenkomst voldoet, wordt vernietigd.

Een merkwaardig God, die de morele waarde van de mens naar een lichamelijk teken beoordeelt! Had hij niet even goed een speciale vorm van de neus als teken van deugdzaamheid en als voorwaarde voor het toetreden tot het verbond kunnen eisen?

En waarom was er eerst een lichamelijke verminking nodig, om de mensen God welgevallig te maken? Als Jehova een almachtig God was, een schepper van hemel en aarde, waarom schiep hij de mensen dan niet meteen zoo, dat de besnijdenis niet nodig was? Moet eigenlijk de Schepper niet verweten worden, dat zijn beste meesterwerk deze verandering nodig had om waardig geacht te worden tot het verbond te behoren? En hoe is het dan: was niet de mens geschapen naar het evenbeeld Gods? Welk een merkwaardige vraag moeten wij ons daar stellen over de hoedanigheid van Jehova....

Dit ene feit, de voorwaarde van de besnijdenis, moest reeds voldoende zijn, om de tegenstelling tussen Jehova en de christelijke God aan het licht te brengen. Daar bij de Christenen de besnijdenis geen gebruik is, bewijzen zij, niets met Jehova en zijn verbond uitstaande te hebben. Als niet-besnedenen zijn zij Jehova echter een gruwel en zij moeten in hem een vijand zien, die zijn bedreiging aan hen tracht uit te voeren: "**En wat mannelijk is, de voorhuid hebbende, wiens voorhuids vlees niet zal besneden worden, dezelve ziel zal uit haar volken uitgeroeid worden....**"

Het is onbegrijpelijk, hoe de christelijke theologen aller tijden dit feit over het hoofd zagen en Jehova ook voor de God van het Christendom houden konden.

Maar verder blijkt uit dit eenvoudige feit, dat het Christendom niet uit het Jodendom voortgekomen kan zijn. Was Christus een Jood geweest, dan had zijn aanhang uit Joden bestaan en was de besnijdenis als een vanzelfsprekend iets door de Christenen overgenomen.

De Christelijke leer kent de besnijdenis niet. Niet eenmaal spreekt Christus er van, haar af te schaffen. Waaruit blijkt, dat Hij en zijn volgelingen de besnijdenis niet kenden en dat de christelijke leer uit die volkeren stamt, die door de Hebreeërs als heidenen beschouwd worden.

Zoowel Christus als Paulus spreken herhaaldelijk met afschuw over de besnedenen en geven daarmee het bewijs, hoe groot de afstand is tussen hun volk en het joodse. Paulus zegt onder meer: "**Want er zijn ook vele ongeregelden, ijdelheidsprekers en verleiders van zinnen, inzonderheid die uit de besnijdenis zijn; Welken men moet den mond stoppen, die gehele huizen verkeren, lerende wat niet behoort, om vuil gewins wil.**" (Paulus aan Titus l : 10, 11).

De besnijdenis is dus als een kenmerk van het vijandelijk volksdeel te zien en ook Christus spreekt over de Joden steeds als vijanden.

Is het denkbaar, dat Jezus en zijn volgelingen Joden en besnedenen geweest zijn? Is het denkbaar, dat Christus en Zijn “hemelse Vader” iets met Jehova, de God der besnijdenis, de geest van de haat en de wraak, gemeen kunnen hebben?

(Verder geeft het 17de hoofdstuk van Genesis, waarin van het verbond tussen Jehova en Abraham sprake is, nog gelegenheid tot velerlei beschouwingen. Abraham is 99 jaar en zijn vrouw Sara 90 jaar, als Jehova - alle natuurwetten ten spot - hun nog een kind belooft en hun Izak schenkt. De stamvader van het Jodendom als de onnatuurlijke vrucht van een tot zover onvruchtbaar echtpaar - ligt daarin wellicht niet een diepe symboliek verborgen?)

JEHOVA ALS BESCHERMER VAN HET ONRECHT

We lezen dan de afschuwelijke geschiedenis van Lot en zijn dochters, die zich op bloedschendende wijze aan elkaar vergrijpen. We vragen ons af, wat dit verhaal eigenlijk te maken heeft met Abraham en zijn geslacht en waarom dit voorkomt in de Heilige Schrift, die toch het goede, zedelijke onderwijzen moet? Het kan zelfs niet als waarschuwend voorbeeld dienen, daar Lot, noch zijn zondige dochters gestraft worden en vergenoegd met hun nakomelingen verder leven. Aan het slot van het hoofdstuk (Genesis 19) evenwel wordt ons duidelijk, waarom deze geschiedenis dient. We zien daar, dat als vrucht van deze bloedschande de kinderen Moab en Ammon geboren worden, de stamvaders der Moabieten en Ammonieten. En we begrijpen nu ook, dat dit hele gruwelverhaal slechts daarom bedacht is, om de Moabieten en Ammonieten verachtelijk te maken. Allen moesten zij voorgesteld worden als vruchten van deze bloedschande. Deze rechtschapen volkstammen, die naarstig hun akkers bebouwden en hun vee weidden, deden niemand kwaad, maar de Hebreeërs hadden het voorzien op hun land en hun bezittingen, dus hadden zij een geschikt voorwendsel nodig om het uitplunderen van deze volken een morele achtergrond te verlenen. Daarom moesten deze brave lieden een schandelijke herkomst hebben, opdat zij in een ieders ogen verachtelijk zouden zijn.

Het was niet edel van de oude Joden, over hun eerlijke buren zulk een vuige laster rond te strooien. Maar het is tot op heden de handige tactiek der Hebreeërs, ieder, dien zij beroven en in het verderf storten willen, eerst zedelijk in diskrediet te brengen. Daaruit volgt het gunstige rekensommetje, dat Juda met de zelfverrijking en het beroven van anderen altijd nog een zedelijk doel na te streven schijnt.

En Jehova geeft aan al deze, en nog veel merkwaardiger dingen, zijn zegen.

Zoo verkoppelt Abraham zijn vrouw Sara, die hij voor zijn zuster door laat gaan, aan Abimélech. Het is kennelijk zijn doel zich bij de koning bemind te maken, om invloed op hem te kunnen uitoefenen - het eerste voorbeeld van Esther-politiek, zoals Juda die tot op de huidige dag nog met succes in praktijk brengt. Jehova laat dit alles rustig toe. Om zijn zakenvriend Abraham echter een genoegen te doen, verschijnt bij de argeloze Abimélech in de nacht en doet hem hevig ontstellen, door hem de ware verhouding tussen Abraham en Sara te onthullen. Deze oude koning der heidenen is klaarblijkelijk een hoogstaand en gewetensvol mens, want hij is zeer ontdaan over zijn fout - die toch aan een leugen van Abraham te wijten is. Ofschoon de vorst Sara in het geheel niet beroerd heeft, kwelt zijn geweten hem heftig en verontschuldigt hij zich met nadruk: “**Heeft hij zelf mij niet gezegd: Zij is mijn zuster? en zij, ook zij heeft gezegd: Hij is mijn broeder. In oprechtheid mijns harten en in reinheid mijner handen, heb ik dit gedaan.**” En tegen Abraham zegt hij: “**Wat hebt gij ons gedaan? en wat heb ik tegen u gezondigd, dat gij over mij en over mijn koninkrijk een grote zonde gebracht hebt? gij hebt daden met mij gedaan, die niet zouden gedaan worden.**” - En Abraham weet tot zijn verontschuldiging slechts aan te brengen, dat hij meende, dat de

mensen van het land slechter waren, dan in werkelijkheid het geval was; hij had gevreesd, dat zij hem om zijn vrouw zouden willen doden, en zo was hij te voren met Sara overeengekomen, om haar overal, waar zij kwamen, voor zijn zuster door te laten gaan. *En overigens: wat is liegen?! Ik heb gelogen en ik heb niet gelogen; zoals men verkiest; want zij is mijn vrouw en ook mijn zuster. Zij is de dochter mijns vaders, niet echter mijner moeder, dus mijn stiefzuster.*

“**Toen nam de vorst schapen en runderen, ook dienstknechten en dienstmaagden en gaf ze aan Abraham, en hij gaf Sara, zijne huisvrouw, weder. En hij zeide: Zie, mijn land is voor uw aangezicht; woon waar het goed is in uwe ogen.**”

Het komt ons voor, dat deze koning een edeler en eerlijker karakter bezat, dan de bedrieger Abraham, en dat het geenszins het beste deel van de mensheid uit dien tijd is geweest, waarmede Jehova zijn verbond sloot.

Jehova is de trouwe helper bij dit minderwaardige spel van Abraham; door zijn dreigingen bewerkt hij, dat Abimélech zo vele geschenken geeft; en als Abraham rijkelijk betaald is, toont Jehova zich dankbaar en zegent de vorst en zijn vrouw met vruchtbaarheid.

Ten overvloede moeten we dezelfde geschiedenis nog eens met Izak en zijn vrouw Rebekka beleven eveneens met een koning Abimélech. Ook Izak laat zijn vrouw voor zijn zuster doorgaan en bedriegt zoodoende de Filistijn; en de gewetensvolle Abimélech, bevreesd, dat iemand uit zijn volk zich aan Rebekka vergrepen mocht hebben, beloont dan Izak en verklaart hem haast heilig. “**En Abimélech gebood het ganse volk, zeggende: Zo wie deze man of zijn huisvrouw aanroert, zal voorzeker gedood worden!**” Waarom deze onderscheiding? Voor een leugen?

Er hangt een geheimzinnige betovering om deze verbondsgenoten van Jehova: Eer en rijkdom stromen hun overal in onverdiende mate toe - evenwel altijd op een basis van listig bedrog.

“**En Izak zaaide in datzelve land, en hij vond in datzelve jaar honderd maten; want de HEERE zegende hem. En die man werd groot, ja, hij werd doorgaans groter, totdat hij zeer groot geworden was. En hij had bezitting van schapen, en bezitting van runderen, en groot gezin....**” (Genesis 26 : 12, 13).

Waarom werd hij beloond? Omdat hij de Filistijnen bedroog?

En hoe gewetensvol is ook deze koning der Filistijnen. Reeds enkel de gedachte, dat iemand van zijn volk zich tegenover de vreemde vrouw misdragen zou hebben, bezwaart hem: "**....Wat is dit, dat gij ons gedaan hebt? Lichtelijk had een van dit volk bij uw huisvrouw gelegen, zodat gij een schuld over ons zoudt gebracht hebben.**" (Genesis 26 : 10).

Hoeveel hoger staat het zedelijk bewustzijn van deze heidense volken dan dat van Abraham en Izak, die hun vrouwen verkopen en uitlenen!

Daar dit verhaal ons tweemaal gedaan wordt, van de beide stamvaders van Juda, zo moet dit toch wel iets typerends zijn. Het schijnt daarna letterlijk een gewoonte geworden te zijn, dat de oude Hebreeërs met hun vrouwen minnehandel dreven onder de vreemde volkeren, om zich zoodoende voordeel te verschaffen - of al was het alleen maar, om de vreemdelingen moreel naar beneden te halen en als voorwendsel tegen hen te gebruiken. Het is toch gemakkelijk, om iemand na een ongeoorloofde verhouding een strik te spannen, die de schuldige zijn leven lang knevelt. De Hebreeërs laten hun vrouwen de vreemde mannen verleiden, zij spelen dan voor rechter en oefenen de verschrikkelijkste wraak uit - op zijn minst afpersing. Zulk een geval wordt nog uitvoeriger beschreven in het hoofdstuk "Dina en Sichem". (Genesis 34).

En Jehova laat dit alles maar gebeuren en vindt er blijkbaar genoegen in, want hij zegent deze handelingen met rijkdom en macht.

Jehova eist ook blinde gehoorzaamheid, slaafse onderworpenheid van zijn verbondgenoten; hij verlangt, dat Abraham zijn kind als offer slacht: "**....Neem nu uw zoon, uw enige, dien gij liefhebt, Izak, en ga heen naar het land Moria, en offer hem aldaar tot een brandoffer, op een van de bergen, dien Ik u zeggen zal.**" (Genesis 22). - En zonder zich te bedenken gaat Abraham, richt de brandstapel en zet zijn zoon het mes op de keel. Zulk een barbaarsheid is Jehova zeer welgevallig en beloont hij rijkelijk: "**....daarom dat gij deze zaak gedaan hebt, en uw zoon, uw enige, niet onthouden hebt; Voorzeker zal Ik u grotelijks zegenen, en uw zaad zeer vermenigvuldigen .... en uw zaad zal de poort zijner vijanden erfelijk bezitten.**"

Een ander getuigenis voor het hoogstaande en edele karakter der volkeren, waaronder Abraham zijn streken uithaalt, vinden we in het Eerste Boek van Mozes (Gen. 23 : 6): "**....begraaf uw dode in de keure onzer graven; niemand van ons zal zijn graf voor u weren, dat gij uw dode niet zoudt begraven.**" De hoogmoed van de Hebreeër, die noch in leven, noch in de dood iets met andere mensen gemeen wil hebben, gedoogt niet, dat Sara tussen anderen begraven wordt. (Later zullen we uit de talmud nog ervaren, hoe hoog

Abraham andere volkeren schat.) Abraham begeert een akker met een spelonk, naast het kerkhof, en wil die voor geld kopen. De eigenaar, de Hethiet Efron zegt echter: “**....den akker geef ik u; ook de spelonk, die daarin is, die geef ik u; voor de ogen van de zonen mijns volks geef ik u die; begraaf uw dode.**” Abraham staat op een correcte handelstransactie en vraagt naar den prijs. Efron antwoordt: “**....een land van vierhonderd sikkelen zilvers, wat is dat tussen mij en tussen u? begraaf slechts uw dode.**”

Wie gaf nu blijk, moreel hoger te staan: de Hebreeër of de Hethiet?

Dat er tweeërlei soort mensen in Kanaän woonden, volken van verschillenden aard en ras, daarvan getuigt het verhaal van Ezau en Jacob. Hun moeder, Rebekka, waaruit deze beide zo tegenstrijdige stammen geboren zouden zijn, wordt in het verhaal openlijk voor het land Kanaän in de plaats gesteld: “**....Twee volken zijn in uw buik, en twee natiën zullen zich uit uw ingewand van een scheiden; en het ene volk zal sterker zijn dan het andere volk; en de meerdere zal den mindere dienen.**” (Genesis 25 : 23).

Ezau, de jager en landman, is blond (rossig) en behaard; Jakob daarentegen was glad en hij bleef bij de mensen. Hij ging dus niet op jacht en werkte niet op het veld, maar dreef zijn zaken in stad en dorp. Ezau is identiek aan de stam Edom. Jakob echter is de eigenlijke stamvader der Hebreeërs. Zijn naam dankt hij aan het feit, dat hij na Ezau kwam, hem vasthield. De Heilige Schrift zegt: “....daarna kwam zijn broeder uit, wiens hand Ezau's verzenen hield....” Want Jakob betekent: iemand, die achter een ander aan gaat; het kan ook betekenen, die hem bedriegt. Jakob betekent in het Aramees: schelm, bedrieger. Dat het als zoodanig bedoeld is, blijkt ook uit de schildering van de verhouding tussen Ezau en Jakob. Jakob neemt op een ogenblik, dat Ezau erg hongerig is, de gelegenheid waar, om hem voor wat linzenkooksel zijn eerstgeboorte afhandig te maken, d.w.z. zijn erfrechten, zijn recht op hun vaders have en goed. Zoals alle parabels, moet ook deze figuurlijk opgevat worden, want niemand verkoopt zijn have en goed voor een bord linzensoep. De diepere zin van het verhaal is, dat de stam van Jakob een hongersnood van de Edomieten uitbuit, om zich van hun bezit, voornamelijk echter hun recht van bezit van grond en bodem, te verzekeren - een kunst, die wij bij Jozef weervinden, en die de nazaten van Jakob immers tot op de huldigen dag met goed succes op ontelbare volkeren geoefend hebben. Het is de oude financiële tactiek van grondbelening, die tot op heden nog alle agrarische volkeren ten verderve geworden ia en steeds weer Juda's macht doet opleven.

Jakob laat het echter niet bij dit ene bedrog: hij ontsteelt Ezau ook nog de zegen van zijn blinde vader, doordat hij Ezau's kleren aantrekt en zijn eigen gladde huid met dierenvellen bedekt. En Jehova laat dit alles rustig geschieden. Ja, het schijnt zelfs, dat hij er plezier in heeft; hij straft de bedrieger niet, hij beloont hem zelfs.

Als Ezau verneemt, dat de zegen, die hem toegedacht was, Jakob ten deel gevallen is "**....zo schreeuwde hij met een groten en bitteren schreeuw, gans zeer; en hij zeide tot zijn vader: Zegen mij, ook mij, mijn vader!**" Deze antwoordde echter: "**Uw broeder is gekomen met bedrog, en heeft uw zegen weggenomen.**" Toen sprak Ezau: "**Is het niet omdat men zijn naam noemt Jakob, dat hij mij nu twee reizen heeft bedrogen?**" (Luther vertaalt: onderdrukken. (Genesis 27)

Daar door de zegen van de vader Jakob alle aardse goederen toegewezen zijn, blijft voor Ezau niets anders over dan "de dauw des hemels". Het lot der idealisten. Met zijn zwaard zal hij zich voeden en zijn broeder dienen. Maar de dauw des hemels van boven brengt klaarheid door waarheid, en als ze de ziel van de bedrogen Ezau volkomen rein gewassen zal hebben, "**....doch het zal geschieden, als gij heersen zult, dan zult gij zijn juk van uw hals afrukken.**" De dauw wast nu al enige duizenden jaren aan het omnevelde voorhoofd van Ezau, en nog steeds houdt de sluier van bedrog zijn geest gevangen. Toch is misschien de tijd nabij, dat de nevel weg zal trekken en het eerlijke deel van de mensheid weer kracht krijgt, om de leugen te vernietigen en een reiner leven op te bouwen.

Jehova is niet vertoornd over al de bedriegerijen van Jakob; hij is hem bijzonder genegen en bekommert zich niet om de eerlijke Ezau. Hij zegt tegen Jakob, als deze naar Laban trekt: "**En zie, Ik ben met u, en Ik zal u behoeden overal, waarheen gij trekken zult, en Ik zal u wederbrengen in dit land; want Ik zal u niet verlaten, totdat Ik zal gedaan hebben, hetgeen Ik tot u gesproken heb.**" Maar Jakob is een voorzichtig zakenman en wil weten, waar hij aan toe is, voor hij toehapt. Hij stelt zijn voorwaarden; blijkbaar vertrouwt hij de beloften van Jehova niet al te zeer. Hij zegt: "**Wanneer God met mij geweest zal zijn, en mij behoed zal hebben op dezen weg, dien ik reize, en mij gegeven zal hebben brood om te eten, en klederen om aan te trekken; En ik ten huize mijns vaders in vrede zal wedergekeerd zijn; zo zal de HEERE mij tot een God zijn!**" (Gen. 28). Een erkenning van God onder voorwaarden dus: Geef je mij, dan geef ik jou. Een overeenkomst met God, die op wederzijds voordeel gebaseerd is. Want ook Jehova zal er wel bij varen: hij zal tien procent krijgen van wat hij als agent Jakob in handen speelt:

"**....en van alles, wat Gij mij geven zult, zal ik U voorzeker de tienden geven!**" Een materieel akkoordje met God.

Het bedriegen zit echter zo in de familie Sem, dat ook de schoonvader, Laban, deze bijzondere trek niet verloochent. In plaats van de mooie Rachel geeft hij hem de lelijke Lea. Jakob wreekt zich later, door er met veel hocus-pocus, waarbij Jehova hem blijkbaar behulpzaam is, voor te zorgen, dat er nagenoeg enkel gevlekte lammeren komen, die hem alle beloofd zijn. "**En die man brak gans zeer uit in menigte, en hij had vele kudden, en dienstmaagden, en dienstknechten, en kemelen, en ezelen.**" (Het is een bijzondere fijnheid, die alleen de slimme kinderen van Sem kunnen waarderen, dat de oudtestamentische kroniekschrijver de niet-joodse dienstmaagden en -knechten tussen de schapen en de kamelen plaatst.) (Gen. 30 : 43).

Eindelijk merken de kinderen van Laban, dat ze bedrogen zijn: "**....Jakob heeft genomen alles, wat onzes vaders was, en van hetgeen, dat onzes vaders was, heeft hij al deze heerlijkheid gemaakt.**" (Gen. 31 : 1).

Jakob verzekert natuurlijk, dat hij onschuldig is en draait de zaak' om: hij beweert, dat Laban hem bedrogen heeft (alsof men er arm van wordt, als men

anderen bedriegt!) - "**....doch God heeft hem niet toegelaten, om mij kwaad te doen. Wanneer hij aldus zeide: De gespikkelde zullen uw loon zijn, zo lammerden al de kudden gespikkelde; en wanneer hij alzo zeide: De gesprenkelde zullen uw loon zijn, zo lammerden al de kudden gesprenkelde. Alzo heeft God uw vader het vee ontrukt, en aan mij gegeven.**"

Zoo helpt Jehova getrouw met afzetten en bedriegen. Een buitengewone God! Is het niet handig, voor elk gemeen zaakje zijn God in het geding te kunnen brengen?

Als nu Laban en zijn familie volkomen uitgeplunderd zijn, breekt Jakob zijn tenten op en trekt weg, waarbij Rachel, de vlugge leerlinge van Jacob, haar vader nog de gouden afgodsbeelden ontsteelt. Maar ook Jehova mengt zich in de affaire; want als Laban de vluchtenden Jakob nazet om hem rekenschap te vragen, verschijnt Jehova des nachts in zijn droom en dreigt: "**....Wacht u, dat gij met Jakob spreekt, noch goed, noch kwaad.**" Merkwaardig, dat deze Jehova altijd weer partij kiest voor de oneerlijke zijde!

Jacob echter trekt met een slecht geweten naar huis, hij heeft immers Ezau net zo schandelijk bedrogen als Laban en moet nu op wraak voorbereid zijn. Welke laffe maatregelen hij treft, om de wraak van Ezau, die hem met 400 man tegemoet trekt, te ontgaan, kan men in Genesis 32 lezen. Want vechten kan Jakob niet zo goed als liegen en bedriegen. Hij riep Jehova aan: "**Ruk mij toch uit mijns broeders hand, uit Ezau's hand; want ik vreze hem, dat hij niet misschien kome, en mij sla....**" Ezau is tenslotte goedig genoeg en Iaat zich door geschenken verzoenen. Daarvoor beleeft Jakob echter in de nacht nog een merkwaardig avontuur: "**....en een man worstelde met hem, totdat de dageraad opging.**" De vreemdeling kon Jakob echter niet meester worden, slechts zijn heup verrekte hij. Als de vreemdeling gaat, zegt hij evenwel: "**Uw naam zal voortaan niet Jakob heten, maar Israël** (Godstrijder)**; want gij hebt u vorstelijk gedragen met God en met de mensen, en hebt overmocht.**"

Zo ver is de ijdelheid van nog geen volk gegaan, dat het zijn stamvader met God laat vechten en sterker laat zijn dan God. Ook heeft geen volk zich ooit zulk een zwakken God uitgezocht, die overwonnen werd door een Jakob, die even te voren nog bang was voor de klappen van Ezau. - Deze dwaze geschiedenis verbergt twee feiten, die in de joodse historie een verklaring en een rechtvaardiging nodig maakten: ten eerste, dat de Joden zich later de naam van het

vreemde volk, de Israëlieten toeeigenden en ten tweede: dat het erfelijk scheve bekken, een lichamelijk gebrek der Joden, een aannemelijke verklaring vindt. Welk doel zou anders die worstelwedstrijd gehad hebben?

Een merkwaardige geschiedenis vindt er met de Hevieten plaats. Dina, Jakobs dochter, ging naar de stad der Hevieten, om - zoals het heet - de dochteren van te land te zien Gen. 34. Het schijnt echter, dat ze meer naar de zonen van het land keek. Ze deed ongeveer het zelfde, wat haar stammoeders Sara en Rebekka bij andere volkeren deden. zo kon het gebeuren, dat Sichem, de zoon van de Heviet Hemor, die een soort vorstelijke plaats bekleedde, een verhouding met haar kreeg. Maar Sichem was een eerlijke jongen, die de beste bedoelingen had: hij wilde met het meisje trouwen. "**En zijn ziel kleefde aan Dina, Jakobs dochter; en hij had de jonge dochter lief, en sprak naar het hart van de jonge dochter.**" En Sichem sprak tot zijn vader Hemor: "**Neem mij deze dochter tot een vrouw.**" Hemor stemde er mee in en ging naar Jakob om met hem te praten: "**Mijns zoons Sichems ziel is verliefd op ulieder dochter; geeft hem haar toch tot een vrouw. En verzwagert u met ons; geeft ons uw dochteren; en neemt voor u onze dochteren; En woont met ons; en het land zal voor uw aangezicht zijn; woont, en handelt daarin, en stelt u tot bezitters daarin.**" - Hier ziet men weer, hoe de vrouwelijke pioniere van de stam Jakob bij de Hevieten al vlug het zelfde bereikte als de ontuchtige Sara en Rebekka bij de Farao en de Filistijnen.

En de trouwhartige Sichem voegt nog aan de woorden van zijn vader toe: "**Laat mij genade vinden in uw ogen; en wat gij tot mij zeggen zult, zal ik geven. Vergroot zeer over mij den bruidschat en het geschenk; en ik zal geven, gelijk als gij tot mij zult zeggen; geef mij slechts de jonge dochter tot een vrouw.**"

De Jakobieten zijn echter blij, dat ze een voorwendsel tegen de Hevieten hebben gevonden. Hun moraal laat wel toe, dat ze hun vrouwen aan vreemde mannen uitlenen, om daardoor invloed en voordeel te verkrijgen, maar een huwelijksverbintenis met een van hen vinden ze oneerbaar. En dus antwoorden ze geslepen (Luther vertaalt betrüglich): "**Wij zullen deze zaak niet kunnen doen, dat wij onze zuster aan een man geven zouden, die de voorhuid heeft; want dat ware ons een schande. Doch hierin zullen wij u te wille zijn, zo gij wordt gelijk als wij, dat onder u besneden worde al wat mannelijk is. Dan zullen wij u onze dochteren geven, en uw dochteren zullen wij ons nemen, en wij zullen met u wonen, en wij zullen tot een volk zijn.**"

De eerlijke, argeloze Hevieten vermoeden niets, gaan op het voorstel in en laten zich besnijden. "**En het geschiedde ten derden dage, toen zij in de smart waren, zo namen de twee zonen van Jakob, Simeon en Levi, broeders van Dina, een iegelijk zijn zwaard, en kwamen stoutelijk in de stad, en doodden al wat mannelijk was. Zij sloegen ook Hemor, en zijn zoon Sichem, dood met de scherpte des zwaards; en zij namen Dina uit Sichems huis, en gingen van daar. De zonen van Jakob kwamen over de verslagenen, en**

plunderden de stad....” Dat was wel hun eigenlijke doel, en alles, wat voorafging, slechts een middel om dat doel te bereiken.

Zo houdt de stam van Jakob zich aan zijn overeenkomsten en beloften!

Toch schijnt Jakob een vaag idee te hebben van de slechtheid van zijn handelwijze, want hij zegt tegen zijn zoons: “**Gij hebt mij beroerd, mits mij stinkende te maken onder de inwoners dezes lands, onder de Kanaänieten, en onder de Ferezieten....**” Het is vast slechts angst, die hem deze morele bevlieging deed krijgen, hij zei: “**....en ik ben weinig volks in getal; zo zij zich tegen mij verzamelen, zo zullen zij mij slaan, en ik zal verdelgd worden....**” De zoons echter bedenken een goede uitvlucht: ze hebben immers slechts de deugd van hun zuster gewroken - gewroken op eerlijke mensen, die een eerlijk huwelijk wilden, en merkwaardigerwijze ook gewroken aan hen, die er niets mee uit te staan hadden. En eerwrekers plegen toch niet de gestraften nog te bestelen ook, zoals hier gebeurde: “**Hun schapen, en hun runderen, en hun ezelen, en hetgeen dat in de stad, en hetgeen dat in het veld was, namen zij. En al hun vermogen .... en al wat binnenshuis was.**”

De woestijnbedoeïenen doen tegenwoordig immers nog precies zoo, alleen zijn ze niet zo handig, de hele zaak een moreel tintje te geven.

Het komt ons evenwel voor, deze al te doorzichtige geschiedenis stinkt niet alleen voor de Kanaänieten en Ferezieten, ze stinkt thans nog voor de hele wereld.

Laten we nog een blik werpen op een bijzonder talentvolle zoon van de stam Jakob, om het beeld van de oudste Hebreeërs enigermate te vervolmaken.

Jozef, in wiens hoogmoedige dromen zon, maan en sterren voor hem bogen, werd door zijn broers als slaaf verkocht en naar Egypte gevoerd. Hij kwam in het huis van de hoveling en legeraanvoerder Potifar. Wonderlijk vlug wist hij de gunst van zijn meester te winnen; ongetwijfeld - “De Heere was met hem”. En Jehova moet hem wel menige list ingegeven hebben, om de zorgeloze meester zo in te kunnen palmen, dat hij Jozef al spoedig zijn huis en goed toevertrouwde. Jozef wist alle neigingen tot gemak van zijn heer te dienen en hem in zijn zwakheden te sterken; al spoedig zegt Potifar: “**....zodat hij met hem van geen ding kennis had, behalve van het brood, dat hij at.**”

Wat nu zo in het algemeen van de deugdzaamheid van Jozef verteld wordt, lijkt ons bij nadere beschouwing een beetje twijfelachtig. Er behoort niet al te veel mensenkennis toe, om de waren stand van zaken te doorzien. Toen op een dag in huis een luid geschreeuw weerklonk,

zag men Jozef zonder bovenkleren door de hof vluchten, en de vrouw van de hoveling zegt tot haar man: “**De Hebreeuwse knecht, dien gij ons hebt ingebracht, is tot mij gekomen, om met mij te spotten. En het is geschied, als ik mijn stem verhief, en riep, dat hij zijn kleed bij mij liet, en vluchtte naar buiten.**” - Jozef echter geeft een andere voorstelling van de zaak; alleen reeds van hetgeen we tot hier van de Hebreeërs gehoord hebben, weten we, hoe weinig ze verlegen zitten om “bedrieglijke” praatjes. En aan de anderen kant hebben we gezien, hoe trouwhartig, oprecht en waarheidslievend de niet-joodse volken uit dien tijd waren. Niemand kan het ons derhalve kwalijk nemen, als wij de Egyptische vrouw eerder geloven dan de Hebreeuwse knecht. En alles, wat wij tot op de huidige dag van de zonen Jacobs ervoeren, toont ons voldoende, hoe de verhouding tussen Joden en vrouwen pleegt te zijn. Het is toch wel erg onwaarschijnlijk, dat iemand half aangekleed wegholt, als hij de wensen van een vrouw niet verhoren wil - even onwaarschijnlijk is het, dat een vrouw, wier opdringerigheid afgewezen wordt, het daarover op een schreeuwen zet. Klaarblijkelijk nemen de oude joodse kroniekschrijvers het met de psychologische waarschijnlijkheid van hun schilderingen niet al te nauw.

Jozef krijgt dan ook de verdiende gevangenisstraf. Maar ook hier weet hij al heel gauw de overste van de gevangenis te winnen en zich allerlei voordelen te verschaffen. Met het bekende talent van de Hebreeër, anderen zacht en ongemerkt het heft uit handen te nemen, speelt de gevangene al spoedig de opzichter, “**....en al wat zij daar deden, deed hij.**” Deze bijzondere gave is echter een geschenk van Jehova, want - zo staat er: “**....overmits dat de HEERE met hem was; en wat hij deed, dat deed de HEERE wel gedijen.**”. Naar de aard der Zigeuners, die zich door waarzeggerij en droomuitleggen bij naïeve mensen in de gunst weten te dringen, oefent ook Jozef deze kunst in de gevangenis uit en verwerft daarmede bekendheid. Toen de Farao eens een bijzondere droom had, werd Jozef hem als uitlegger aanbevolen en deze geeft de koning de droomverklaring van de zeven vette en van de zeven magere jaren. Hij geeft de Farao gelijktijdig de raad, uit te kijken naar een verstandig en wijs man, als stadhouder van Egypte “**....en bestelle opzieners over het land; en neme het vijfde deel des lands van Egypte....**” “**....dat zij alle spijze van deze aankomende goede jaren verzamelen, en koren opleggen, onder de hand van Farao, tot spijze in de steden, en bewaren het.**”

Het doet eigenaardig aan, dat het oude Egyptische cultuurvolk wiens bouw- en kunstwerken thans nog onze bewondering opwekken en wiens geweldig rijk een machtige organisatie vermoeden doet, de raadgevingen van een vreemden man nodig had om te weten, hoe ze handelen moesten met het overschietende graan. Deze Farao moet toch wel een zwak en weinig intelligent man geweest zijn, dat hij deze raad nodig had. Maar het hele verhaal dient toch alleen maar, om - buiten de verheerlijking van Jozef en zijn vernuftige raadgever Jehova - te verklaren, hoe het mogelijk was, dat de binnengetrokken stam der Jacobieten zo vlug macht kon verkrijgen in het land en door een ten enenmale gigantisch voorbeeld van uitpersing in korten tijd een geheel oud, cultuurvolk ruïneerde. Immers, de kunsten van Jozef lopen altijd weer op woeker uit.

Farao stelt de handige raadgever aan als “hoofd van heel Egypte”: “**....en liet hem fijne linnen klederen aantrekken, en leide hem een gouden keten aan zijn hals....**”

“**....en zij riepen voor zijn aangezicht: Knielt! Alzo stelde hij hem over gans Egypteland.**” En zo deed Jozef zijn plicht.

Hij verzamelde de graanvoorraden der overvloedige jaren in de schuren, maar - let wel - hij betaalde er niets voor. Een vijfde van de gehele oogst werd als een algemene belasting geheven. Toen de magere jaren kwamen, liet de volksweldoener zich van een anderen kant zien.

“**Als dan honger over het ganse land was, zo opende Jozef alles, waarin iets was, en verkocht aan de Egyptenaren; want de honger werd sterk in Egypteland. En alle landen kwamen in Egypte tot Jozef, om te kopen; want de honger was sterk in alle landen.**”

De eerste succesvolle graanspeculatie van de kinderen van Juda dus! Als nu die volksweldoener maar niet zulke onbeschaamde woekerprijzen had gevraagd! We lezen in Gen. 47: 13-20: “**En er was geen brood in het ganse land; want de honger was zeer zwaar: zodat het land van Egypte en het land Kanaän raasden vanwege dien honger.**
Toen verzamelde Jozef al het geld, dat in Egypteland en in het land Kanaän gevonden werd, voor het koren, dat zij kochten; en Jozef bracht dat geld in Farao's huis.
Als nu het geld uit Egypteland en uit het land Kanaän verdaan was, kwamen al de Egyptenaars tot Jozef, zeggende: Geef ons brood; want waarom zouden wij in uw tegenwoordigheid sterven? want het geld ontbreekt;
En Jozef zeide: Geeft uw vee, zo zal ik het u geven voor uw vee, indien het geld ontbreekt.
Toen brachten zij hun vee tot Jozef; en Jozef gaf hun brood voor paarden en voor het vee der schapen, en voor het vee der runderen, en voor ezels; en hij voedde hen met brood, datzelve jaar, voor al hun vee.
Toen datzelve jaar voleind was, zo kwamen zij tot hem in het tweede jaar, en zeiden tot hem: Wij zullen het voor mijn heer niet verbergen, alzo het geld verdaan is, en de bezitting der beesten gekomen aan mijn heer, zo is er niets anders overgebleven voor het aangezichts mijns heren, dan ons lichaam en ons land.

Waarom zullen wij voor uw ogen sterven, zo wij als ons land? Koop ons en ons land voor brood; zo zullen wij en ons land Farao dienstbaar zijn; en geef zaad, opdat wij leven en niet sterven, en het land niet woest worde!

Alzo kocht Jozef het gehele land van Egypte voor Farao....”

Hoe men deze geschiedenis ook uitlegt, steeds blijft zij een voorbeeld van volkomen uitbuiting van een volk, dat in jaren van nood zijn goed en bloed geven moest voor graan, dat

eerst onder dwang - zonder betaling - afgenomen was. In feite is het eigenlijk slechts een herhaling van hetgeen tussen Jacob en Ezau gebeurde; en het komt ons wel wat onwaarschijnlijk voor, dat Jozef bij deze handel geheel onbaatzuchtig geweest is en “al dat geld in Farao's huis” bracht. Eigenlijk was dat toch vanzelfsprekend. Als de oogst in de overvloedige jaren, als belasting, door de kroon geheven was, dan moest ook de opbrengst daarvan aan de kroon komen. Die speciale toevoeging van de zin “en Jozef bracht dat geld in Farao's huis”, stemt wel een weinig achterdochtig. Trouwens het gehele verhaal gaat euvel aan tegenstrijdigheid; immers, als men zijn koning en het volk weldaden bewijzen wil, dan kleedt men de mensen toch niet tot op het hemd uit. Dus blijft alleen de verklaring over, dat Jozef deze zaken op eigen verantwoording dreef, of dat hij als rentmeester een zwakken koning tot het uitbuiten van het volk verleidde, iets, dat latere geldjoden in alle landen zo meesterlijk verstonden - zeker niet, zonder er zelf ruimschoots voordeel bij te hebben. Ze gebruikten de koninklijken naam slechts, om als schijnbaar legitieme firma ongehoorde rooftochten onder het volk te houden. zo zien we, dat de Joden weinig vindingrijk zijn en sinds duizenden jaren volgens hetzelfde recept te werk gaan, dat zorgvuldig van geslacht op geslacht overgeleverd is en zelfs een religieus tintje kreeg. Het gebeurde meer dan eens, dat joodse woekeraars en volksuitbuiters zich achter de schermen tot de eigenlijke heersers van het land opwerkten en de vorst naast hen nog maar een ledenpop was - precies als in Egypte: “Maar Jozef was regeerder van het land en verkocht graan aan het volk.”

Jozef was ook pionier voor zijn stam en spoedig haalt hij zijn gehele familie naar Egypte. Hij zegt tot zijn broers: “**....en komt tot mij en ik zal u het beste van**

Egypteland geven, en gij zult het vette dezes lands eten”. Tegenwoordig zouden we zeggen: om het land uit te zuigen. “**En uw oog verschone uw huisraad niet; want het beste van gans Egypteland, dat zal het uwe zijn.**” O, ja, Jozef was een weldoener in Egypte - dat wil zeggen, alleen voor de zijnen. “**Zo woonde Israël in het land van Egypte, in het land Gosen; en zij stelden zich tot bezitters daarin, en zij werden vruchtbaar en vermeerderden zeer**”

Spoedig echter werd het de Egyptenaren onaangenaam te moede bij deze vermeerdering der Joden, want, “**Zo werden de kinderen Israëls vruchtbaar en wiesen overvloedig, en zij vermeerderden, en werden gans zeer machtig, zodat het land met hen vervuld werd.**”

Daarna stond een nieuwe Koning op over Egypte, die Jozef niet gekend had; die zei tot zijn volk: “**Ziet, het volk der kinderen Israëls is veel, ja, machtiger dan wij. Komt aan, laat ons wijselijk tegen hetzelve handelen, opdat het niet vermenigvuldige, en het geschiede, als er enige krijg voorvalt, dat het zich ook niet vervoege tot onze vijanden, en tegen ons strijde, en uit het land optrekke. ....zodat zij verdrietig waren vanwege de kinderen Israëls.**” Het meest waren de Egyptenaren wel ontstemd, omdat dit vreemde volk zich verre hield van eiken eerlijken arbeid, zoowel van de landbouw als van enig handwerk. zo kwamen zij op de gedachte, dit leeglopende gespuis, dat toen evenals thans nog hoofdzakelijk door woeker, gesjacher en andere minder mooie praktijken in hun onderhoud voorzag en het land tot een zware last werd, tot werken te dwingen. De Joden moesten bakzeil halen en landarbeid

verrichten. Dat was echter een vreselijke kwelling voor de Hebreeërs en het leek hun de grootste onbarmhartigheid. Dus besloten ze weg te trekken. Jehova is er meteen bij, om goeden raad te geven. Hij zegt tegen Mozes: "**En Ik zal dit volk genade geven in de ogen der Egyptenaren; en het zal geschieden, wanneer gijlieden uitgaan zult, zo zult gij niet ledig uitgaan. Maar elke vrouw zal van haar naburin, en van de waardin haars huizes, eisen zilveren vaten, en gouden vaten, en klederen; die zult gijlieden op uw zonen, en op uw dochteren leggen, en gij zult Egypte beroven.**"

Dit is geen spitsvondige uitleggerij, het staat er letterlijk "beroven", en als Jehova voor onze tegenwoordige rechters gebracht zou worden, zouden zij niet anders kunnen doen dan hem veroordelen wegens aanzetting tot diefstal.

En de vertaling "beroven" is nog wel de zachtste uitdrukking; volgens mening van andere ter zake kundige betekent het hebreeuwse woord eigenlijk meer, ontrukken, plunderen. Professor Holzinger vertaalt het in de laatste betekenis.

Opdat er echter geen twijfel kan bestaan, hoe de zaak bedoeld is, en om te tonen, dat het niet alleen om woorden gaat, wordt in Exodus 12 : 35-36 vermeld: "**De kinderen Israëls nu hadden gedaan naar het woord van Mozes, en hadden van de Egyptenaren geëist zilveren vaten, en gouden vaten, en klederen. Daartoe had de HEERE het volk genade** (vertrouwen) **gegeven in de ogen der Egyptenaren, dat zij hun hun begeerte deden; en zij beroofden** (plunderden) **de Egyptenaren.**"

Hier zien we dus, dat niet alleen Mercurius op de roem, een God der spitsboeven te zijn, aanspraak kan maken.

De Joden verlieten dus het land, beladen met schatten der Egyptenaren, die zij zich door valse voorspiegelingen en mooie praatjes wisten te verschaffen. Het is wel verwonderlijk, dat de Egyptenaren zo zonder meer hun waardevolle goederen aan de te slechter naam en faam bekend staande Hebreeërs afgaven (tot welk doel?); waarschijnlijker lijkt ons, dat het volk van Juda, zoals het later onder andere naties deed, ook in Egypte reeds het vak van woekeraar en belener, misschien ook wel het helersvak beoefende en op dusdanige wijze de kostbaarheden in handen kreeg. Hoe het ook zij: het feit, dat ze de Egyptenaren bestalen, wordt met de grootste nadruk gezegd. Ook is het eigenaardig, dat de joodse kroniekschrijver dit gebeuren zo onomwonden vertelt, zonder enig gevoel voor het moreel minderwaardige van een dergelijke handelwijze. Het ontbreken van enig moreel bewustzijn zullen we nog vaak bij de Hebreeërs aantreffen.

In ieder geval dekken zij zich bij elk geval daarmede, dat het op bevel van Jehova geschiedde; een praktische instelling! De vrome Jood kan dus uit zijn "heilige boeken" leren, hoe tegen

niet-joden alles geoorloofd is, als ze maar zo handig zijn, het te doen voorkomen, of hun handelingen in opdracht van hun “God” geschieden. Waarlijk, nog geen volk heeft zich zulk een voordelig “God” uitgedacht als de Hebreeërs.

Handig was het zeker niet van de Joden, al hun misdaden op te schrijven en deze geschriften ook nog in handen van vreemde volkeren te laten komen. Want komen we bij het voorlezen van deze geschriften niet allerlei te weten, dat ten eeuwige dage een schande voor een volk zijn moet? Was het slechts onvoorzichtigheid van de Joden, hun eerloos handelen zo precies op papier te stellen? - Ontbrak hun het gevoel, dat zoiets eerloos was? Of zou tenslotte de bijbel toch niet door Joden geschreven zijn, doch door eerlijke, verstandige mensen, die de volkeren der toekomst waarschuwen

wilden voor dit lage volk? Want wat leren deze verhalen ons anders dan slechtheid en spitsvondigheid! Alleen, wij zagen tot nu toe deze feiten niet, omdat onze ogen verblind waren en wij door een gekleurde bril keken.

De vooropgezette mening, dat de Joden het “volk Gods” waren, een vroom en heilig volk, beïnvloedde ons denken zoodanig, dat wij alle mogelijke schurkenstreken der Hebreeërs voor heilige handelingen hielden.

Onverschillig, wie deze oude boeken schreef en wat hun doel was: Wij willen ons niet langer laten beletten, ons verstand te gebruiken en uit deze geschriften lezen, wat er werkelijk in te lezen staat. En dan zien we met ondubbelzinnige duidelijkheid, dat de oude Joden een volk was van woekeraars, dieven en bedriegers, en dat hun stamafgod hen bij hun bedenkelijke praktijken steunde.

Of de Joden overigens vrijwillig uit Egypte trokken, daarover is de Heilige Schrift met zichzelf in tegenspraak. In Exodus 12 : 33 heet het: “**En de Egyptenaars hielden sterk aan bij het volk, haastende, om die uit het land te drijven; want zij zeiden: Wij zijn allen dood!**” Dus zoowel toen als heden waren de Joden een landplaag; een eerlijk volk kon niet naast hen leven. De Egyptenaren waren handig genoeg, hun land door een algehele uitdrijving van de schooiers te zuiveren, te laat evenwel, de kiem van zedelijke verrotting was reeds te diep ingevreten, het verval niet meer tegen te gaan.

OVER JEHOVA'S WREEDHEID EN MENSENHAAT

Op school en in de kerk is ons geleerd, dat Jahwe, dien wij als Jehova leerden kennen, de werkelijke God van hemel en aarde is, de Schepper der aarde en de goede Vader, van wie Christus spreekt en van wie wij alleen liefde en gerechtigheid kennen. zo waren wij van het begin af gevangen in een vooroordeel voor deze Jahwe en voelden ons niet gerechtigd, Zijn woorden, zijn denken en handelen aan kritiek te onderwerpen; alles wat hij ook deed of zei, namen wij aan als wijsheid, gerechtigheid, heilig en volkomen. We leerden deze Jahwe en voelden ons niet gerechtigd, zijn woor onze ziel nog genegen was tot blind vertrouwen en wij nog geen oordeel des onderscheids hadden. En velen van ons hebben dit gevoel van deemoedige eerbied tot op rijperen leeftijd behouden en nooit anders dan met heiligen schroom aan deze “God” gedacht. We geleken daarin op de naïeve wilden, die zich voor een stenen afgod, dien zij een bovenaardse macht toekennen, op de knieën werpen en het niet wagen, hun aangezicht naar hem op te heffen. Mag dit beeld nog zo wanstaltig en afschuwwekkend zijn, voor hun benevelde ziel is het van een oneindige volmaaktheid; hun oog waagt het niet, om hier te meten en te vergelijken; en als zij het oog richten op hun afgod, dan is het door een suggestieve macht verblind. Zou de wilde zijn verblindheid afleggen en zijn “God” zien op een ogenblik, dat hij niet door heiligen eerbied bevangen is, dan zou de wonderlijke gestalte hem met afgrijzen en afschuw vervullen - of misschien wel zijn spot opwekken; ja, hij zou de onmacht van het onmogelijke gedrocht volkomen erkennen.

Laat ons nu ook eens de afgod Jahwe met nuchtere ogen beschouwen. Dat hij niet de goede en milde Geest is, zoals Christus de hemelse Vader schildert, weten we nu; hij was een Geest van de haat, een “vreselijk en verschrikkelijk God”, zoals hij meermalen genoemd wordt. Op de Egyptenaren, die het luierende en klaplopende volk niet met toegevendheid behandelden, wilde hij de vreselijkste wraak nemen.

In Exodus 12 : 12 zegt Jehova: “**Want Ik zal in dezen nacht door Egypteland gaan, en alle eerstgeborenen in Egypteland slaan, van de mensen af tot de beesten toe; en Ik zal gerichten oefenen aan al de goden der Egyptenaren, Ik, de HEERE!**”

Dus niet alleen de onschuldige eerstgeborenen der mensen, maar ook zelfs het arme vee, dat toch part noch deel had aan de “zonden” der Egyptenaren, valt aan de onbeheerste wraakzucht van deze afschuwelijke verwoester ten offer.

Met deze zelfden haat vervolgt hij alle volkeren en levert ze ten verderve aan zijn uitverkorenen uit. Ook het volk in Kanaän, dat de Joden toch zeker geen kwaad heeft gedaan, wordt aan hen prijsgegeven; ja, alle volkeren der “wereld” geeft hij zijn volk, om hen uit te plunderen en te vernietigen.

Jes. 60 : 16 “**En gij zult de melk der heidenen zuigen, en gij zult de borsten der koningen zuigen....**”

Jes. 61 : 6: “**....gij zult het vermogen der heidenen eten, en in hun heerlijkheid zult gij u roemen.**”

Deut. 7 : 16: “**Gij zult dan al die volken verteren, die de HEERE, uw God, u geven zal; uw oog zal hen niet verschonen, en gij zult hun goden niet dienen; want dat zoude u een strik zijn.**”

Deut. 7 : 21-22: “**Ontzet u niet voor hunlieder aangezicht; want de HEERE, uw God, is in het midden van u, een groot en vreselijk God. En de HEERE, uw God, zal deze volken voor uw aangezicht allengskens uitwerpen....**”

Deut. 7 : 24: “**Ook zal Hij hun koningen in uw hand geven, dat gij hun naam van onder den hemel te niet doet; geen man zal voor uw aangezicht bestaan, totdat gij hen zult hebben verdelgd.**”

Een uitroeier en verwoester dus is deze Jahwe, niet een God van liefde en goedheid, niet een wezen, dat scheppend en opbouwend regeert.

En het zijn geen zedelijke deugden en menselijke voorrechten, waarmede Jehova zijn aanhangers beloont, doch materiële dingen; de rijkdommen der wereld zijn het, die hij zijn volk belooft.

Deut. 6 : 10-11: “**Als het dan zal geschied zijn, dat de HEERE, uw God, u zal hebben ingebracht in dat land, dat Hij uw vaderen, Abraham, Izak en Jakob, gezworen heeft, u te zullen geven; grote en goede steden, die gij niet gebouwd hebt, En huizen, vol van alle goeds, die gij niet gevuld hebt, en uitgehouwen bornputten, die gij niet uitgehouwen hebt, wijngaarden en olijfgaarden, die gij niet geplant hebt, en gij gegeten hebt en verzadigd zijt....**”

In deze woorden ligt de getuigenis, hoe de Joden reeds in de vroegste tijd het slechts voorzien hadden op andermans eigendom, hoe ze zelf nooit iets scheppends of opbouwends ondernamen, zodat dus van een joodse cultuur geen sprake kan zijn. Overal zijn ze slechts de gemakzuchtige uitbuiters van eens anders kracht, die door alle mogelijke handels- en woekerpraktijken anderen aan zich onderwerpen - en niet alleen het mindere volk, ook de voornamen.

Jes. 60 : 10-12: “**En de vreemden zullen uw muren bouwen, en hun koningen zullen u dienen.... En uw poorten zullen steeds openstaan, zij zullen des daags of des nachts niet toegesloten worden; opdat men tot u inbrenge het heir der heidenen, en hun koningen tot u geleid worden.**”

We zien dus, dat reeds van oudsher de Joden de “open deur politiek”, de onbegrensde vrijhandel, toepasten, want niet met eerlijken arbeid en productie, maar alleen door zwendel en speculaties kunnen de rijkdommen van een volk met zekerheid ingepalmd worden.

Jes. 61 : 5-6: “**En uitlanders zullen staan, en uw kudden weiden; en vreemden zullen uw akkerlieden en uw wijngaardeniers zijn. ....gij zult het vermogen der heidenen eten, en in hun heerlijkheid zult gij u roemen.**”

Waarlijk, anderen het brood uit de mond nemen en met vreemde veren pronken, zich de roem van anderen eigen maken, is een kunst, die de Joden tot op de huldigen dag uitstekend verstaan. Werner Sombart *) zegt immers, dat al het belangrijke, dat tot nu toe tot stand kwam, het werk der Joden is; zelfs de ontdekking van Amerika zouden wij hun danken, want de expeditie

*) Sombart, Die Juden und das Wirtschaftsleben.

van Columbus werd door joods kapitaal gefinancierd. Voor het domme, het dwaze, dat in deze woorden ligt, hebben de Hebreeërs geen gevoel. Misschien heeft Ber-thold Schwarz ook geld geleend bij Joden, toen hij met de uitvinding van het buskruit bezig was? Misschien ook Gutenberg, James Watt en anderen? Hoe kon de wereld vooruit komen, als de Joden het geld niet verschaften - het geld, dat zij eerst anderen afhandig .maakten?

De Hebreeër erkent echter, dat de handel het beste middel is om een volk uit te buiten en het in joodse knechtschap te dwingen. Daarom staat er in Jes. 45 : 14: “**De arbeid der Egyptenaren en de koophandel der Moren en der Sabeërs, der mannen van grote lengte, zullen tot u overkomen, en zij zullen de uwe zijn, zij zullen u navolgen, in boeien zullen zij overkomen; en zij zullen zich voor u buigen....**”

Dus Juda heeft het niet alleen op geld verdienen voorzien, doch ook op de heerschappij en onderdrukking; het wil de volken in boeien slaan en op de knieën krijgen. Want uit al de woorden, die Juda zijn profeten en zijn “God” in de mond legt, verraadt zich eigen denken en

streven der Hebreeërs. Maar met eerlijken handel alleen is het niets gedaan, een beetje geld lenen en woeker moet er bij. En het recept er voor wordt prompt geleverd: "**Aan den vreemde zult gij woekeren; maar aan uw broeder zult gij niet woekeren; opdat u de HEERE, uw God, zegene, in alles, waaraan gij uw hand slaat, in het land, waar gij naar toe gaat, om dat te erven.**" (Deut. 23 : 20).

"Om dat te erven" of wel in te nemen! Dus verovering der landen door Juda! - zeker niet met het zwaard, wel niet de schuldbekentenis, de hypotheek, de wissel en de cheque.

En de zegen van Jahwe wordt afhankelijk gesteld van de voorwaarde, dat het vreemde volk afgezet wordt. Overal dus, waar sprake is van bedrog en geld verdienen, is Jahwe bij.

Deut. 15 : 6: "**Want de HEERE, uw God, zal u zegenen, gelijk als Hij tot u heeft gesproken, zo zult gij aan vele volken lenen; maar gij zult niet ontlenen....**"

Dus niet door dapperheid onderwerpt Juda de volkeren, maar door geld lenen en door heffingen.

1 Richt, l : 28-35: "**En het geschiedde, als Israël sterk werd, dat hij de Kanaänieten op cijns stelde; maar hij verdreef hen niet ganselijk. ....de inwoners van Kitron niet, noch de inwoners van Nahalol.... ....doch de inwoners van Beth-semes en Beth-anath werden hun cijnsbaar. .... Ook wilden de Amorieten wonen op het gebergte van Heres, te Ajalon, en te Saalbim; maar de hand van het huis van Jozef werd zwaar, zodat zij cijnsbaar werden.**"

Het is opmerkelijk, hoe Jahwe de Joden steeds weer raadt, in de landen, waar zij komen, "vreemdelingen" te blijven, zich als gasten te beschouwen. Als zoodanig behoefden zij zich niet te bekommeren om de belangen van land en staat. Zelfs in het land Kanaän, dat hij hun "voor eeuwig" geven wil, zullen ze vreemdelingen

blijven.

Gen. 17 : 8: "**En Ik zal u, en uw zaad na u, het land uwer vreemdelingschappen geven, het gehele land Kanaän, tot eeuwige bezitting....**"

Gen. 26 : 3: “**Woon als vreemdeling in dat land, en Ik zal met u zijn, en zal u zegenen; want aan u en uw zaad zal Ik al deze landen geven....**”

Een vreemdeling in het land, dat tot eeuwig bezit geschonken is! - Men ziet, op ongerijmdheid of tegenstrijdigheid komt het bij Jahwe niet aan. Het mag ons ook niet verwonderen, dat Jehova zijn woord niet hield en dat de Joden hun land, hun “eeuwig bezit”, sinds ongeveer 2000 jaar niet meer bezitten, doch, uit winstbejag, zich over de gehele wereld verspreid hebben, nadat zij hun “eeuwig bezit” grondig kaal gevreten hadden.

Evenwel, één gebod hebben zij gehouden: zich overal als vreemdelingen te beschouwen, nergens echt thuis te worden, nergens hun beste krachten te geven voor het welzijn van het land, doch als doortrekkende gasten de voordelen van het ogenblik te benutten, om verder te trekken, als zij het ogenblik gunstig achten. In dit vreemdelingschap schuilt het geheim van het succes der Hebreeërs; zo staan ze als het ware boven de verhoudingen, bekommeren zich niet om de belangen van staat en volk, houden alleen maar hun eigen voordeel in het oog. Iedere staat legt in tijden van nood en gevaar zware plichten en offers op de schouders van zijn burgers; en de werkelijke staatsburger brengt die offers gaarne, vaak zelfs met geestdrift. De Jood echter kan zeggen: Wat gaan mij jullie zorgen aan! Ik ben hier slechts een vreemdeling, een gast van het land, en als het me hier niet meer bevalt, ga ik verder. Zien jullie maar, je staat weer in orde te krijgen!

Daaruit blijkt, hoe onzinnig het is, deze vreemdelingen zonder vaderland de belangen van de staat toe te vertrouwen, hen aan te stellen als rechter, officier, of leraar; want: kan de vreemdeling iets anders doen dan de belangen van de staat ten gunste van zijn stam te verraden - zoals Jozef deed met Egypte? En staan de vreemde Joden uit andere staten de Joden innerlijk niet nader dan de inwoners van het land, waar zij toevallig verblijven? Hoe kan dan een Jood de nationale belangen onpartijdig behandelen, als geheime banden hem met zijn stamgenoten in vreemde staten verbinden?

Doch niet alleen als vreemdeling komt de Jood - ook als vijand, want zijn Jehova heeft hem uitdrukkelijk gezegd, zich niet met andere mensen te verbroederen, veelmeer hun ondergang te bewerkstelligen en hun religieuze en zedelijke grondslagen te verstoren.

Ex. 34 : 12-13: “**Wacht u, dat gij toch geen verbond maakt met den inwoner des lands, waarin gij komen zult; dat hij misschien niet tot een strik worde in het midden van u. Maar hun altaren zult gijlieden omwerpen, en hun opgerichte beelden zult gij verbreken, en hun bossen zult gij afhouwen.**”

Geen middel is te erg, om zich in het land te dringen en het in te palmen. In het bijzonder wordt hier de vanouds beproefde joodse kunst van de minnehandel toegepast.

Num. 21 : 32: “**Daarna zond Mozes om Jaezer te verspieden; en zij namen haar onderhorige plaatsen in; en hij dreef de Amorieten, die er waren, uit de bezitting.**”

Met zulk een leugen en bedrog voltrok zich de “verovering” van Kanaän. Het was geen strijd op het openveld, van man tegen man, doch een laaghartige overval, zoals wij er ook reeds een bij de Hemorieten (Gen. 34 : 25) zagen; een meedogenloos afslachten, ook van vrouwen en kinderen.

Deut. 2 : 34-35: “**En wij namen te dier tijd al zijn steden in, en wij verbanden alle steden, mannen, en vrouwen, en kinderkens; wij lieten niemand overblijven. Het vee alleen roofden wij voor ons, en den roof der steden, die wij innamen.**”

En Jahwe is de getrouwe helper bij deze moordpartijen. Deut. 7: 18-20: “**Vreest niet voor hen; gedenkt steeds, wat de HEERE, uw God, aan Farao en aan alle Egyptenaren gedaan heeft; ....alzo zal de HEERE, uw God, doen aan alle volken, voor welker aangezicht gij vreest. Daartoe zal de HEERE, uw God, ook horzelen onder hen zenden; totdat zij omkomen, die overgebleven, en voor uw aangezicht verborgen zijn.**”

Nog meer door listige kruiperijen dan door gewelddadige verovering hebben de Hebreeërs de volken weten te onderdrukken en uit te plunderen; daarbij hielp hen de verblindheid der vorsten en vorstinnen, die zij door vleierij en bedenkelijke bereidwilligheid, door hen in hun zwak te tasten, voor zich innamen, om hen dan medeschuldig aan de ondergang van het volk te maken!

Jes. 49 : 23: “**En koningen zullen uw voedsterheren zijn, hun vorstinnen uw zoogvrouwen; zij zullen zich voor u buigen met het aangezicht ter aarde, en zij zullen het stof uwer voeten lekken....**”

Als nu later oorlogsverwikkelingen het joodse rijk bedreigen, voert Juda de strijd op echt joodse wijze.

Wat de mannen aan moed ontbreekt, moet de minnehandel vervangen. Terwijl Holofernes Jeruzalem belegert, gaat een joodse deerne naar het vijandelijke kamp, doet, of zij haar volk

verraden wil en weet de vijandelijke veldheer in haar netten te vangen. Des nachts doorsteekt zij de slapende met zijn eigen zwaard. In Juda breekt een wilde overwinningsjubel uit over deze heldendaad.

Boek Judith 13 : 19: "**....Ziet hier het hoofd van Holofernes, de veldoverste van het leger der Assyriërs, en ziet hier, en ziet het behangsel onder hetwelk hij gelegen heeft in zijn dronkenschap, en de Here heeft hem geslagen door de hand ener vrouw.**"

Hier zien we weer, hoe elke onwaardige handeling door de naam van Jehova gedekt wordt. Steeds weer is het Jehova, die de aanstichter is van al het kwaad. zo is ook hier Jehova weer de sluipmoordenaar, die zich van een vrouw bedient, om zijn werk uit te voeren. Elk volk met enig eergevoel zou zich voor zo iets schamen. Het is immers altijd de grootste zorg van elk beschaafd volk geweest, de eer van zijn vrouwen te beschermen, heeft ooit een Germaan de eer van een vrouw prijsgegeven, om daardoor op laaghartige wijze de tegenstander uit de weg te ruimen? Iets dergelijks kan alleen gebeuren bij een volk, dat ten enenmale alle gevoel voor vrouweneer of mannelijke waardigheid ontbreekt; en slechts zulk een volk kan een dergelijke handeling pralend als een heldendaad verkondigen. Hoe zeer het denken der volken door de inwerking der joodse opvattingen beïnvloed werd, blijkt daaruit, dat er in arische landen kunstenaars waren, die deze verachtelijke vrouw, ontuchtige sluipmoordenares, door hun afbeeldingen verheerlijkten.

En ook de grootste uit Juda beroemen zich op hun afzonderlijke heldendaden. Uit de strijd tegen de Ammonieten wordt van David verteld: "**....ook voerde hij uit een zeer groten roof der stad. Het volk nu, dat daarin was, voerde hij uit, en leide het onder zagen, en onder ijzeren dorswagens, en onder ijzeren bijlen, en deed hen door den ticheloven doorgaan; en alzo deed hij aan alle steden der kinderen Ammons.**" (2 Sam. 12 : 30-31).

Van de oude, toch waarlijk niet teerhartige Vikingen lezen we wel, dat zij elkander het vlees van de botten scheurden, maar niet, dat zij weerloze mensen, waaronder vrouwen en kinderen, met speciale martelwerktuigen nog wel, dood martelden. Voor hen gold het als eerloos, zich aan hen, die ongewapend waren te vergrijpen. Zulke massaslachtingen bleven het voorrecht der Semitische volken en in het bijzonder der Joden, en zij openbaren dit gebrek aan menselijke gevoelens even gewoon als de vernietigenden haat tegen andere volkeren - welke hun evenwel door hun "God" ingegeven wordt.

Jahwe-Zebaoth laat Saul gebieden: "**Ga nu heen, en sla Amalek, en verban alles, wat hij heeft, en verschoon hem niet; maar dood van den man af tot de vrouw toe, van de kinderen tot de zuigelingen....**" (1 Sam. 15 : 3).

En Jehova helpt zelf mee aan massaslachting, door “grove donder” (l Sam. 7 : 10).

Joz. 10 : 11: “**Het geschiedde nu, toen zij voor het aangezicht van Israël vluchtten.... zo wierp de HEERE grote stenen op hen van den hemel, tot Azeka toe, dat zij stierven....**”

Waarlijk, deze Jehova is een mensenhater en mensendoder, waarin geen vonkje van medelijden of gerechtigheid te vinden is. Het moet wel een volk met een uitzonderlijke mentaliteit zijn, dat zich zulk een God uitzoekt. Maar, waarover verbazen wij ons! Jehova is een onvervalste Hebreeër, een getrouwe afbeelding van diens haat- en wraakzucht - want de volkeren scheppen hun Goden naar hun evenbeeld.

Reeds Voltaire heeft er bij zijn onderzoek naar de aard en de zeden der volkeren op gewezen, hoe de ongebreidelde, fanatieke mensenhaat der Hebreeërs zich tot in hun gebeden kenbaar maakt, en hoe deze gebeden daardoor dien eigenaardige trek krijgen, welke men in geen gebed bij andere volken vindt. In hun psalmen wensen ze niet de bekering van de zondaar, dat wil zeggen van mensen van een anderen stam en een ander geloof, doch diens vernietiging en dood. Met betrekking tot de andere volken bidden zij tot hun God: “Verstrooi hen als kaf voor de wind, en de Engel des Heren zal hen verstoten; hun weg zal donker en glad worden en de Engel des Heren zal hen vervolgen.” - “De dood zal hen verrassen, zodat ze levend ter helle zullen varen.” - “Here God, breek hun de tanden in hun bek; stoot uit, Here, de kiezen van de jongen leeuw”. - “Laat hen des avonds huilen als de jonge honden en door de stad dwalen. Verdelg hen zonder genade; verdelg hen, zodat ze tot niets zullen zijn.” - “Stort Uw toorn over de heidenen en over de koninkrijken, die Uwen naam niet aanroepen. Doe hen, zoals de Medianieten, die verdelgd werden bij Beth-Sitta (Richteren 7 : 22) en tot drek worden op de aarde.”

In Psalm 109 : 6, 9, 10 wenst David voor hen, die slecht van hem spreken: “**Stel een goddeloze over hem, en de satan sta aan zijn rechterhand. .... Dat zijn kinderen wezen worden, en zijn vrouw weduwe. En dat zijn kinderen hier en daar omzwerven, en bedelen, en de nooddruft uit hun verwoeste plaatsen zoeken. Dat de schuldeiser aansla al wat hij heeft, en dat de vreemden zijn arbeid roven.**”

In Psalm 137 : 9 zegt de hebreeuwse zanger over

de verwoeste stad Babel: “**Welgelukzalig zal hij zijn, die uw kinderkens grijpen, en aan de steenrots verpletteren zal.**”

Bij geen ander volk - ook in de vroegste oudheid niet - is zo veel haat en wraakzucht tegen andere mensen te vinden. Zelfs uit de oudste gebeden der Egyptenaren, Perzen, Indiërs, Babyloniërs spreekt deemoed, zij erkennen hun eigen fouten en zijn daarom geduldig en verdraagzaam tegenover anderen.

Voltaire zegt verder: “Als de joodse God alle gebeden van zijn volk verhoord had, waren er zeker slechts Joden op aarde overgebleven, want zij haten alle andere volken, en waren daarom zelf gehaat. Als ze zonder ophouden verlangen, dat God hun tegenstanders vernietigen zal, dan schijnen ze daarmede de ondergang van de gehele bewoonde wereld af te smeken.”

Zeiden we nu te veel, toen we deze afgod een Geest van het boze en kwade noemden?

We willen het bij deze voorbeelden laten en ons niet verder verdiepen in de afschuwelijkheden, waarvan de joodse boeken zo vol staan, zoals bijvoorbeeld de onsmakelijke geschiedenis in Richteren 19, waarvan men zich afvraagt, waarom zij in de “Heilige Schrift” voor alle tijden bewaard moest blijven. Verder de laaghartige afslachting van 75.000 Perzische antisemieten, zoals die in het Boek Esther geschilderd wordt, en nog zo veel meer.

Is het niet een merkwaardig “God”, die het meest zedeloze volk tot troetelkind verkoos, en het steeds aanzette tot roof en vernietiging van andere volken? Nogmaals: De volkeren scheppen hun Goden naar hun evenbeeld.

EL ELION EN EL SCHADDAI

Door Luthers vertaling van de bijbel zijn enige karakteristieke eigenaardigheden der oude Geschriften verloren gegaan. Om het beeld van het monotheïsme duidelijker te doen uitkomen, heeft Luther de verschillende namen der Goden uit het oerschrift - zoals: Elohim, Jahwe, El Elion, El Schaddai, Adonai, Zebaoth, enz. - steeds door “God de Heere” vertaald. zo ontstond een schijnbaar monotheïsme ook daar, waar het niet was. Daardoor werd het beeld der zelfstandigheid van deze verschillende Goden vervaagd. We zullen trachten, dit zooveel mogelijk te herstellen.

Reeds het begin van de bijbel krijgt een andere betekenis, als we de oertekst letterlijk nemen, want er staat geschreven: “In de beginne schiepen de Elohims hemel en aarde.” - Wie zijn deze Elohims?

Sinds de zestig jaar, dat onze Assyriologen en Egyptologen aan het werk zijn, om de oude oorkonden te ontcijferen, welker oorsprong ver ligt voor de tijd der Joden, is het geen geheim meer, dat vele gedeelten uit de bijbel hun voorbeeld vonden bij de Babyloniërs, Iraniërs (Sumeriërs en Akkadiërs), Assyriërs en Egyptenaren. De opgravingen van de gebouwen en standbeelden van deze oude cultuurvolken, die duizenden jaren in de schoot der aarde verborgen lagen, laten ons een blik werpen in de oeroude literatuur, en we zien duidelijk, dat de Hebreeërs in hoofdzaak slechts de oude geestesschatten van anderen overleverden. *) Het echt joodse van hun kronieken is in de vorige hoofdstukken reeds naar voren gebracht; het vindt zijn weerga niet in de oudere literatuur, en het is zo doordrenkt van de joodse geest, dat men zonder aarzelen kan aannemen, dat de Hebreeërs de scheppers er van zijn. Niemand zal u ook deze delen bestrijden willen. Uit hetgeen zij ons echter overleverden over de gedachten van de schepping der wereld, over de sagen van zondvloed en dergelijke, alsmede over de boetezangen (Psalmen) enz. blijkt duidelijk, dat zij dit uit de oudere literatuur haalden.

Wat betreft de Elohims geloof ik, een soortgelijke passage in het Babylonische verhaal over de zondvloed te vinden, dat George Smith van de kleitafeltjes, welke zich in het Britsch Museum bevinden, trachtte te vertalen. Er is daar sprake van Lahmu en Laharnu, die in de beginne ontstonden en het leven verwekten. Men had getracht, met deze namen de mannelijke en vrouwelijke kracht aan te geven, waartegen ook niets in te brengen is. Ik vond echter nog een ander spoor voor hun verklaring.

De Arabieren zingen bij bepaalde feesten oeroude gezangen, waarin herhaaldelijk de roep: Lahumme, Lahumme! voorkomt. Niemand weet meer, wat dit bete-

*) Het is niet Friedrich Delitzsch, die ons het eerst tot dit inzicht deed komen. Reeds twintig jaar eerder wezen Schrader, Sayee, Lauth, Lepsius, Kaulen, Adolf Wahrmund, e.a. op het zelfde.

kent; ook de Arabieren zelf niet. Mij schijnt de samenhang tussen Lahumme en Lahamu zeer na; en als men enigermate van de regels der klankverschuiving, wijzigingen en vokaliseering der semietische spraken op de hoogte is, dan schijnt de afstand van Lahamu naar (E)lohim niet eens zo ver. De klank van het woord Lahumme herinnert me aan 't Duitse woord ‚Flamme'. (Het gewaagde van deze sprong neem ik graag op rekening van mijn spraakgevoel, dat mij meer dan eens de juiste weg gewezen heeft, waar de wetenschap geen weg meer wist.) Ik ben daarom geneigd, Lahmu en Lahamu als “water en vuur” uit te leggen, wat dan weer zou duiden op “mannelijke en vrouwelijke kracht”; want daar al het leven op aarde toch uit de wisselwerking tussen zonlicht (vuur) en regen (water) ontstaat, zo is het heel goed mogelijk, het licht als de mannelijke en het water als de vrouwelijke verwekkingskracht op te vatten. Volgens mijn mening wil dus de Babylonische verklaring van de scheppingsgeschiedenis zeggen: “In de beginne waren er water en vuur; zij verwekten het leven.”

In het woord Elohim vind ik verder de stam van het Duitse woord Lohe, dat weer vuur, vlam, licht betekent en ook in Loki, de god van het vuur, in het latijns lux lucis en in Lucifer weer te vinden is. zo sluit de ring der afleidingen zich volkomen. Ik lees dan: “In de beginne schiepen de Lohen (de licht- en vuurgeesten) hemel en aarde. *)

*) De eventuele bedenkingen van vakgeleerden, dat men geen arische en Semitische taaistammen met elkaar vermengen mag. schijnen me ongegrond. Wanneer gedurende minstens 4-5000 jaar arische en semietische volken met elkaar in contact komen, kan het niet anders of hun taal moet ineenvloeien en wederkerig van elkaar overnemen.

Ik bestrijd ook, en heb dat sinds 25 jaren bestreden, dat Palestina bij het binnentrekken der Hebreeërs slechts door Semitische stammen bewoond werd. Ik heb van het begin af in de Amorieten (de Amaurs van de Egyptische gedenktekens), de Edomieten, de grote “Enakskinderen”, de “lange lieden van Seba”, evenals in de latere Samariërs en Galileërs (Galliërs) arische stammen vermoed. Wat betreft de Amaurs heeft W. M. F. Petrie later mijn veronderstelling bevestigd.

Dit slechts ter inleiding, om de willekeur der Lutherse vertaling te kenschetsen. Van meer belang voor ons zijn de namen El Elion en El Schaddai, die Luther nu en dan wel laat staan, maar meestentijds toch door “God de Heere” vertaalt. Onze theologen plegen El Schaddai als de hoogste God en El Elion als de allerhoogste God te verklaren, iets, waarvoor geen enkele geldige, taalkundige reden voorhanden is. Het is slechts een gezochte verklaring! Om op het rechte spoor te komen, moeten we naar parallellen bij andere godsdiensten zoeken. Daarbij ontdekken we een zeker dualisme in de oude godenleer; tegenover de goede goden worden de demonen als slechte gesteld, tegenover de geesten van het licht staan die der duisternis, een voorstelling, die in de natuur, waar licht en duisternis elkaar afwisselen, en waar naast de scheppende krachten ook afbrekende elementen hun weg maken, haar oorsprong vindt. Het

sterkst komt deze tegenstelling naar voren in de leer van Zarathustra, die een Ahriman plaatst tegenover Ahura-mazda (later verbasterd tot Ormuzd). Ahuramazda wordt door velen uitgelegd als “de voor zichzelf zijnde” of ook “de hoogwijze zijnde”, anderen vertalen “de groote Heer”, waarvoor echter weer elke taalkundige grond ontbreekt - nog afgezien daarvan, dat bovenstaande verdraaide begripsvorming de eenvoudige hersenen der oude volken vreemd waren. Ik wil een andere uitlegging geven.

Ahura Mazda betekent ook Aura Mazda. De klank van het woord Ahura of aura doet denken aan aurum, aurora, aan glans en licht (aurum = goud, is het glanzende), mazda echter is niets anders dan master = meester en Ahura Mazda dus de “Lichtmeester”, de Heer van het licht. Voor wie dit te nuchter is, mag ahura - wat gelijk is aan asura - als “Lichtwezen” vertalen en Ahura-mazda als “Gebieder der lichtgeesten”.

In het woord Ahriman vermoed ik de stam van rima, die in het Duitse woord “Reim” terug te vinden is, dat echter in zijn oorspronkelijke betekenis niet slechts de samenklank van twee woorden is, doch - als tegenhanger van rita (het recht, oprechte, gerechte) - het “harmonisch geordende” beteekent. A of Ah wordt in de oude talen meermalen als het ontkennende voorzetsel “on” gebruikt. Ahriman zou dus zijn de “Ongerijmde”, de Demon, de vijand van orde en harmonie. (Een soortgelijke woordspeling hebben we in Arimespen = Ari-maspahi - Onminzoekende, Boosblikkende of ook wel het Wezen met oneven aantal ogen).

In de oude godsdiensten wordt het begrip Licht overgebracht op ethisch gebied - met de voorstelling van het Goede, het Scheppende, de Geest der Waarheid verbonden; de tegenstelling daarmee vormt de Verstoorder, de Geest der duisternis en de leugen. Als zoodanig geldt Ahriman in de Perzische godsdienst.

Volgens een andere uitlegging wordt de naam Ahriman teruggevoerd naar het oud-perzische Ahrija maniyus, in de taal van de Zend-Avesta anhro mainyus: de vernietigende Geest. Hij is de eeuwige vijand Ahuramazda, de Geest van de duisternis, die in alle goede en reine scheppingen de kiem van het kwade tracht te leggen. Er wordt voorspeld, dat, wanneer de derde Heiland gekomen is, de macht van Ahriman gebroken zal zijn en Ahuramazda zijn heerschappij, het rijk van het eeuwige licht, op aarde zal stichten.

Hoe verbreid de voorstelling van de twee tegenstrijdige Goden was, blijkt uit het feit, dat de Slavische volken thans nog van een Biele Bog en een Tscherne Bog, een witten en een zwarten God spreken. Volgens christelijke opvatting heten ze God en duivel.

Vóór de Joden in het land Kanaän kwamen, waren El Elion en El Schaddai de Goden der Kanaänietische volken. Het heeft geen zin, in deze beide godennamen gelijkwaardige wezens te zien.

Waarom zouden de Kanaänieten zich twee gelijksoortige Goden aanschaffen, waarvan de een slechts één sport hoger staat dan de ander, een “hoogste” en een “allerhoogste”? Het is veel waarschijnlijker, dat - zoals ook bij andere oude godsdiensten - ook in deze Kanaänitische Goden tegenstellingen belichaamd waren: een goede en een boze Geest, een witte en een zwarte God.

En ook de taalkundige weg daarheen lijkt me niet zo moeilijk. (Ook hier moet ik zeker de verontwaardiging van de heren vakgeleerden over mijn, alle overlevering honende vrijheid van mijn afleidingen op de koop toe nemen). Ik vind in Elion een gelijkluidendheid met het Griekse helios - zon, licht; de betekenis van het woord Schaddai leidt mijns inziens duidelijk naar de Duitse woorden “Schatten”, schaduw en “schaden”, kwaad doen.

Adolf Wahrmund heeft El Schaddai reeds met de Egyptische Seth in verband gebracht; en Seth is ook bij de Egyptenaren een boze God; hij staat gelijk met Typhon, de Verwoester, het zinnebeeld van de alles vernietigenden woestijnstorm.

Volgens de Egyptische opvatting is Seth de boze Geest, “de God, op wie al het verderfelijke terug te brengen is.” Ook bij de Assyrische inscripties komen Sched en Schedim als de boze demonen, als de “schadelijken” voor.

Dit alles lijkt mij er op te wijzen, dat we in Schaddai met de Geest van het kwade te doen hebben, die door de Kanaänieten als vijand gevreesd werd, de Geest der duisternis, de God van de schaduw.*) Vreemd is het evenwel, dat Abraham, als hij Kanaän binnentrekt, niet met El Elion, doch juist met El Schaddai - en alleen met deze - zijn verbond sluit. Opdat er geen twijfel zal bestaan, wordt de aanhaling hier in de oertekst weergegeven.

*)In het Turks betekent duivel Scheitan. Een plaats op de route Rustschuk-Varna heet Scheitan-Schyck - Duivelsgat. De afleiding van Schaddai naar Seth, Scheitan, Satan is duidelijk; evenals van Typhon naar Düwel, Duivel.

1. וַיְהִי אַבְרָם בֶּן־תִּשְׁעִים שָׁנָה וְתֵשַׁע שָׁנִים
וַיֵּרָא יְהוָה אֶל־אַבְרָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי־אֵל שַׁדַּי
הִתְהַלֵּךְ לְפָנַי וֶהְיֵה תָמִים׃

2. וְאֶתְּנָה בְרִיתִי בֵּינִי וּבֵינֶךָ וְאַרְבֶּה אוֹתְךָ
בִּמְאֹד מְאֹד׃

Dit betekent letterlijk vertaald:

“Als nu Abraham negen en negentig jaren oud was, zo verscheen Jahwe aan Abram en zeide tot hem: Ik ben El Schaddai, wandel voor Mijn aangezicht en wees gehoorzaam (Mij onderdanig), en Ik zal Mijn verbond stellen tussen Mij en tussen u en Ik zal u gans zeer vermenigvuldigen.”

In Gen. 17 : 7 heet het verder: “**En Ik zal Mijn verbond oprichten tussen Mij en tussen u, en tussen uw zaad na u in hun geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God, en uw zaad na u.**”

Daar er van El Elion, de God van het Licht, de waarheid en het goede bij dit verbond geen sprake is, zo kan ik hier met de beste wil niet anders uit lezen, dan dat Abram zijn verbond sloot met de Geest van het kwade. Hij verkocht - om bij de middeleeuwse opvatting te blijven - zijn ziel aan de duivel. Dat verklaart alles!

Het is duidelijk te merken, dat de naam Jahwe eerst later voor Schaddai in de plaats gekomen is, dat de oorspronkelijke God der Joden El Schaddai was, en dat het verbond met deze God slechts betrekking heeft op Abram en zijn nakomelingen, en niet op andere volkeren.

Professor Adolf Wahrmund, hoogleraar aan de Academie van Oosterse Wetenschappen te Wenen, heeft ons in zijn “Gesetz des Nomadentums und die heutige Judenherrschaft” in de eerste plaats het diepere geesteswezen van de Hebreeërs als nakomelingen der woestijnnomaden en woestijnrovers ontsloten. Hij heeft de hier uiteengezette samenhang reeds verklaard, daar hij in genoemd boek zegt:

“Een nog dieper gaand, nog natuurlijker typisch voorbeeld van de keerpunten van het Nomadenleven dan de vijandelijke overvallen zijn, is te zoeken in het steeds weer opsteken van de woestijnstorm, de geweldigen verstoorder, die woeste leegheid en een troosteloos niets achter zich laat. Hij wordt verpersoonlijkt in Typhon of Seth der Egyptenaren, in de Schaddai

(dat is de Geweldige en Vreselijke) van Abraham en Bileam. Tussen het geweld van donder en bliksem daalt hij af op de vleugelen van de wind. De stormwind is zijn adem, damp komt uit zijn neusvleugels en een verterend vuur spuit uit zijn mond. De woestijnnomaden zijn waardige zonen van hem, want zij kunnen, evenals hun God, slechts verderf brengen. - Volgens enkele Ouden was Typhon de Vader van Judaeus en Hierosolymus, en de Gnostici hebben de Jodengod als een typhonisch wezen uitgebeeld."

Er waren eigenlijk niet eens wetenschappelijke onderzoekingen voor nodig, om uit de schilderingen in de oude joodse geschiedenis te kunnen opmaken, dat Jahwe geen geest van het goede en de waarheid is. Alle voorgaande weergegeven feiten bevestigen dat: Jahwe is El Schaddai, is de boze Geest, de Geest van het verderf en het bedrog, die niets gemeen heeft met onzen christelijke God.

Tegen het verwisselen van die twee moet met klem gewaarschuwd worden. Had het feit, dat in het Nieuwe Testament de naam Jahwe = Jehova niet meer voorkomt, niet voldoende voor ons moeten zijn, om ons duidelijk te doen worden, dat er twee verschillende Goden zijn?

Noch Christus noch zijn volgelingen kennen de naam Jahwe = Jehova. Aan het kruis roept Christus: "Eli Eli lama asaptani", en het omringende joodse en onder joodse invloed opgegroeide volk verwondert zich over deze woorden, die het niet kan verstaan. Sommige menen, dat hij de Profeet Elias roept. In ieder geval blijkt daar uit, dat Christus zijn God bij een naam noemde, die de Joden en het jeruzalenische gepeupel onbekend was. Daarbij klonk de naam hun in de oren als Elias. Zou hij niet geroepen hebben: "El Elion, waarom hebt Gij mij verlaten?"

En deze wanhopige smartenkreet van de gekruisigde kunnen de eerlijke volkeren der wereld tot op de huldigen dag herhalen: want de verheven God van het licht en der waarheid heeft hen verlaten, verlaten - sinds de karikatuur van een God, die de vijand van de waren God is, in de religieuze leer werd ondergeschoven - sinds ze het onderscheid tussen El Elion en El Schaddai vergaten.

In een tijd, waarin Jahwe regeren kon en door het verblinde volk erkend werd, moest ook het leugenvolk van El Schaddai de heerschappij krijgen over het eerlijke mensdom.

Laten wij de Leugengod, de Geest der duisternis van zijn troon stoten, om El Elion daar weer op te doen plaats nemen, en licht en waarheid zullen weer hun intrede onder de mensheid doen! De volkeren zullen weer zien en de weg naar de bronnen van het geluk terugvinden. En

er zal gebeuren, wat Ezau beloofd is: “Gij zult weder meester worden en zijn juk van uw schouders werpen.”

Want de stam van Ezau zijn wij, dus geldt deze belofte ons.

Vergelijk bij dit hoofdstuk het toevoegsel aan het slot van het boek.

VOORBEELDEN UIT VOORJOODSE LITERATUUR

Van de oud-joodse geschriften wordt gezegd, dat in hen een poëtische schoonheid en innige vroomheid tot uitdrukking komt als nergens anders gevonden wordt, of in ieder geval voor de tijd der Joden niet bekend geweest is. Of deze mening gegrond is, mag de lezer zelf beoordelen uit volgende voorbeelden van oude dichtkunst.

Uit Egyptische vondsten is een gedeelte van een hymne aan God Ptah *) bekend, dat vrij, doch inhoudsgetrouw vertaald, als volgt luidt **):

“Gij zijt het, wiens kracht het water ten hemel doet stijgen; Uw hoofd rijst op tot aan het firmament, en Uw voeten staan in onpeilbare diepte.

In het loeien van de storm horen wij Uw stem; hij waait over de bergen, en de wouden storten in het meer.

Gij draagt de wolken over de landen en laat regen vallen op al het gewas. Alles, wat is, is het werk van Uw hand.

Uit Uw neusvleugelen waait de lucht, uit Uw schoot borrelen de bronnen, en waar Gij wandelt, groeit het rondom.

Gij zijt het, die het sterrenheer verzameld hebt en de

*) In het Egyptische Ptah vermoed ik het Indische Pitar = Pater, Vader. God Ptah zou dus niets anders beteekenen dan “God de Vader”.

**) De teksten zijn overgenomen uit Wahrmunds werk: Baby-loniertum, Judentum und Christentum” (Brockhaus, 1882).

wateren over de toppen der bergen doet stromen, opdat zij leven brengen in al, wat is.

Uw oog is de zon der wereld; Gij sluit het, en het wordt duister, en wanneer gij het opent, wordt het licht.

Gij zijt jong als een kind, dat eiken dag opnieuw geboren wordt, en oud als een grijsaard, die leeft tot in eeuwigheid.

Gij toeft zo laag, dat allen Uw werken zien, en toeft zo hoog, dat geen U bereiken kan.

Gij zijt de Geheimzinnige, wiens naam niemand kent. Onder de mensen vertoeft gij en onder de goden, zoowel in leven als in dood.

Gij leidt hen aan Uw hand, want zij zijn Uw ten eeuwige dage.”

Het valt niet moeilijk, hierin het voorbeeld voor Psalm 104 te onderkennen.

Ongeveer 1260 v. Christus verheerlijkt de Egyptische dichter Pentaur de krijgstochten van koning Ramses II en geeft deze het volgende gebed aan God Amon (of Amen) in:

“Mijn boogschutters en wagens hebben mij verlaten;

niet een is gebleven, om voor mij te strijden.

Waar zijt Gij, mijn hemelse Vader Amon? Zie, kan een vader zijn kind verlaten, dat steeds op zijn steun rekent?

Waar ik ging, waar ik stond, was mijn aangezicht U toegewend; volgde ik niet immer Uwen raad?

O, groot heerser van Egypte, verdelg die volkeren, die mij bedreigen! Wat zijn deze herders, die niets van God weten, voor U, o Amon?

Vele gedenktekens heb ik U opgericht, U een eeuwigen tempel gebouwd en Uw heiligdom met gevangenen gevuld. Offers heb ik U gebracht en zoetriekende kruiden U gewijd.

Ik bouwde U een huis van steen op eeuwige zuilen en obelisken van ivoor.

Schepen zond ik over de zeeën, om de heerlijkheden aller volken U te brengen. Deed een ander zulks?

Met heel mijn hart wend ik mij tot U in nood, mijn Vader! Omsingeld ben ik door talloze volkeren aller landen; alleen beu ik, geen ander is bij mij.

Verlaten hebben mij mijn boogschutters en wagens; door vrees bezield zijn ze gevlucht; geen hoorde mijn roepen!

Maar Amon is meer dan myriaden boogschutters en miljoenen wagens, meer dan tienduizend strijders op één plaats.

Niets betekent de hulp der mensen; Amon is machtiger dan zij....”

Op de oud-Babylonische spijkerschrifttafels bevinden zich vermaningen tot het beoefenen van vroomheid en godsdienst. Daarin wordt onder meer gezegd*):

“Iederen dag zult bij naderen voor Uw God,

met offers, gebeden van de mond en heilig goed

hem eerbied betuigen, zoals goddelijke wezens past.

Smeek in deemoed en buig uw aangezicht,

geef hem kaarsen en gewijde gaven.

Gij zult niet aflaten de vreze Gods,

en in eerbied voor de Heilige zult gij wandelen.”

*) Naar George Smith.

Uit het oud-Babylonische Gilgamesch epos, welks ontstaan op minstens 2000 jaar voor Christus geschat moet worden, zijn gedeelten overgebleven, waarvan wij hier enkele (naar Adolf Wahrmund) weergeven.

Koningin Istar, die, als alle helden en heldinnen der oudste sagen, van goddelijke afkomst is, werft om de gunst van de held Gilgamesch, doch wordt door hem versmaad.

Dan roept zij haar goddelijke ouders te hulp:

“Toornig stijgt Istar ten hemel
en treedt voor Anu, haar vader,
voor Anatu, haar moeder treedt zij en spreekt.
Hoor, mijn vader, Gilgamesch haat mij,
mijn schoonheid versmaadt hij,
zijn liefde wendt hij van mij af....”

Als zij in de hemel geen bijstand vindt, begint zij haar hellevaart:

“Naar het land, vanwaar geen terugkeer is, het verre,
het rijk des verderfs, richt Istar haar schreden,
naar het huis, welks muren zonder uitgang zijn,
naar het pad, welks weg zonder terugreis is,
naar de woning, waar de zon niet binnendringen kan..
het oord, waar stof en aarde voedsel zijn,
waar in het duister de geesten wonen
en de vogels van de nacht door het gewelf gonzen.”

Wie ziet hier niet de overeenstemming met Danter Hellevaart?

Uit de Sumerische Boetepsalmen geven we hier, naar Lenormant, enige voorbeelden:

“Ik buig mij in deemoed, en niemand reikt mij de hand,

ik los mij op in tranen, en niemand troost mij.

Ik roep met luider stemme, en niemand wil mij horen, ik ben afgemat en gebogen, en niemand richt mij op.”

“Heer, Gij zult uw knecht niet verlaten,

snel hem te hulp temidden der woelende wateren!

Reik hem de reddende hand!

Ik weet, ik ben vol zonden;

verander Gij hen in vroomheid!

Laat mijn dwalingen verwaaien in de wind!

Mijn fouten zijn groot,

verstrooi ze als een nevel!”

In een tempel te Borsippa heeft Nebukadnezar de volgende inscriptie laten aanbrengen:

“Borsippa, gij stad, waarin men God vereert,

u heb ik getooid en Hem een heiligdom gebouwd

tot eeuwige woning,

versierd met goud en zilver, metalen en kostbare gesteente....

De lambriseringen in het Heiligdom, waar God Nebo rust,

heb ik met goud bedekt en de deur van het Allerheiligste met glanzend zilver.

Met albast overtrokken heb ik de zuilen der poort van het Heiligdom

en de buitenkant des tempels met bonte stenen.

De voet van het altaar sierde ik met gedreven zilver

en de zuilenhallen en pijlers der deuren vervaardigde ik uit steenblokken.

Hecht bouwde ik de tempel tot verwondering der mensen.

Vernieuwd heb ik het Heiligdom van Borsippa,

de tempel der zeven lichten der aarde *).”

Het gegeven over de salomonische tempelbouw toont onmiskenbare overeenkomst hiermede.

In de Assyrische literatuur luidt een gedeelte van de hymne aan de Zonnegod Samas:

“Heer, Verlichter der duisternis, die in de donkerte doordringt,

goede God, die de bedroefden opwekt en de zwakken verheft:

Vrome wezens wenden hun blikken naar Uw licht,

de geesten van de afgrond vluchten voor Uw aangezicht....

Als een bruidegom nadert Gij, vol vreugde en ootmoed,

met Uw glans beschijnt Gij de grenzen des hemels:

Gij zijt, o God, het licht der wereld!

Van verre aanschouwen de mensen

U dankbaar en vol vreugde.”

*) Het is aan te nemen, dat de Ouden reeds de zeven grote planeten van de zon, respectievelijk vijf planeten en zon en maan keuden en deze “zeven lichten” als Goden vereerden. Oude tempels en andere heilige bouwwerken (burchten) vertonen zeven trappen (etages), waarvan elk aan een planeet gewijd was. Ik breng Bor-sippa evenals Sip-pura terug op “Zevenburght”. In beide plaatsen trof men dergelijke zevenvoudig trapsgewijs gebouwde heiligdommen aan.

De Papyrus van Frisse, het oudste boek ter wereld, welks ontstaan op 2500 jaar voor Christus geschat wordt (het bevindt zich in de Nationale Bibliotheek te Parijs) bevat onder anderen de “vermaningen van Ptah-Hotep”, waarvan wij hier een gedeelte weergeven:

“De monarch Ptah-Hotep spreekt: O Hanhan, Heer der Eeuwigheid! Mij overvalt de zwakte des ouderdoms. In lijden verbreng ik mijn dagen. Het licht mijner ogen neemt af, en de oren sluiten zich.... De geest wordt moede en herinnert zich niet meer, wat gisteren was.... Wat zal

een grijsaard in mijn geval beginnen? Zal ik de woorden overbrengen van hen, die de geschiedenis van vroeger tijden kennen en de stem der Goden zelf vernamen?” ....

“En de Heiligheid Gods spreekt: Handel naar mijn gebod; weer af het boze der verstandige wezens, bestrijd de machten der duisternis! Onderricht de mensen de woorden van het verledene en gij zult dank oogsten bij groot en klein. Doordring hen met gerechtigheid en waarheid van het hart; nooit zal het u tot verveling zijn!”

Een ander gedeelte spreekt van kinderlijke volgzaamheid en ouderliefde:

“Als gij naar mijn woorden hoort, zullen uwe daden door goddelijke genade beschermd worden. Zij, die mijn leer in waarheid opnemen en bewaren, bergen schatten in zich, en hun naam zal zich door de monden der mensen verbreiden wegens de deugden, die zij vervullen. Wie naar mijn woorden handelt, zal het slechte uit de weg gaan.... Men zal hem voor hoge posten kiezen en zijn naam zal door de eeuwen heen leven, zijn volkomen genoegdoening voor de eeuwigheid.”

Naar Brugsch meent, is daar nog het volgende gedeelte te vinden:

“Goed is het, als de zoon de woorden zijns vaders aanneemt. Een hoge ouderdom valt hem ten deel. Het wil zeggen: God liefhebben, als men gehoorzaam is; ongehoorzaamheid haat God. Het hart vormt de mens naar zijn gezindheid; van het hart komt zijn welzijn. De oprechte handelt naar zijn woorden.

Goed is het, als een zoon naar de woorden zijns vaders hoort; het strekt hem tot ere, als zulks van hem gezegd wordt. Wie zulk een deugd bezit, zal het wel gaan op aarde. Zijn gedachtenis zal voortleven bij de goede mensen tot in eeuwigheid....”

“Als gij tot aanzien gekomen zijt, nadat gij nederig waart, wanneer gij schatten veroverd hebt na langen tijd van armoede, dan onderscheid U door weldoen en wees de eerste der stad met weldaden. Laat uw ziel niet overmoedig worden in rijkdom, want deze overvloed heeft God geschonken. Minacht uw naaste niet, hem kan een zelfde lot beschoren zijn.”

“Wilt gij wijs zijn, zo zorg voor uw huis. Omring uw vrouw met liefde en vermijd onmin. Zorg voor voedsel en tooi uw vrouw, want dat is haar een grote vreugde. Omgeef haar met zoete geuren en geef haar geluk., zoolang u het leven vergund is.”

Uit de geschriften van de Egyptenaar Kadjimna vertaalt Lauth:

“Leer, opdat gij berust: Ondoorgrondelijk is het ontstane, want God schiep het zoo, dat het volkomen inzicht voor ons verborgen bleef.”

Het komt mij voor, dat deze oeroude gezangen, gebeden en psalmen ruimschoots de vergelijking met de beste delen uit de bijbel kunnen doorstaan - zoowel wat betreft hun poëtische schoonheid als hun innige vroomheid.

Onder verwijzing naar dergelijke aanhalingen wijst de Egyptoloog Lauth er op, dat het onjuist is, het invoeren van de “ééngodleer” (monotheïsme aan de Joden toe te schrijven. De Vader Gods was de Egyptenaren reeds bekend - tweeduizend jaar voor een Jood begon te schrijven. Bovendien weten we immers, dat de Jodengod niet als een Alvader aller volkeren beschouwd wordt, doch als een god naast andere goden en slechts bestemd voor een klein volk. Een wereldomspannend monotheïsme is tot op heden de Joden nog vreemd.

Een veelvuldigheid der Goden ontstaat bij de oude volken vaak slechts schijnbaar, daar men de God verschillende namen gaf, of hem in verschillende gestalten zag. Champillon-Figeac verklaart *): “De Egyptische godsdienst was een zuiver monotheïsme dat zich slechts schijnbaar in een symbolisch omhulsel als polytheïsme doet kennen.”

Emanuel de Rouge zegt hetzelfde:

“De Egyptische godsdienst omvat een menigte locale culten. Het Egypte, waarover Koning Menes de scepter

*) Naar Adolf Wahrmund, “Babyloniertum, Judentum und Christentum.”

zwaaide (ongeveer 4000 jaar v. Chr.), was in stammen en provincies verdeeld; elk van deze groepen noemde hun hoofd-God met bijzondere namen; maar het was steeds de zelfde leer, die onder verschillende namen weerkeert. Eén idee komt overal naar voren: dat van de enigen, allereerste God; steeds en overal treedt ons “het door zich zelf geschapen wezen” als een

ongenaakbaar God tegemoet. Deze God is enig, zonder gelijke, oneindig, eeuwig, naam en gestalte verbergend, alom tegenwoordig, almachtig en barmhartig.” - Een werkelijk God dus, niet een kleine, afgunstige stamafgod, die van concurrentienijd tegenover “de andere Goden” vervuld is.

Uit voorgaande gegevens blijkt, hoe reeds lang voor het ontstaan van het Jodenvolk ware vroomheid en grote beschaving bestonden en het geloof aan één almachtige God onder de volkeren leefde. Bedenkt men, dat de oudste joodse geschriften in ongeveer 650 v. Chr. ontstaan zijn, dan is het waarschijnlijk, dat zij - voor zover zij niet-joodse stamgeschiedenis en soortgelijke toevoegingen bevatten - slechts een matte weergave zijn van die oeroude zedeleer, boetezangen en spreuken uit de Egyptische, Iranese, Babylonische en Assyrische literatuur. Bij het aanschouwen van genoemde spaarzame overblijfselen bekruipt ons het vermoeden, hoeveel moois en verhevens in de wereld was - en onderging - voor de Joden kwamen. - Of misschien: omdat zij kwamen? -

OVER HET RABBINISME

Een wonderlijke geesteswereld ontsluit zich voor hen, die een blik werpen in de rabbijnse geschriften. Terwijl wij overal, ook uit de oudste literatuur der mensheid, een zoeken naar waarheid, een streven naar orde en goede zeden gewaar worden, dat ons vertrouwd aandoet, missen wij deze trek volkomen in de rabbijnse geschriften. Het ongeregelde en onlogische, het spitsvondige en leugenachtige in de denk- en uitbeeldingswijze der rabbijnen is zo afstotend, dat een gezond europees verstand deze gedachtegangen slechts met innerlijke tegenzin volgen kan. Een Ariër, die genoodzaakt zou zijn, zich langere tijd daarmede bezig te houden, loopt gevaar, ziek te worden van afschuw; zo alle oprechtheid, verstand en logica ten spot zijn deze geschriften der rabbijnen. Er spreekt een buitengewoon onnatuurlijke en onzuivere manier van denken uit.

Ongetwijfeld is een Jodenbrein anders geconstrueerd dan dat van een normaal, eerlijk mens; het denkt krom, als het ware “om een hoek”, het hinkt en waggelt op zijn gedachtewegen.

Dat afstotende, vreemdsoortige en minderwaardige der rabbijnse geschriften zal er ook wel mede schuld aan zijn, dat slechts zelden iemand lust heeft, zich langer dan een paar minuten er in te verdiepen. Alle pogingen, bredere lagen van het volk, of ook alleen de ontwikkelden, voor de vreemdsoortigheid en ongehoordheden der joodse geheimleer te interesseren, zijn volkomen vruchteloos geweest. Ofschoon reeds enkele voorbeelden uit deze geschriften voldoende moesten zijn, om alle eerlijk denkende mensen met zedelijke afschuw te vervullen, stuiten merkwaardig genoeg al dergelijk voorlichtingspogingen zonder uitwerking of gevolg op de Duitse hersens af. Het is, of men hun iets volkomen onbegrijpelijks voorhoudt, iets, waarvoor hun elk begrip ontbreekt. Hier staat men voor een raadsel. Wat verontwaardiging en heftig verzet verwekken moest, schijnt inderdaad in het geheel geen indruk te maken. Tientallen jaren reeds zoek ik naar een verklaring voor deze psychologische tegenstrijdigheid en vind geen oplossing. “Wellicht zal menig goedig en argeloos lezer, als hij deze monsterachtige producten van het joodse brein onder ogen krijgt, zeggen: Het is toch onmogelijk, dat de Joden zo iets schrijven en leren kunnen; dat moet door hatelijkheid ingegeven zijn. - Wanneer nu echter door onpartijdige deskundigen en onaanvechtbare feiten de bewijzen geleverd worden?

Tenslotte echter is het waarschijnlijk een innerlijke afkeer, welke deze eerlijk denkende mensen er van afhoudt, die vreemdsoortige gedachtewereld nader te beschouwen. Zoals in het planten- en dierenrijk menig zwakke beschermd wordt door zijn lelijkheid, door zijn afstotend uiterlijk of weerzinwekkende geur zijn vijanden afschuw in te boezemen, zo schijnt ook de joodse geesteswereld door het opwekken van afkeer zich voor ongewenst binnendringen te willen behoeden. Zij heeft zich uitgerust met een beschermende lelijkheid; zij geniet “afkeerbescherming”.

Het blijft dus in elk opzicht een ondankbare opgave, de normalen geest te willen binnenvoeren in een wereld van walgelijkheid; daarom is dit hoofdstuk slechts voor sterke naturen geschreven, voor hen, die voldoende doornen, modder en adders heen te dringen. Het is noodzakelijk, dat wij onzen afschuw een ogenblik van ons afzetten, om een blik te kunnen werpen op het joodse geestesarbeidsveld; want hoe zouden wij deze vijand van de eerlijken mens bestrijden kunnen, als wij noch zijn gedachten en bedoelingen, noch zijn werktuigen en wapens kennen?

Dat het hier om zeer ernstige en belangrijke zaken gaat, mag de lezer uit de mond der rabbijnen zelf vernemen. In Erubin 21b zegt de talmud: “Mijn zon, geef meer acht op de woorden der rabbijnen dan op de woorden van de bijbel; want de woorden van de bijbel bevatten slechts gebod en verbod; wie echter de woorden der rabbijnen overtreedt, is des doods schuldig. Wie met de woorden der rabbijnen spot, wordt in gloeiend slijk gekookt *).”

We zien, de rabbijnen hebben slag van verschrikkelijke bedreigingen en lieflijke voorstellingen; het komt ons echter voor, of de woorden der rabbijnen zelf kokend vuil zijn. Welken hogen dunk de heren evenwel van hun eigen leer hebben, blijkt uit de volgende woorden: “Goddeloos is hij, die alleen de bijbel en de misjna

*) Dr. Jakob Ecker, Jndenspiegel, bldz. 9.

leest, niet echter de woorden der wijzen (rabbijnen).” Derhalve zijn alle vrome Christenen goddeloos.

Jakob Ecker zegt: “De talmud bevat de wetten geenszins in systematische volgorde, integendeel, zij liggen er in verspreid, onderbroken door breedvoerige discussies, spitsvondige en smakeloze haarkloverijen, honderden nutteloze verhaaltjes, kinderlijke sprookjes en fabeltjes.” Wel moet gezegd worden, dat de talmud ook menig onschuldig moraliserend verhaal bevat, ja, menige uitspraak, welke naar waarachtige, zedelijke verheffing en ware vroomheid schijnen te streven. Men moet echter niet vergeten, dat de rabbijnen in hun 1500-jarigen verzamelijver al het mogelijke in de talmud bij elkaar gegaard hebben - niet alleen wat hun eigen hersens uitbroeiden, doch ook, wat zich in de literatuur van andere volkeren aan bruikbaars bevond. Daaronder bevindt zich natuurlijk ook veel van waarde; als diefachtige eksters hebben ze naar het nest gesleept, wat ze maar vinden konden: lompen, gouden ringen, vergane botten en edelstenen. Nu hebben ze een goede gelegenheid, met hun schatten te pralen. Vraagt hun iemand naar de inhoud van hun schatkist, dan toveren ze wat glinsterends te voorschijn en wekken zo de indruk, of de hele rommelkist met kostbaarheden gevuld is. zo hebben ze ook een verzameling “Lichtstralen uit de talmud” uitgegeven, die een tamelijk behoorlijken indruk maakt; alleen moet men niet denken, dat alles in de talmud zo is. Deze “Lichtstralen” zijn veeleer de weinige uitgelezen kostbaarheden uit een mesthoop van kwalijk

riekende rommel. Onwillekeurig heeft het armzalige rabbijnenverstand met de benaming "Lichtstralen" die zeldzaamheden zelf gebrandmerkt; want slechts, waar verder duisternis heerst, pleegt men de enkele lichtstralen te tellen. De titel geeft dus zelf toe, dat er in de grote, donkere woestijn van de talmud slechts hier en daar een licht-plek te vinden is.

Allereerst een betrekkelijk onschuldig voorbeeld van rabbijnenlogica en -moraal. De rabbijnen hebben uitgerekend, dat Izak 37 jaar was, toen Rebekka geboren werd. Daar Izak veertig was toen hij trouwde, volgt daar uit, dat zijn vrouw pas drie jaar kon zijn, toen hij haar trouwde. Welwillende, vrome zielen, zoals die onzer christelijke theologen, stappen over zulke kleinigheden én tegenstrijdigheden heen en troosten zich daarmede, dat de gegevens van de oude kronieken niet zo letterlijk genomen moeten worden. Anders is de onverbiddelijke scherpzinnigheid der rabbijnen, die in haarkloverijen en rekenen de waren godsdienst zien. Zij stelt voorgaand feit plechtig vast, want rabbi Salomon Jarchi schrijft in zijn uitlegging van Genesis 25 : 20 "Sara was 127 jaar (toen zij stierf), Izak echter 37 jaar. In de zelfden tijd werd Rebekka geboren; en nadat hij drie jaar op haar gewacht had, tot zij voor de echtelijke staat geschikt was, nam hij haar tot vrouw."

Maar dat is niet genoeg: rabijnenwijsheid trekt hieruit onverbiddelijk haar conclusies en beweert, hoe door het voorbeeld van de vromen Izak wordt bewezen, dat een vrouw van drie jaar geschikt is voor de echtelijken staat. In Schaar kirjath arba wordt geleerd: "Onze wijzen, gezegend zij hun aandenken, zeggen, dat een vrouw niet geschikt is voor de echtelijken staat, voor zij de leeftijd van drie jaar en een dag bereikt heeft." Dit voorbeeld is typisch voor de gedachtegang van de rabbi; hij klemt zich vast aan de letterlijken zin en laat daarvoor elke logische gedachte en moraal wijken. Wie er enigszins van op de hoogte is, hoe vaak Joden zich aan minderjarige kinderen vergrijpen, moet erkennen, dat het niet aan Hebreeërs ontbreekt, die bovenstaande leer graag in praktijk brengen *).

De talmud is eerst in de 2e tot 3e eeuw n. Chr. opgetekend, en wel de misjna (de grondtext) ongeveer 150 n. Chr., de gemara (rabbijnse uitlegging) in de tijd van 370-500 n. Chr. Daar nu volgens de talmudische leer slechts diegene een gelovig Jood is, die de talmud kent en belijdt, volgt daar uit, dat alle Joden voor 150 n. Chr. helemaal geen vrome en echte Joden geweest zijn kunnen. Af en toe doen zulke bedenkingen zich ook bij de Joden gelden; zo vraagt een nieuwsgierige: "Wordt er niet gezegd, dat Abraham de wet gehoorzaamde? Hoe kan hij dat gedaan hebben, als zij nog niet geschreven was?" De rabbijnen hebben echter ook voor dergelijke vragen een uitvluchtje, al is dit ook nog zo smakeloos. Dus staat in Bereschith rabba: (U vraagt): "Hoe kan Abraham de wet geleerd hebben? Rabbi Simeon zegt, dat de beide nieren gemaakt zijn geweest als twee watervaten en uit hen vloeide de wet voort. Waaruit wordt bewezen, dat dit zo is? Omdat in Psalm 16 : 7 gezegd wordt: Zelfs bij nacht onderwijzen mij mijn nieren. - (Luther vertaalt: Zelfs des nachts

*) Verg. "Der Talmudstreit vor de deutschen Richtern". Leipzig 1895.

tuchtigen mij mijn nieren.) - De joodse wet is dus een afscheiding van de nieren! -

We leren begrijpen, hoe door zulk een gegoochel met logica het de rabbi’s mogelijk is, alles te bewijzen. Verder maken de rabbijnen aanspraak op onfeilbaarheid voor zich zelf, alles wat zij zeggen en schrijven geldt voor heilig. In Caphtor upherach heet het: “De rabbi heeft gezegd, de woorden der schrijvers (rabbijnen) zijn meer waard dan de woorden der profeten” en in Midrasch Mischle wordt nog toegevoegd: “Ook hun gewoon gesprek is gelijk te achten met de gehele wet.” Rabbi Schelom Jarchi leert zelfs: “Als een rabbi zegt, dat de rechter hand de linker en de linker hand de rechter is, dan moet gij dat geloven.” In het traktaat Sanhedrin op blz. 110, al. 2, staat: “Rabbi Chasda heeft gezegd: Een ieder, die zijn rabbi of leermeester tegenspreekt, doet evenzoveel als of hij de goddelijke Majesteit tegensprak.”

In deze zaken verstaat de talmud en de joodse rechtspraak, die daarop gegrondvest is, geen scherts. Het traktaat Erubin leert op blz. 21: “Wie de woorden der schriftgeleerden overtreedt, is des doods schuldig.”

Uit zulke waarschuwingen kan men opmaken, hoe ernstig de rabbijnse geschriften genomen moeten worden.

Uit de duizend wonderlijkheden, welke die boeken bevatten, interesseren ons voor alles die wetten, welke over de verhouding der Joden tot de andere mensen, dat zijn wij, handelen.

Een belangrijk thema in de joodse wet is het nemen van rente en de woeker - zeer begrijpelijk overigens, want het hele bestaan van het Jodendom steunt eigenlijk op het geldwezen. Ja, heel zijn macht en heerlijkheid berusten daarop. Men zou de Joden gemakkelijk uit een staat kunnen verdrijven door het nemen van rente te verbieden. Waar dit niet toegestaan zou zijn, had ook de kapitaalophoping geen zin meer - het Jodendom geen bestaanszin en geen bestaansmogelijkheid.

Nu zagen we reeds uit voorgaande, dat het nemen van rente en woekeren voor de Joden ten opzichte van vreemdelingen, dat wil zeggen niet-joden, geoorloofd is; toch zal de talmudist er niet om verlegen zitten, ons plaatsen aan te wijzen, waar de woeker (evenals andere vergrijpen en misdaden) verboden wordt. Vooral moet hier gelet worden op het scherpe verschil, dat de Jood tussen stamgenoten en andere mensen maakt. Volgens christelijke opvattingen zij wij gewoon, het woord “naaste” op alle medemensen van toepassing te brengen; de Jood echter vat het in letterlijken zin op en betrekt het alleen op bloedverwanten

en stambroeders. Daarom wordt op verschillende plaatsen in de talmud met nadruk gezegd: Als geleerd wordt, dat niemand zijn naaste kwaad zal doen, dan wordt bedoeld: niemand zal zijn stambroeder kwaad doen. De anderen echter, de niet-joden, zijn uitgezonderd.

Doch ook hier heeft het rabbinisme een achterdeur open gelaten: er bevinden zich in de talmud inderdaad plaatsen, waar het kwaad (woeker, bedrog, diefstal, doodslag) zelfs tegen niet-joden afgekeurd wordt en die daardoor in volkomen tegenspraak zijn met andere aanhalingen. Reeds Eisenmenger zegt: “Het is voor de rabbijnen een heel gewoon iets, dat bij hen twee volkomen tegenstrijdige leerstellingen voorkomen *). de Jood wordt dus de keus gelaten, zich aan het ene of het andere voorschrift te houden, al naar hem het voordeligst uitkomt. Wil men hem over een immorele leer aan de kaak stellen, dan heeft hij al weer een andere aanhaling bij de hand, die het tegendeel bewijst en verzekert, en ons overtuigt, dat de talmud een boek van de diepste wijsheid en moraal is en de Joden het edelste volk ter wereld zijn.

In werkelijkheid is de talmud een toverkast met dubbelen bodem, waaruit men naar willekeur goed en kwaad te voorschijn toveren en weer in verdwijnen laten kan, al naar het past - dus echt gemaakt voor een volk met een dubbel moraal.

Het is niet moeilijk uit te maken, naar welke wetten en geboden de Hebreeërs in de praktijk tegenover niet-joden handelen, en daarom is het goed, enkele van die wetten te leren kennen, waarop zij hierbij steunen. (Opgemerkt dient nog, dat de niet-joden (Christenen) in de talmud als gojen (enkelvoud goi), in de Schulchan aruch, het gemoderniseerde uittreksel van de talmud, Akum genoemd worden. Nu en dan komen er echter ook benamingen in voor als Kutheeërs, Nochri (vreemden), kinderen Noachs, kinderen Edoms, Heidenen, Volkeren der wereld, Ongelovigen, Afgodendienaars, Nazareners, enz.).

In het talmudische traktaat Baba mc.zia, blz. 61, eerste

*) Eisenmenger, Das entdeckte Judentum. Königsberg 1711.

alinea, staat aan het slot in de Tosepoth aldus geschreven *):

“Het is geoorloofd een goi te bedriegen en aan hem te woekeren, zoals (Deut. 23 : 30) geschreven staat: “aan de vreemde zult gij woekeren”. zo is het ook geoorloofd, deze te bedriegen, zoals (Lev. 25 : 14) geschreven staat: “**Daarom, wanneer gij aan uw naaste wat veilbaars verkopen, of uit de hand uws naasten kopen zult, dat niemand de een den ander verdrukke.**” Van anderen dan de “naasten” is geen sprake.

In het Boek Jad chasaka voegt rabbie Mosche bar Maimon er aan toe: “Het is de verkoper of koper verboden, zijn volksgenoten te bedriegen, zoals (Lev. 25 : 14) gezegd wordt: “**Daarom, wanneer gij aan uw naaste wat veilbaars verkopen, of uit de hand uws naasten kopen zult, dat niemand de een den ander verdrukke.**”

De ervaren talmudlezer voegt er in stilte aan toe: De anderen zijn uitgezonderd - zoals op enkele plaatsen ook uitdrukkelijk gezegd wordt. In Choschen hammisch-pat blz. 132, 2e al., lezen we in de Amsterdammer druk: “Op alle plaatsten, waar (in de wet van Mozes) gezegd wordt: “zijn naaste”, is een afgodendienaar niet inbegrepen.”

Zo wordt ook gezegd in Beer haggola, blz. 44, 2e al.: “Wanneer een man aan zijn volksgenoten iets verkoopt en hij heeft hem voor een zesde deel bedrogen, zo zal

*) De teksten zijn meerendeels uit “Der Talmudjude” van Prof. Dr. Aug. Rohling, voor een deel ook uit Dr. Jacob Eckers “Juden-spiegel” overgenomen.

hij hem het teruggeven; een goi echter mag hij het niet teruggeven.”

Dus tot 17 pet. mag de vrome Jood zelfs zijn stambroeder bedriegen; bij een goi is evenwel het bedrog niet alleen geoorloofd, doch is het zelfs zonde, als de Jood hem niet bedriegt of hem het gestelene teruggeeft.

Professor Werner Sombart zwaait de Joden de lof toe, dat zij de handel eerst zijn modern karakter gegeven hebben, met het profijt van alle voordelen, met het invoeren der bedriegelijke vervangingsmiddelen, de valse maten en gewichten. We zien, dat ze hierbij als vrome Joden naar de geest van de Talmud handelen.

Maimonides zegt (Jad chasaka IV 31 : 1):

“Wie aan de niet-joden het verlorene teruggeeft, doet zonde, want hij versterkt de macht der afgodendienaars.” (Dat wil zeggen de niet-Jehovavereerders.)

Raschi zegt daarover: “Wie aldus handelt, wordt verdacht een goi lief te hebben, wie een goi lief heeft, haat Jahwe.”

“De wet heeft ons verboden, een Israëliet met woeker geld te lenen, aan een vreemdeling is dat echter geoorloofd.” (R. David Kimchi zu Psai 15 v. 5).*)

Rabbi Levi ben Gerson zegt: “Deze woorden zijn een gebod: Aan de vreemdeling zult gij woekeren. Omdat hij een afgodendienaar is, beveelt ons de wet, hem met woeker te lenen, wanneer hij van ons lenen wil, opdat

*) De hier weergegeven vertalingen uit de rabbijnse geschriften zijn afkomstig van alleszins betrouwbare- en geloofwaardige vakkundige, waarover in de laatste hoofdstukken nog gesproken wordt.

wij hem schade veroorzaken en daarmede doen wij geen onrecht.” (Pent. f. 234, 1.)

De , “adelaar” Maimonides schrijft: “Jahwe heeft ons bevolen, van een goi woeker te nemen en hem eerst dan te lenen (wanneer hij hoge rente betalen wil), zodat wij hem niet helpen, doch hem benadelen, zelfs in een zaak, waarin hij ons van nut is, terwijl wij bij een Israëliet zulks niet zullen doen.” (Sepher mizvoth 73, 4.) “Het mozaïsche woord” (Deut. 23 : 20) zegt een andere rabbi (Pesikta rab 80, 3 par Teze), “is een bevelend woord.” Ongeveer het zelfde zegt de talmud (traktaat Aboda sara 77, piske Tos): “Het is verboden aan de goi te lenen zonder woeker; met woeker is het toegestaan.”

Er wordt in de talmud op gewezen, dat Abarbanel eens verklaard heeft: “Met de vreemdelingen, waarmede wij woeker mogen drijven, worden niet de Christenen bedoeld, die immers geen vreemdelingen voor de Hemelse Vader zijn” - en dan verklaart die zelfde grote Abarbanel, vroeger minister van financiën in Spanje, dat hij de woorden, “de Christenen zijn geen vreemdelingen”, “slechts om des vredes willen gebezigd heeft, opdat de Joden ongestoord onder de Christenen verkeren konden” (Mark. hammelech 77, 4 Teze).

Dat onder gojen en afgodendienaren ook de Christenen verstaan worden, maakt ons Maimonides volkomen duidelijk. Hij zegt (Trac. Aboda sara 78, 3): “En weet, dat dit volk der Nazareners, die Jezus in zijn dwalingen volgen, ofschoon hun dogma's anders zijn, allen afgodendienaars zijn en men moet hen behandelen, zoals men afgodendienaars behandelt. Want de Joden, die zich nu dopen laten, mengen zich onder de gojen en men zegt tot zo een niet: “Uw broeder leve met uw, doch het gebod zegt, “hem in de groeve te stoten” (dat wil zeggen: hem in het verderf te storten).

Genoemde Maimonides zegt in Jad chasaka hilch ab. s. l ep. 10. l f. 40, 1: “Het is noodzakelijk, de verraders van Israël en de ketters (Minim), evenals Jezus en zijn aanhangers, met de hand om te brengen en in de afgrond des verderfs te storten.”

En het is niet de eerste de beste, die dat zegt; hij is een licht in Israël, Maimonides, de gevierde spaanse rabbi Mosche bar Maimonides, de “Adelaar der synagoge”, die, naar de eerste letters van zijn naam, ook kortweg “Ram-bam” genoemd wordt. Hij geldt als de grootste geleerde in talmudische zaken en geniet ook thans nog een onbetwiste autoriteit.

In Schar III, 14 : 3 heet het: “Wij zijn onderwezen: De beste onder de Akums, sla hen dood!”

Zo is het met de joodse verdraagzaamheid en mensenliefde gesteld!

Wat het wezen van de vromen Jood en zijn leer een bijzonder kenmerk van onoprechtheid en valsheid geeft, is de steeds herhaalde aanbeveling van “reservatio mentalis”, het voorbehoud in gedachte. Waar de Jood zich genoodzaakt ziet, anders te handelen dan in zijn geboden staat, wordt hem aangeraden naar buiten te doen alsof, in stilte echter zijn woorden en handelingen te herroepen of te niet te doen ofwel er een geheel anderen uitleg aan te geven.

Op vele plaatsen wordt geleerd, de niet-joden wel te verachten en te benadelen, waar dat slechts mogelijk is, doch tevens steeds de schijn van welgezindheid op te houden. De reden voor een dergelijke houding wordt daarmede goed gepraat, dat de Joden te klein in aantal waren, om hun werkelijke gevoelens te laten blijken; daarom moesten ze wel tot een bedriegelijke schijn hun toevlucht nemen. Meer dan eens komt de formule voor, dat het geoorloofd is, de Christenen te benadelen, maar alleen dan, wanneer zij er zeker van zijn, niet ontdekt te worden, opdat Israël geen slechten naam zou krijgen, of - zoals het gewoonlijk uitgedrukt wordt - “opdat de naam niet ontheiligd worde”; dat wil ongeveer zeggen: opdat niemand ontdekt, dat we geen “heilig” volk, doch een volk van bedriegers zijn.

Hier volgen enige voorbeelden van deze wonderlijke moraal:

Traktaat Gittin 62, l Tos:

“Het is verboden, de goddelozen te groeten, doch. de mens zij ten allen tijde listig...., daarom groete men ook de vreemdeling, die geen Jood is, ter wille van de vrede, om zich bemind te maken en geen onaangenaamheden te krijgen.”

Rabbi Bechai zegt: Veinzen is op die wijze geoorloofd, dat de Jood zich tegen niet-joden vriendelijk voordoet en hem zegt, dat hij hem hoogacht en eert. Dit is geoorloofd uit voorzichtigheid of uit vrees (Kad hakka-dasch 30, 1).

In traktaat Sota 41, 2 staat ronduit: “Het is geoorloofd tegen de goddelozen in de wereld te huichelen.”

Van de talmudische leraar Rab Kahana wordt gezegd, dat hij, wanneer hij een goi ontmoette, zei: “Sche-Idma léwtor, dat betekent: Heer, zij gegroet!

Daarmede bedoelde hij dan niet de goi, doch zijn rabbi, die boven hem stond en met die twijfelachtige woorden bedroog hij dus de goi, die dacht, dat de groet voor hem bestemd was. Eveneens handelde rabbi Elieser, zoals in het talmudische traktaat Aboda sara, blz. 16, 2e al. wordt verhaald.

In het bijzonder wordt de Joden geleerd, hun handelingen zo uit te voeren, dat ze nooit om een uitvlucht verlegen zitten. zo heet het in Schulchan aruch III, § 425, 5; “Het is geboden, de ketters, die het Israëlitische geloof verloochenen, te doden. Als men de overmacht heeft, zo doodt men hen openlijk met het zwaard, waar niet, zal men hen met list naderen, bij voorbeeld: Men laat hen in een kuil afdalen en haalt hen er niet weer uit; als er een trap in de kuil is, haalt men deze er uit, zeggende: ik doe dit, opdat mijn vee niet kan afdalen, en als er een steen over de kuil lag, dan legt men hem er weer op, zeggende: ik wil mijn vee er over laten gaan: is er evenwel een ladder in de kuil, dan neemt men haar weg, zeggende: ik moet mijn zon van het dak af laten dalen.”

Hoe weinig een Jood onder dergelijke omstandigheden voor een openbare rechterlijke waardigheid geschikt is, blijkt uit hetgeen in traktaat Baba k. 113, l staat: “Als een Jood met een niet-jood een proces voert, dan laat gij uw broeder winnen en zegt tegen de vreemdeling: zo wil het onze wet (aldus in een land, waar de wetten der Joden gelden). In andere gevallen echter kwelt gij de vreemdeling met listen, tot de overwinning voor de Jood is.”

Hierover zegt Raschi in traktaat Baba k. 113, 1: “Ontheiliging van de naam is niet voorhanden, wanneer de goi niet merkt, dat de Jood liegt.”

Zo staat de talmud ook toe, een valse eed af te leggen, als men er zeker van is, dat het niet ontdekt wordt, en men heimelijk de eed te niet doet.

In Jore dea 239, l Haga staat: “Wanneer een Jood een goi bestolen heeft, en het goienrecht verplicht hem, een eed (dat hij niet gestolen heeft) af te leggen, dan moeten de overige Joden hem overreden, met de goi tot overeenstemming te komen, opdat hij geen valse eed aflegt, waardoor de naam ontheiligd zou kunnen worden (als men naderhand de ware toedracht vernemen mocht). Gaat dat niet, en wordt hij gedwongen, een eed af te leggen, dan mag hij, wanneer de naam daardoor niet ontheiligd wordt (dat wil zeggen, wanneer het niet uitkomt), een valse eed afleggen en hem in zijn hart te niet doen.”

In traktaat Baba k. 113, 2 wordt onderwezen, dat een Jood, die een getuigenis ten gunste van een niet-jood weet, dat ten ongunste van een Jood is, en dit bij het gerecht aangeeft, uit de joodse gemeenschap wordt gestoten.

Hetzelfde wordt gezegd in Jore dea 232, 12; 14: “Het in gedachten te niet doen van een eed is toegestaan, wanneer men tot de eed gedwongen is.”

Bij voorbeeld: ““Wanneer de koning (of de rechter als vertegenwoordiger van de koning) van een Jood verlangt, dat hij zweert, dat een andere Jood zich aan een goise bezondigd heeft, zo wordt deze eed als afgedwongen beschouwd en moet in de geest (door voorbehoud in gedachte) te niet worden gedaan.”

Als voorbeelden worden aangevoerd in traktaat Kalla 18, 2: “Rabbi Akibi legde zijn eed af en dacht in zijn hart, hij is ongeldig!”

In traktaat Aboda sara 28, 1: “Rabbi Jochanan legde over een geheim met een voorname dame de eed af: de God van Israël zal ik het niet openbaren - en dacht: maar het volk Israël zal ik het wel openbaren.”

Evenwel, niet alleen woeker en huichelarij zijn toegestaan voor de vrome Joden tegenover niet-joden, doch ook elk ander misdrijf: bedrog, diefstal, verduistering, roof en echtbreuk, terwijl geschreven staat: “Gij zult uw naaste geen onrecht doen.” Daarmee wordt echter de goi niet bedoeld.

In Parascha Beha Sinai staat geschreven: “Iets te behouden, dat een goi verloren heeft, is geoorloofd; want er staat geschreven (Deut. 22 : 3): met al het verlorene, wat uw broeder verliest, echter niet wat een goi verliest.”

Uitdrukkelijk zegt rabbi Bechai in Parascha Kiteze, blz. 212, 1: “Dit gebod over teruggeven van het verlorene is alleen in acht te nemen tegenover een Israëliet, niet tegenover een goi, hier geldt, wat onze rabbijnen, gezegend zij hun aandenken, gezegd hebben: met al het verlorene, dat uw broeder verliest, niet echter wat een goi verliest; want een goi is niet een deel van Jahwe, doch hij is een deel van de vreemde goden der aarde, en datgene, wat hij verliest, is een verloren zaak, welke niet op de aarde der levenden gevonden wordt en nooit weer tot zijn meester wederkeren zal, daar de voortreffelijkheid niet de overigen volkeren, doch alleen de Israëlieten past.”

In R. Jerucham Sepher mescharim f 51, 4 staat te lezen: “Wanneer een goi in het bezit is van een pand van een Israëliet, waarop de goi hem geld geleend heeft, en de goi verliest het pand en dit wordt gevonden door een Israëliet, dan zal deze het de Israëliet teruggeven, niet aan de goi; als de vinder het echter de goi teruggeven zou, ter wille van de heiligen naam, dan zal de andere jood tegen hem zeggen: Als gij de naam heiligen wilt. doe het dan met hetgeen u toebehoort (niet met het

mijne).”

Rabbi Mosche bar Maimon zegt in Sepher mizvoth f 132, 2: “De vergissing van een goi uit te buiten is geoorloofd, wanneer hij zich vanzelf (dat wil zeggen lot zijn eigen nadeel) vergist. Wanneer de goi namelijk een rekening uitschrijft en zich daarbij vergist, zal de Israëliet tot hem zeggen: “Zie, ik verlaat mij op uw rekening, ik weet niet (of het in orde is), doch ik geef u, wat gij vordert.”

In Jalkut Rubeni f 20, 2 staat ronduit: “Het is de gerechte geoorloofd, bedriegelijk te handelen, gelijk Jakob gedaan heeft.”

Maar niet alleen met betrekking tot zaken en geldswaarden, ook ten aanzien van persoonlijke eer veroorlooft de talmud het onrecht tegen niet-joden.

Rabbe Bechai, Levi ben Gerson en anderen leren, dat het huwelijk van de niet-jood in de ogen van een Israëliet niet geldig is, en dat de Jood geen echtbreuk begaat, wanneer hij een niet-joodse vrouw onteert.

In traktaat Sanhedrin f 52, 2 staat: “Mozes zegt: Gij zult niet begeren uws naasten vrouw, en: wie echtbreuk pleegt met zijns naasten vrouw, is des doods schuldig.” Strafbaar is dus alleen

echtbreuk met de vrouw des naasten, dat wil zeggen van de Joden, de vrouwen van niet-joden vallen daar buiten.

In Aboda zara f 13, 2 staat: “De goien of heidenen, evenals de rovers, die gelijk staan met de heidenen, trekt men niet uit de groeve, wanneer zij daar ingevallen zijn, doch men laat hen daar in, opdat zij sterven moeten.”

En dat alles wordt in naam van de joodse “God' geleerd en dekt zich met de naam Jahwe!

Rabbie Albo zegt: “Jahwe heeft de Joden macht over alle volkeren gegeven.” (Sepher Ik 92, l cp 25; - Jalkut Schimoni z. Hab. i 83, 3 n. 563).

Naar het Kanaänietische volk der Amalekieten worden de niet-joden in de talmud nu en dan ook “Ama-lek” genoemd; over hen wordt in traktaat Sanhedrin f 115, l gezegd: “De oorlog tegen de Amalekieten is ons bevolen. Ons is gelast, hen te pijnigen en te vervolgen, tot zij verdelgd zijn en er geen meer van hen over is.” (Zie ook Sepher mizvoth f 73, 2).

Daar in de tijd, dat de talmud ontstond, geen volk der Amalekieten meer bekend was, blijft er niets anders over, dan deze naam op niet-joden in het algemeen van toepassing te brengen. Alle niet-joden worden, daar zij geen verbond sloten met Jehova en de besnijdenis bij hen niet gebruikelijk is, tot de “Goddelozen” gerekend, van wie in Jalkut Schimoni f 145, 3 gezegd wordt: “Wie het bloed der Goddelozen vergiet, die doet zo veel, als wanneer hij Jahwe offerde.”

Zo staat het met de moraal en de godsdienst der Joden! Daaruit kan men zien, wat te verwachten is van hun “algemene mensenliefde”, van hun humaniteit en verdraagzaamheid, waarvan zij zo hoog opgeven en waarvan zij het niet moede worden, bij anderen op deze eigenschappen te speculeren.

DOET DE TALMUD ZICH NOG GELDEN?

Ten aanzien van een dergelijke leer en gezindheid komt bij de lezer wel de twijfel op, of zoiets zich thans nog kan doen gelden en in het bijzonder of de ontwikkelde Jood zulke opvattingen deelt en erkent. Daarom zijn ook wat dit betreft hier enige bewijzen nodig. Een veel gebruikte uitvlucht der Joden is, dat zij niets van de talmud af weten, deze zou tot de ouden, vervlogen tijd behoren en thans niets meer betekenen. Was dit zo, dan konden ze slechts van harte instemmen met onzen eis, alle talmudische geschriften te verbranden. Het tegendeel is echter waar, zij voelen zich door onze kritiek op de talmud in hun “religieuze” gevoelens gekwetst.

De bewering, dat de talmud niets meer te betekenen heeft, wordt in de eerste plaats al tegengesproken door het feit, dat overal, waar een groter aantal Joden wonen, Talmud-Thorascholen bestaan, welker voornaamste leerboek de talmud is. Dat zelfde geldt voor alle scholen voor rabbijnen. - Dr. Jakob Fromer, voormalig bibliothecaris der berlijnse joodse gemeente, die wegens enige openhartige bekentenissen door zijn geloofsgenoten met een fanatieke haat vervolgd werd, heeft in zijn boek “Das Wesen des Judentums” duidelijk beschreven, hoe hij in zijn Gallische vaderland geheel in de geest van de talmud opgevoed is en hoe hij als jongen geen andere literatuur heeft leren kennen dan de rabbijns-talmudische. Het staat vast, dat tenminste de uit Rusland en Oostenrijk komende Joden (en die vormen een belangrijk percentage van onze Joden) geheel van de talmudische beschouwingen doordrongen zijn. Evenwel ook onze strenggelovige Duitse Joden weten voldoende van de talmud. In alle grote steden zijn talmudische gemeenten, die eens of meerdere malen per maand bij elkaar komen, om zich onder leiding van een rabbi in deze “heilige boeken” te verdiepen en er uit te leren.

Maar zelfs, als dat niet zo was, kon men met recht zeggen: de talmudische geest zit de Hebreeërs zo in vlees en bloed, dat ze ook talmudisch denken en handelen zouden, als de talmud niet bestond. In waarheid is het immers eigenlijk zo: de Joden zijn niet door de talmud geworden wat zij zijn, doch wij hebben door de talmud slechts een onvervalst joodsnationaal en rasjoods geestesgetuigenis; en dat vertoont daarom zulke onvervalste karaktertrekken, omdat de Joden - in de overtuiging, dat hun hebreeuwse taal niet bij de andere volken bekend, dus een soort geheime taal was - zich geheel gegeven hebben, zoals ze zijn. Daarom blijft de talmud een geestelijk symbool voor het Jodendom als zodanig - ook dan, als hij werkelijk buiten gebruik gesteld zou worden.

Zover is het echter nog lang niet, zoals duidelijk uit volgende bekentenissen blijkt.

In het Archives israélites, een in Parijs verschijnend belangrijk jaarboek, staat (1865, blz. 25): “Wat betreft de talmud, moeten wij zijn superioriteit boven de wet van Mozes toegeven.”

In het Marburger proces tegen de leraar Penner in April 1888, heeft de gerechtelijke expert, professor Sohn te Marburg, onder ede verklaard, dat de talmud ook thans nog als de bron der joodse moraal te beschouwen is. Hem werd door het gerechtshof de volgende vraag voorgelegd:

“Of de in de talmud voorkomende voorschriften voor het geloof en de zeden als bindend voor de gelovige Joden op te vatten zijn en of een belediging van de talmud als een belediging van de joodse geloofsgemeenschap of een instelling daarvan te beschouwen is.”

Professor Sohn antwoordde:

“Dat bevestig ik ten volle. Voor de gelovigen Jood is alles, wat in de talmud staat, bindend als zijnde de overgeleverde leer, die Mozes op de berg Sinaï gegeven werd. Alle instellingen van de joodse gemeente als zodanig berusten op de talmud, die als bron en grondslag van het joodse geloof te beschouwen is, evenals de bijbel zelf. Voor de “ongelovige Joden” in ruimeren zin heeft het Oude Testament even weinig bindende kracht, maar toch blijven ze verbonden met het Jodendom, omdat ze de inhoud der zedenwetten van het Jodendom geheel en al erkennen. Daarmede leven ze in hoofdzaak naar de talmud, die deze zedewetten bevat.”
In een proces tegen de redacteur van de Hannoverse Post, I. Rethwisch, dat de 23en November 1894, voor de arrondissementsrechtbank te Hannover behandeld werd, verzekerde de gerechtelijke expert, rabbijn Dr. Groneman te Hannover: “De talmud is maatgevende bron der Jodenwetten en is nog volkomen van kracht.”

Dit getuigenis was voor menige Jood onaangenaam, zodat het Berliner Tageblatt in zijn verslag over het proces deze bekentenis opzettelijk verzweeg, resp. zo verdraaide, dat er van de oorspronkelijke woorden niets meer over was. Rabbi Groneman zag zich genoodzaakt op grond van § 11 der drukperswet een rectificatie van het blad te vorderen, welke dan ook volgde.

Hoe goed de Joden zich van de zedeloosheid en de mensenhaat der talmudische leer bewust zijn, blijkt wel daaruit, dat zij deze zorgvuldig voor anderen verbergen en, wanneer zij er naar gevraagd worden, het bestaan er van loochenen. De talmud stelt zware straffen op het verraden van zijn geheimen aan niet-joden.

In Sanhedrin 59 a, alsmede in Chaggiga 13 a wordt geleerd, dat een niet-jood, die de talmud bestudeert, of een Jood, die een niet-jood in de talmud inwijdt, de dood verdient.

In Schaare theschube staat, dat een Jood, die iets uit de talmud of andere rabbijnse literatuur vertaalt en dit aan niet-joden bekend maakt, als een maser (verrader) te beschouwen is en heimelijk uit de wereld geholpen moet worden.

Een geschikt voorwendsel, de talmud te verloochenen, hebben de tegenwoordige Joden in zoverre zij een nieuwer wetboek bezitten, dat echter gewoonlijk geheel gebaseerd is op de talmud, als het ware een modern uittreksel uit de talmud is. Het is de Schulchan aruch, dat betekent “gedekte tafel”, samengesteld door de rabbijnen Karo en Mozes Isserles. Het vormt thans het bindende wetboek der Joden en is zelfs in die mate erkend, dat het Duitse hoogste gerechtshof bij geschillen tussen Joden, de wetten van de Schulchan aruch als maatstaf gebruikt.

In een joodse echtscheidingsprocedure bepaalde het hoogste gerechtshof van het Rijk (Vide civiele kamer) op de 9en September 1891 in overeenstemming met de hoogste provinciale rechtbank te Stuttgart, dat, “daar de beide partijen Israëlieten zijn, het mozaisch-talmudische huwelijksrecht, in 't bijzonder het uit de 16e eeuw stammende, Schulchan aruch genoemde codificatie van het joodse recht, speciaal het deel met de regels voor het huwelijksrecht, het zogenaamde “Ebenhaëser”, bij de beslissing van kracht zou zijn.” (Zie: Berliner Juristische Wochenschrift” van de 28sten December 1891). Aldus wordt in het Duitse Rijk nu en dan naar de joodse wetten recht gesproken!

Over de geldigheid van de Schulchan aruch kan dus geen twijfel bestaan, wij willen ons bij hetgeen volgt, slechts naar de leer van dit joodse wetboek richten. Dat echter de Schulchan aruch hecht met de geest van de talmud verbonden is, werd van de zijde der rabbijnen meermalen bevestigd. zo verklaarde rabbie Dr. Fink te Aurich op de 5den Januari 1893 openlijk, dat de leer van de Schulchan aruch slechts bindend is, voor zover zij in de talmud haar grondslag vindt.

De Joden menen dan ook reden genoeg te hebben, de wetten van de Schulchan aruch even goed als de talmud voor het publiek te verloochenen.

Een joodse algemene synode, welke in 1866 in Hongarije zitting hield, besloot: “tegenover de Christenen te verklaren, dat zij de Schulchan aruch niet erkennen; in werkelijkheid echter moest elke Jood, op elke plaats en op elk tijdstip, de Schulchan aruch naleven.” Dit besluit werd door 94 rabbijnen, 182 juristen (waaronder 16 rechters), 45 artsen en 11672 andere Joden ondertekend. Het werd in 1873 met de handtekeningen onder de titel “Leb haibri” in Lemberg in druk gebracht.

De verloochening van zijn geheime wetten is dus voor de Jood verplicht, en daarom is het niet te verwachten, dat ooit een rabbi of een ander joods geleerde voor de rechtbank de volle waarheid zullen zeggen over de rabbijnse geschriften.

In Pierers encyclopedie, deel 16 (1879), schrijft rabbi Dr. Rahmer te Maagdenburg: “De Schulchan aruch is door de Israëlitische gemeenten als leidend richtsnoer voor de religieuze praktijk aangenomen.”

Toen een zekere Marugg te Bazel in 1892 een volkomen zuivere vertaling van de Schulchan aruch wilde beginnen en dit voornemen door een rondschrijven de joodse gemeenten bekend maakte, lieten de opperrabbijnen te Berlijn, Amsterdam, Kopenhagen, Hamburg, Lemberg en Krakau in de synagogen bekend maken, dat het als een zonde beschouwd zou worden, zich op deze vertaling te abonneren en het tot stand komen op deze manier te bevorderen. Het werk is dan ook niet verder gekomen dan de eerste afleveringen, daar er niet voldoende inschrijvingen waren. Een hebreeuws dagblad te Lemberg schreef: “Het helpen bevorderen van een vertaling van de Schulchan aruch is een laagheid en een goddeloosheid in de hoogste graad. De vertaling zal, als zij tot stand komt, hetgeen Jahwe verhoede, zonder twijfel de ellende onzer broeders in Spanje van voor 300 jaar, over ons doen losbarsten.”

Welk een boos geweten moeten de Joden hebben, dat zij hun wetten zo angstig voor de wereld verborgen houden!

Een andere vraag is echter, of de Europese cultuurvolken nog langer een wijdvertakte sekte onder zich mogen dulden, die geheime wetten naleeft, welker bekendmaking zij zorgvuldig verhoedt. Van elke vereniging verlangt de staat tegenwoordig, dat zij haar reglementen aan de overheid voorlegt ter controle en goedkeuring; alleen het Jodendom maakt daarop een uitzondering. Hun is de uitoefening van hun leer en hun wetten door de staat toegestaan, zonder dat deze wetten bekend waren. Bij de emancipatie der Joden zijn de wetgevende lichamen van de vanzelfsprekende overtuiging uitgegaan, dat de godsdienstige leer der Joden op de zelfde zedelijke grondslagen berustte als de Christelijke. Men geloofde, de geest van het Jodendom voldoende uit de oudtestamentische geschriften te kennen, en zag daarbij over het hoofd, dat er nog andere leren en wetten waren, die geheim gehouden werden. Het staatsburgerschap der Joden is hun dus op verkeerde veronderstellingen verleend; het werkelijke Jodendom, dat thans onder ons leeft, is een ander dan het theoretische Jodendom, zoals de goedgelovige natuur der christelijke volkeren en de openbare machthebbers zich dat voorstelden en waarmede ze een maatschappelijk verdrag meenden te sluiten. We mogen dus gerust zeggen: met het achterbakse en leugenachtige talmudjodendom hebben de staten geen verdrag gesloten en kunnen dat ook niet willen, daar de staat als zedelijk-gerechtelijke instelling nooit het misdadige goedkeuren en gebeuren laten kan.

In ieder geval vormen de Joden de facto een geheim genootschap met duistere grondslagen en bedoelingen en mogen daarom in een constitutionele staat niet geduld worden. Het wetboek van strafrecht voor het Duitse Rijk stelt in § 128 strafbaar: de deelname aan een vereniging, welker bestaan, vorm of doel voor de overheid geheim gehouden worden zal, of waarin aan een bekenden meerdere gehoorzaamheid of aan een onbekenden meerdere volstrekte gehoorzaamheid beloofd wordt" - verder in § 129 "de deelname aan een vereniging tot welker doel of bezigheid het behoort, maatregelen der regering of de naleving der wetten door onwettige middelen te verhinderen".

Beide zijn op de zogenaamde "joodse godsdienstgemeenten" ten volle van toepassing. De vorm daarvan, zoals die in de joodse wetboeken gegeven is, werd tot nu toe en wordt ook thans nog voor de overheid geheim gehouden; en dat elke gelovige Jood tegen de rabbi's, als bekende meerderen, tot gehoorzaamheid verplicht is, blijkt uit de zware straffen, die deze gerechtigd zijn, op te leggen (zie pagina's 106 en 110). Bovendien is het waarschijnlijk, dat de Joden nog een onbekenden meerdere erkennen, en tegenover deze volstrekte gehoorzaamheid verschuldigd zijn. Hellmuth v. Moltke, die op een langdurige reis door Polen in de gelegenheid was, de verhoudingen der Joden grondig te bestuderen, zegt van hen: "De Joden zijn, niettegenstaande hun verspreidheid, nauw verbonden. Zij worden door een onbekenden leider consequent naar een gemeenschappelijk doel geleid.. ..Daar zij alle pogingen der regeringen, hen te nationaliseren, afwijzen, vormen de Joden een staat in de staat en zij zijn in Polen tot een diepe, thans nog niet geheelde wonde van het land geworden.... Nu nog heeft elke stad haar eigen (joodse) rechter, elke provincie haar rabbi, en allen staan onder een hun onbekend hoofd, dat in Azië woont, door de wet tot voortdurend rondtrekken van plaats tot plaats verplicht is en de "vorst der slavernij" genoemd wordt.*)

En men kan onzen Moltke toch niet tot de lichtgelovigen of fantasten rekenen; zijn oordeel is zeker op grondige onderzoekingen gebaseerd; en allerlei waarnemingen stellen hem in het gelijk. - Hij gaat verder: "Zo hun eigen regering, godsdienst, zeden en taal behoudend, hun eigen wetten gehoorzamend, weten ze die van het land te ontduiken of de uitoefening daarvan tegen te werken."

Het is niet aan te nemen, dat juist in Polen de Joden zich dusdanig gedragen zouden. Evenals onze Joden onder de zelfde rabbijnse wet staan als de Poolse, zullen ze ook van de zelfden geest vervuld zijn en tot de zelfden internationalen geheimen bond behoren. zo kunnen dus de bepalingen van § 129 van het wetboek van strafrecht ook op deze geheime vereniging van toepassing gebracht worden. Voldoende bewijs daarvoor zijn de volgende afgedrukte wetten. Zij verklaren,

*) Moltke, Darstellung der inneren Verhatnisse in Polen. Berlin 1832. - Verg. "Handbuch der Judenfrage".

dat de Jood de wetten van de staat, waarin hij leeft, niet of slechts in schijn - erkennen mag en dat hij onder de talmudische wet staat; hij wordt er in aangezet, de koning en de staat te bedriegen en te ondermijnen. Ja, deze rabbijnse wetten maken aanspraak op het recht, over eigendom en leven te beslissen, zelfs de sluipmoord te gelasten en dus “onwettige middelen” toe te passen. Er kan geen twijfel over bestaan, dat die zogenaamde “joodse geloofsgemeenschap” een staatsgevaarlijke geheime vereniging is.

En zo klaag ik hiermede openlijk de onder ons levende Joden als een misdadig, geheim genootschap aan en eis van het Openbaar Ministerie, deze bond van samenzweerders een proces aan te doen en alle stappen te nemen, die nodig zijn, om staat en samenleving voor hun aanslagen te beschermen, en deze voor het algemeen belang gevaarlijken bond te ontbinden.

Ter verdere ondersteuning van deze eis volgen hier nog enige aanhalingen uit de thans nog geldige geheime wetten der Joden. We bepalen ons tot enkele bijzondere kenmerkende wetten en geven daarvan ook de originele tekst. Het zij nogmaals opgemerkt, dat de naam AKUM in de schulchan aruch gelijk is aan het woord “goi” in de talmud en op alle niet-joden van toepassing is. Oorspronkelijk moet het woord “Sterrenaanbidder” betekenen *), op verschillende plaatsen blijkt echter duidelijk, dat alle andersdenkenden en in

*) AKUM zou gevormd zijn uit de eerste letters der woorden: Abede Kochabïm U Mazzelot: “Aanbidders der sterren en der tekens van de dierenriem.” Anderen zeggen weer: “Anbeter Kristi und Mariae” (Aanbidders van Christus en Maria).

het bijzonder de Christenen bedoeld worden, want er is meermalen sprake van de “Akura met het kruis”. Ergens wordt gezegd: “thans, nu wij onder de Akums leven”.... Daar sterrenaanbidders in Europa niet bekend zijn, kunnen alleen wij deze Akums zijn.

De schulchan aruch bestaat uit vier delen; het voor ons belangrijkste is de Choschen ha-mischpat (Borstschild van het recht), dat de rechtswetten der Hebreeërs bevat. Haga betekent: Aanhangsel, verklarend toevoegsel.

Allereerst enkele wetten, welke het eigendom van niet-joden prijsgeven, het bedrog toestaan en duidelijk maken, dat de Jood tegenover de niet-jood zedelijke noch sociale gerechtelijke plichten te vervullen heeft.

Choschen ha-mischpat 348, 2, Haga:

טעות עכ"ום כגון להטעותו בחשבון אז להפקיע הלואתו מותר
ובלבד שלא יודע לו דליכא חילול השם ויש אומרין דאסור להטעותו
אלא אם טעה מעצמו שרי:

"Het bedriegen van een AKUM, bij voorbeeld door hem bij het berekenen voor te liegen of niet te betalen, wat men hem schuldig is, is geoorloofd: echter alleen dan, wanneer hij het niet merkt, opdat de naam niet ontheiligd wordt. Velen zeggen, het is verboden, hen te bedriegen; het is alleen geoorloofd, als hij zichzelf heeft vergist."

Choschen ha-mischpat 283, l, Haga:

ישראל שהיה חייב לעכ"ום ומת אם אין עכ"ום יודעין מזה אינו חייב
לפריע ליורשיו:

"Een Jood, die een AKUM iets schuldig is, is, als de AKUM sterft en geen AKUM weet er van, niet verplicht, het aan diens erven terug te geven."

Choschen ha-mischpat 266, l :

אבידת העכ"ום מותרת שנא' אבידת אחיך והמחזירה הרי זה עובר
עבירה מפני שהוא מחזיק ידי עוברי עבירה ואםל החזירה לקדש .את
השם כדי שיפארו את ישראל וידעו שהם בעלי אמונה הרי זה משובח:

"Het verloren voorwerp van de AKUM mag men behouden, want er staat geschreven: "het verlorene uws broeders; ja, wie hem het terug geeft, begaat een grote zonde, daar hij de macht der zondaars versterkt (hun vermogen vergroot). Als hij het echter terug geeft, ter wille van de heiligen naam, opdat men de Joden prijze en zegge, dat de Joden eerlijke mensen zijn, dan is het prijzenswaard."

Choschen ha-mischpat 156, 5, Haga:

נכסי עכ"ום הם כהפקר וכל המוה דוכה:

“Het eigendom van de AKUM is als onbeheerd goed, en ieder, die het eerst komt, heeft het voordeel.”

De Joden moeten elkaar bij het bedriegen der niet-joden bijstaan en de opbrengst delen.

Choschen ha-mischpat 183, 7, Haga:

מי שהיה עושה סחורה עם העכ"ום ובא חבירו וסייעו והטעה
העכ"ום במדה או במשקל במנין חולקין הריוח בין שעשה עמו בשכר
או בחנם:

“Als iemand zaken deed met een AKUM, en er kwam een andere Jood, die hielp de AKUM bedriegen in gewicht, maat of aantal, dan delen die beiden de winst, onverschillig of hij hem hielp tegen betaling of vrijwillig.”

Ook bij het benadelen van de staat moeten de Joden elkaar helpen en mogen elkaar niet verraden.

Choschen ha-mischpat 388, 2 :

הרי שגזר המלך להביא לו יין תבן או וכיוצא בדברים אלו ועמד
מוסר ואמר הרי יש לפלוני אוצר יין או תבן במקום פלוני והלכו ולקחוהו
חייב לשלם:

“Als de koning zou bevelen wijn of stro of andere zaken te brengen, en er kwam een verklikker en zei: “Zie die en die heeft een voorraad wijn of stro op die en die plaats, en men ging heen en nam het, dan is hij (de verklikker) verplicht, het (den anderen Jood) te vergoeden.”

Woeker is de Joden ook in de Schulchan aruch veroorloofd, en wel zonder beperking van de rentevoet.

J o r e d e ' a 159, l :

דבר תורה מותר להלוות לעכ"ים בריבית וחכמים אסרוהו אם לא
כדי חייו . . . והאידנא. מותר (בכל ענין):

“Het is volgens de wet van de thora geoorloofd, aan een AKUM op rente te lenen; de rabbijnen hebben slechts zo veel toegestaan (rente te heffen), als men nodig heeft om te kunnen leven.... Tegenwoordig is het evenwel op elke wijze toegestaan.”

Voor een openbare rechtbank mag een Jood niet ten nadele van een anderen Jood getuigen - op straffe van uitgestoten te worden.

Choschen ha-mischpat 28, 3 :

אם עכ"ום תובע לישראל ויש ישראל יודע עדות לעכ"ום נגד
ישראל ואין עד אלא הוא והעכ"ום תובעו שיעיד לו במקום שדיני
העכ"ום לחייב ממון ע"פ עד אחד אסור להעיד לו ואם העיד משמתין
אותו:

“Als een AKUM een vordering op een Jood heeft, en er is een Jood, die ten gunste van de AKUM en tegen de Jood getuigen kan, zonder dat er buiten hem nog een getuige is, en de AKUM eist van hem, voor hem te getuigen, dan is het daar, waar de wetten der AKUMS gelden, en men op verklaring van de getuige geld kan vorderen, voor hem te getuigen; wanneer hij toch getuigenis aflegt, dan zal men hem uit de gemeente verbannen.”

De Joden maken aanspraak op geheel vrije uitoefening van het recht onder elkaar met ontduiking van het openbare recht en ze plaatsen zich daardoor - als afzonderlijke gemeenschap - buiten de samenleving en haar wetten: volgende aanhalingen bewijzen dit. (Het volgende geldt voor onenigheid tussen de Joden onderling.)

Choschen ha-mischpat 26, l :

אסור לדון בפני דייני עכ"ום ובערכאות שלהם אפילו בדין שדנים
כדיני ישראל ואפילו נתרצו בעלי דינים לדון בפניהם אסור וכל הבא
לידון בפניהם הרי זה רשע וכאילו חרף וגדף והרים יד בתורת מרע"ה:

"Het is verboden een proces te voeren voor de rechters der AKUMS en hun rechtbanken, zelfs een proces, waarin rechtgesproken wordt volgens joodse wetten; ja, ook wanneer beide partijen het eens zijn, de procedure door hem (den AKUM) te laten behandelen, is het verboden. En een ieder, die komt, om over hem te oordelen, is een booswicht, als had hij gelasterd en geschimpt en de hand opgeheven tegen de thora van Mozes, onzen leraar."

הגה ויש ביד ב"ד לנדותו ולהחרימו עד שיסלק יד עכ"ום מעל
חבירו:

(Haga) : "En het Beth-din heeft de macht, hem te verdoemen en uit te stoten, tot hij verwijderd heeft de hand van de AKUMS van zijn naaste."

Het rabbijnse gerechtshof, het Beth-din, mag ook de doodstraf opleggen:

Choschen ha-mischpat 2, 1:

כל בית דין אפילו אינם סמוכים בא"י אם רואים שהעם פרוצים
בעבירות (ושהוא צורך שעה) דנין בין מיתה בין ממון בין כל דיני
עונש ואפילו אין בדבר עדות גמורה. (ויש להם כח להפקיר ממונו
ולאבדו כפי מה שרואים לגדור פרצות הדור.)

"Elk Beth-din, ook als zij (de rechters) niet in Palestina ingewijd zijn, en waar zij zien, dat het volk opstandig - (Haga): en dat de tijd dringt - heeft het recht de doodstraf, boeten of een andere straf op te leggen, zelfs als de schuld niet ten volle bewezen is. - (Haga): Ze hebben het recht, hun vermogen verbeurd te verklaren en het te gronde te richten, zoals hun goeddunkt, om de opstandigheid van het volk te beteugelen."

Ook smokkelen is de Joden geoorloofd, als daardoor slechts de staat of een AKUM, niet echter een Jood, benadeeld wordt.

Choschen ha-mischpat 369, 6 :

וכן אם ישראל קנה המכס מהמלך המבריח עצמו הרי זה גוזל
ישראל שקנאו... אבל אם קנאו עכ"ום מותר משום דהוי כהפקעת
הלואתו דשרי במקום דליכא חילול השם:

“En eveneens, wanneer een Jood de tol gepacht heeft van de koning, dan berooft degene, die zich er doorsmokkelt, de Jood, die de tol gepacht heeft.... heeft echter een AKUM de tol gepacht, dan is het geoorloofd (te smokkelen), daar het gelijk is met zijn schulden niet te betalen, hetgeen geoorloofd is, wanneer er geen kans bestaat, dat de naam ontheiligd wordt.”

De wetten der christelijke staten vormen voor de Jood geen enkele verplichting; hij mag alleen de joodse bijzondere wetten gehoorzamen.

Choschen ha-mischpat 369, 11, Haga:

אמרינן דינא דמלכותא אלא בדבר שיש בו הנאה למלך או שהוא
לתקנת בני המדינה אבל לא שידונו בדיני עכ"ום דאם כן בטלה כל דיני
ישראל:

“Staatswetten erkennen wij alleen dan, wanneer de koning voordelen heeft, of wanneer het tot heil der staatsburgers is; men zal evenwel niet rechtspreken naar de wetten der AKUMS, daar dan alle wetten der Joden overbodig zouden zijn.”

Tegenover hem, die zaken van het Jodendom of van Joden verraadt, beveelt de wet de sluipmoord. Er staat in Choschen ha-mischpat 388, 15 - 16 :

“Wanneer gebleken is, dat iemand driemaal een Jood of diens zaken aan een AKUM verraden heeft, dan tracht men hem heimelijk uit de weg te ruimen. Aan de onkosten, die daarbij ontstaan zijn, moeten alle leden der gemeente bijdragen.”

Choschen ha-mischpat 388, 10 :

מותר להרוג המוסר בכל מקום אפילו בזמן הזה ומותר להורגו
קודם שימסור אלא כשאומר הריני מוסר פלוני בגופו או בממונו אפילו
ממון קל התיר עצמו למיתה ומתרין בו ואומרים לו אל תמסור אם
העיז פניו ואמר לא כי אלא אמסרנו מצוה להורגו וכל הקודם להורגו
זכה:

“Het is toegestaan, de verrader te doden overal, ook heden ten dage; ja, het is toegestaan, hem te doden, nog voor hij verraadt, dat wil zeggen, wanneer hij zegt: Ik zal die en die (verraden), (zo dat hij) aan zijn lichaam of zijn geld, al is het ook slechts weinig geld (schade lijdt), dan heeft hij zich de dood prijsgegeven, en men waarschuwe en zegge hem: “Verraad niet!” Als hij echter weerstreeft en zegt: “Ik zal toch verraden”, dan is het een bevel hem te doden, en hij die hem het eerst doodt, heeft zich verdienstelijk gemaakt.”

De valse eed moet de Jood vermijden, als er gevaar bestaat, dat het ontdekt wordt; in andere gevallen moet hij hem met geheim voorbedacht, dat wil zeggen in zijn hart, ongeldig verklaren.

J o r e d e ' a 239, l, H a g a :

יהודי שגנב לעכ״ום וחייבוהו לישבע במעמד שאר היהודים ליודעים
שנשבע לשקר יכופוהו שיתפשר עם העכ״ום ולא ישבע ושקר אפילו אם
היה אנוס על השבועה הואיל ויש חילול השם בשבועתו ואם היה אנוס
וליכא חילול השם בדבר מבטל השבועה בלבו הואיל והוא אנוס בשועה
דדלעיל סי׳ רל״ב:

“Als een Jood een AKUM bestolen heeft, en men wil hem de eed laten afleggen in tegenwoordigheid van andere Joden, die weten, dat hij vals zweren zou, dan zullen zij hem dwingen, met de AKUM tot een vergelijk te komen en niet vals te zweren, zelfs indien hij gedwongen zou worden te zweren, daar de naam ontheiligd zou worden door zijn eed. Als hij echter genoodzaakt wordt (te zweren), en er is geen ontheiliging van de naam bij de zaak, dan zal hij de eed in zijn hart ongeldig verklaren, daar hij tot de eed gedwongen werd, zoals reeds boven gezegd werd in § 232.”

Commentar באר הגולה:

עיין שם סעיף י"ד בהגה דבמקום שיש עונש מיתה מקרי שבועות
אונס ולא חילק אם יש חילול השם בדבר ובאונס ממון כתב והוא דליכא
חילול השם בדבר:

“Zie daar (alinea 14 in de H a g a): Waar met de doodstraf bedreigd wordt, noemt men het nood-eed en maakt geen onderscheid of daarin een ontheiliging van de naam is of niet; bij geldstraffen echter, schrijft hij, (mag hij) slechts dan (vals zweren), wanneer geen ontheiliging van de naam te vrezen is.”

Met de eed is het bij de Joden toch vreemd gesteld. Er is vaak beweerd, dat de Joden het afleggen van een meineed tegenover niet- Joden toegestaan is.

Voorgaande uittreksels geven voldoende antwoord op deze veronderstelling. Er komt echter nog bij, dat de Joden jaarlijks op Grote Verzoendag (Jora kippur) met grote plechtigheid een “gebed” uitspreken, waarin ronduit alle geloften (kol nidrei), eden, enz. van de ene verzoendag tot de anderen verzoendag vooruit voor nul en gener waarde worden verklaard. Begrijpelijkerwijze geven de Joden zich moeite, te verzekeren, dat dit gebed geheel onschuldig is en alleen betrekking heeft op godsdienstige geloften (tegenover God). Het is evenwel aan te nemen, dat zij, die zo lichtvaardig met hun geloften, eden, enz. aan God omspringen, het met de eden tegenover de mensen helemaal niet nauw nemen. In ieder geval kan de Jood naar believen het breken van geloften en eden door het kol nidrei-gebed ook op de samenleving van toepassing brengen. Het “gebed” luidt als volgt:

כל נדרי

ואסרי. ושבעי. וחרמי. וקונמי. וקנסי. וכנויי. דנדרנא. ודאשתבענא
ודאחרימנא. ודאסרנא על נפשתנא: מיום כפורים זה עד יום כפורים הבא
עלינו לטובה: בכלהון אחרטנא בהון. כלהון יהון שרן. שביקין שביתין.
בטלין ומבטלין. לא שרירין ולא קימין: נדרנא לא נדרי. ואסרנא לא אסרי.
ושבועתנא לא שבועות:

“Alle geloften, verzakingen, verbanningen, berovingen, kastijdingen, geloften van elke soort, ook alle eden, indien wij beloofd, verzaakt, beroofd mochten hebben - van deze verzoendag tot de verzoendag, die tot ons welzijn weer komen mag - berouwen we hiermede allen; allen zijn ze vernietigd, ongeldig, niet bindend, opgeheven, zonder verplichting en zonder waarde. Onze geloften zijn geen geloften; wat wij verzaken, zullen geen verzakingen, en wat wij zweren, zullen geen eden zijn *).”

Het kol nidrei-gebed is sinds tientallen jaren een object van beschuldiging tegen het Jodendom, en als de Joden er enigermate waarde aan hechtten, met hun christelijke medeburgers in vrede te leven en niet on-

*) Het kol nidrei is o. a. door Max Bruch op muziek gezet en wordt nu en dan ook op concerten gespeeld en in het hebreeuws gezongen. De aanwezige Joden uiten daarna vanzelfsprekend op uitbundige wijze hun bijval, welk voorbeeld de argeloze christelijke toehoorders gewoonlijk volgen.

nodig hun wantrouwen op te wekken, dan zouden zij dit "tot misverstand" aanleiding gevende gebed reeds lang hebben afgeschaft. Maar zij doen zulks niet, hoewel zelfs enkele oordeelkundige Joden op de bedenkelijkheid van deze gebedsceremonie gewezen hebben.

Rabbie J. Hamburger te Lissa zegt in de "Algem. Ztg. des Judentums" (1886):

"Dit gebed vindt zijn oorsprong in een sterk bijgeloof, en wie het uitspreekt, moet blozen over zijn morele gevoelens". Hij geeft in overweging, de woorden van het gebed te veranderen, daar anders de burgerlijke wetgeving maatregelen tegen de Joden zou kunnen eisen! Ofschoon herhaaldelijk op deze misstand gewezen werd, heeft de overheid merkwaardig genoeg tot op de huldigen dag verzuimd, maatregelen te treffen tegen dit misdadige gebed.

Wat de betrouwbaarheid van de Duitse vertaling der voorgaande wetten aangaat, zij het volgende medegedeeld:

In de uitgeverij van de Rooms-katholieke Bonifacius-drukkerij te Paderborn verscheen in 1882 een geschrift, getiteld "Jodenspiegel, of 100 pas onthulde wetten der Joden." De samensteller was een zekere Briman, die zich Dr. Justus noemde. De "Westfalische Merkur" bracht op 16 Januari 1883 een korte bespreking van het werkje, wat tot een aanklacht tegen de redacteur leidde. Het proces werd de 18den December 1883 voor de strafkamer te Munster behandeld. Daarbij was als expert opgeroepen de privaatdocent in de Semitische talen aan de Koninklijke Academie te Munster, Dr. Jacob Ecker, die bij deze gelegenheid een schriftelijke expertise met de juiste vertalingen van de betreffende uittreksels gaf. Hieruit zijn voorgaande vertalingen overgenomen. De expertrise zelf is later onder de titel: "De Jodenspiegel in het licht der waarheid" gepubliceerd, eveneens bij de uitgeverij van de Bonifacius-drukkerij verschenen (1884).

In een ander geval ging op de 14den Februari 1895 een proces voor de strafkamer van het openbaar ministerie te Breslau tegen de verspreider van een vlugschrift, waarin een aantal

uittreksels uit de “Joden-spiegel” van Ecker met hebreeuwse en Duitse tekst gepubliceerd werden. Als expert trad op de privaatdocent Dr. Georg Beer, die onder ede verklaarde, “dat hij bedoelde hebreeuwse uittreksels alle in een zich in de stadbibliotheek bevindende uitgave van de schulchan aruch gevonden had, en dat de Duitse vertaling een getrouwe, zij het nu en dan wat vrije vertaling van de hebreeuwse tekst was.”

Op de vraag, of het in voorgaande aanhalingen meermalen voorkomende gebod over doodslag enz. niet alleen op afvallige Joden, doch ook op andere mensen van toepassing gebracht worden, kon, verklaarde Dr. Beer, dat het in die aanhalingen voorkomende uitdrukkelijke gebod te doden alleen op de Christenen betrekking heeft, zoals trouwens uit de inhoud van de tekst blijkt. - Op de nadrukkelijke vraag van de officier van justitie of de hebreeuwse uitdrukking niet een mildere vertaling toeliet, bij voorbeeld “den dood verdienend” of iets dergelijks, verklaarde de expert, dat deze regels een absoluut gebod om te doden inhouden.

Er kan dus geen twijfel bestaan, dat deze wetten juist weergegeven zijn.

Nu wordt steeds weer de bedenking geopperd, dat het merendeel der Joden, speciaal de meer ontwikkelden, geen vermoeden hadden van de talmud en diens leer en ze haar, wanneer zij haar kenden, zeker zouden afkeuren. Om hierin klaarheid te brengen, is het volgende ondernomen:

Aan het einde van het jaar 1911 verspreidde de “Hammer-Bund” een vlugschrift (nr. 4) onder de titel: “Enige vragen aan de ontwikkelde Joden”. Het begint met de volgende woorden:

“De rabbijnse geschriften (talmud en schulchan aruch) bevatten, zoals aangetoond kan worden, leerstellingen, die spotten met elk moreel begrip. Daarin wordt de aanhangers van deze leer toegestaan en bevolen, tegen niet-joodse volkeren gebruik te maken van leugen en bedrog, woeker, diefstal, meineed, kortom zich van elk oneerlijk middel te bedienen, dat er voor in aanmerking komt, niet-joden te benadelen en rijkdom en macht van het volk van Israël te verhogen.

Wie voor het eerst van deze dingen hoort, gelooft, dat dit wel een kwaadwillige verdachtmaking van de Joden zal zijn. Dat is evenwel niet zo; want betrouwbare experts hebben de waarheid over die leer uit de joodse geheimboeken herhaaldelijk bevestigd.”

Daarop volgt de weergave van een aantal der voorgaande wetten naast de hebreeuwse tekst. Het vlugschrift sluit met volgende uitdaging:

“Onder weldenkende Duitsers bestaat veelal de mening, dat de beschaafde- en ontwikkelde Joden onmogelijk met deze leer bekend kunnen zijn en haar goedkeuren. Daarom brengen wij hier deze leerstellingen ter openbare kennisname - ook in joodse kringen - en richten aan deze de volgende vragen:

1. Is het U bekend, dat deze leerstellingen aan de talmud onttrokken zijn en keurt U ze goed?

2. Wanneer U ze niet goedkeurt: hoe komt het dan, dat U aangesloten blijft bij een gemeenschap, die op dergelijke onzedelijke grondslagen berust?

3. Waarom hebben de Joden tot nu nog elke vertaling van de rabbijnse leerstellingen trachten te verhinderen?

4. Is de despotische macht der rabbi’s zo groot, dat ook de beter gezinde Joden, die zulk een leer innerlijk afkeuren, zich onder de tirannie der rabbi’s buigen moeten?

5. Moet U niet toegeven, dat een volk, dat zulk een leer samenstelde en goedkeurde, op de laagste trap der zedelijke ontwikkeling staat en eigenlijk geen aanspraak kan maken op de erenaam Mens?

6. Moet U verder niet toegeven, dat het voor een gemeenschap met zulk een minderwaardige moraal, die alle leden in het bedrog tegen anderen beschermt en ondersteunt, een kleinigheid zijn moet, elk behoorlijk volk uit te plunderen, zonder dat het daarvoor een “hogere intellect” noch een “zakelijk overwicht” nodig heeft?

(Hoe onrechtvaardig is het daarom, eerlijke volkeren, die zich niet van zulke middelen bedienen, als geestelijk minderwaardig te honen!)

Dit vlugschrift zal in een miljoenenoplage door het gehele Duitse Rijk verspreid en ook onder de aandacht der joodse gemeenten gebracht worden, zodat in feite geen Jood meer zeggen kan, dat deze dingen hem onbekend zijn.

Tot l Januari 1912 hebben de verantwoordelijke vertegenwoordigers der joodse gemeente gelegenheid hun antwoord op vragen aan het Duitse volk bekend te maken. Mocht tot dan geen bevredigend antwoord volgen, dan zal ondergetekende bond zich genoodzaakt zien bij het hoogste bestuurslichaam in het Duitse Rijk zowel tegen de joodse gemeenten als tegen de voor het gemenebest gevaarlijke saamgezworene geheime bondgenootschappen een aanklacht in te dienen en van staatswege een onderzoek in de joodse leerstellingen te eisen.”

Dit vlugschrift werd bij grote hoeveelheden in alle delen van het Duitse Rijk verspreid, vooral ook aan de joodse gemeenten en grotere joodse verenigingen toegestuurd. Verder werd het als plakkaat in de nacht van 21 op 22 December 1911 aan vele synagogen in het Rijk geplakt. Het is dus beslist tot in alle kringen van het Jodendom doorgedrongen. Toch werd geen antwoord van bevoegde joodse zijde ontvangen. Slechts een particuliere joodse vereniging, de “Central-Verein deutscher Staatsburger jüdischen Glaubens” te Berlijn verspreidde een contravlugschrift, dat zich op de gewone joodse manier achter verloochenen verschool. Onze citaten werden “belachelijke verdraaiingen” genoemd; een zeer netelig en niet goed te praten 'punt zou op een schrijffout der rabbijnen berusten. Merkwaardig, dat zo'n schrijffout eeuwenlang in elke oplaag van de schulchan aruch overgenomen wordt, zonder ontdekt te worden!

De “Hammer-Bund” heeft het vlugschrift van de “Central-Verein” destijds met een vlugschrift beantwoord (nr. 7), de lofwaardige “Central-Verein” liet daarop niets meer van zich horen.

Verder heeft destijds rabbi Dr. Kaelter te Dantzig een verklaring in de Danziger Blattern gepubliceerd, die tegen het vlugschrift nr. 4 gekeerd is en dat hij met de woorden begint, dat het een fatsoenlijk mens een grote zelfoverwinning kost, zich met “beroepslasteraars” in te laten. Overigens bestrijdt hij, dat het woord AKUM Christen betekent. Th. Fritsch, als ondertekenaar van het vlugschrift, diende daarop een aanklacht in wegens belediging; Kaelter werd door de Lekenrechtbank te Danzig tot een boete van 300 Mark veroordeeld*).

Met betrekking tot de verloochening van het begrip AKUM, zegt het vlugschrift nr. 7 van de “Hammer-Bund”:

“Het vlugschrift van de “Central-Verein” geeft zelf toe, dat het woord AKUM in de schulchan aruch op

*) verg. “Hammer” Nr. 231: “Die Antwort des Central-Vereins"“; Nr. 232: “Die Fragen an die gebildeten Juden”; Nr. 242: “Verurteilunf eines Rabiners”.

die plaatsen gebruikt wordt, waar in de talmud Gojim, Nochri, Kuthi enz. stond, en dat deze namen gewoon vreemdelingen, niet-joden en “Afgodendienaars” betekenen. “Afgodendienaars zijn echter in de ogen van. de talmudjoden alle andersdenkenden, dus ook de Christenen. Daarover bezitten wij de verklaring van de grote rabbi Mosche bar Maimon (Maimonides), de “Adelaar der synagoge”, die in Aboda sara 78, 3 zegt: “En weet, dat dit volk der Nazareners, dat Jezus, volgt, ofschoon hun leerstellingen verschillend zijn., allen afgodendienaren zijn, en men hen behandelen, moet als afgodendienaren. Want de Joden, die zich dopen laten, mengen zich onder de goien, en men zegt. tot zo een niet: “Uw broeder leve met u”, doch het is wet, hem in het verderf te storten.”

Als echter werkelijk met AKUM alleen sterrenaanbidders bedoeld werden: waarom verdienden deze arme mensen - en juist alleen deze - de bijzondere haat der Joden? Sterrenaanbidders leefden in voorchristelijke tijden in Egypte en Babylonië. De schulchan aruch is echter eerst in de 16de eeuw door Jozef Karo te Safed en Moses Isserles te Krakau samengesteld; geen van beiden hadden sterrenaanbidders in hun omgeving. Deze misleidende en verwarring: brengende uitlegging van “aanbidders der sterren en beelden van de dierenriem” is er bij gesleept en niet geloofwaardig....

Dus richt de vijandigheid der joodse wetten zich onmiskenbaar tegen alle niet-joden, ook tegen de Christenen.

En al die geraffineerde schelmerij dekt zich met de naam Jahwe. Steeds weer is het: Wees voorzichtig, opdat men u niet betrapt, opdat “de naam niet ontheiligd wordt.” Dat wil zeggen: opdat Jahwe niet in opspraak gebracht wordt. De raadgever der Joden in alle slechte dingen moet het licht schuwen, opdat niemand ontdekke, wat achter zijn vroom masker verscholen zit.

We hebben dus te doen met een “godsdienst”, die niet alleen woeker, bedrog, diefstal, verduistering, -meineed en elke soort van oplichterij tegenover andersdenkenden toestaat, doch zelfs sluipmoord gebiedt. En daar zulk een godsdienst niet mogelijk kan zijn, daar wij onder godsdienst een op zedelijke verheffing der mensheid gerichte, op waarheid en

gerechtigheid berustende leer verstaan, zo is het duidelijk, dat zich hier onder de dekmantel van de godsdienst iets verbergt, wat een geheel andere benaming verdient.

In geen geval kan de staat het bestaan van zulk een leer voortgang laten vinden, want dat zou gelijk staan met een deel der staatsburgers buiten de algemene zedelijke wetten en rechten te plaatsen en hen aan de oneerlijkheid, benadeling en beroving van het andere deel der staatsburgers bloot te stellen. Als nu de staat werkelijk haar goedkeuring hechtte aan dit zogenaamde "kerkgenootschap" en zijn leer, dan kan dit alleen op onwetendheid der wetgevende lichamen gebaseerd zijn, en is het vanzelfsprekend, dat, zodra deze dwaling ingezien wordt, een herroeping van de goedkeuring van de staat volgen moet.

Een gewetensvol staatsman en rechter kan zich niet op het standpunt van de officier van justitie Ehrecke, te Berlijn, plaatsen, die naai aanleiding van een proces 150

tegen de redacteur van de Staatsbürger-Zeitung (1910) zei: "Wij hebben er niet over te beslissen of het kol nidrei-gebed goed of slecht is; daarover hadden zij, die de Joden de gelijkgerechtigdheid gaven, het hoofd moeten breken."

Die dat echter deden, hadden geen vermoeden van het bestaan van de joodse geheime wetten en gebruiken; zij verleenden, zoals wij reeds zeiden, de gelijkgerechtigdheid der Joden onder verkeerde veronderstellingen; en wij kunnen niet de opvatting huldigen, dat, daar onze voorouders zich vergisten, wij nu gedwongen zijn, verder te dwalen. Het doel van alle vooruitgang en alle ontwikkeling bestaat daarin, het verkeerde te overwinnen, en slechts een achterlijke en waarheidschuwende geest kan eisen, dat een gedocumenteerde en bezegelde dwaling niet omver gegooid mag worden.

Bovendien hebben de Joden zich bediend van een vals voorwendsel, daar zij de christelijke staat hun geheime wetten verzwegen - hun wetten, die niet niet alleen een godsdienstig, doch tevens een politiek karakter dragen, die alle Joden tot een vast staatsverband verenigen en het onmogelijk maakt, tegelijkertijd oprechte burgers van een anderen staat te zijn. Want hun wet beveelt: "De wetten van de staat zal men niet naleven, daar anders de wetten der Joden overbodig zouden zijn." De Jood als staatsburger van een niet-joodse staat plaatst zich dus buiten deze staat en werkt hem tegen; en als hij dan nog aanspraak maakt op de bescherming van deze staat, dan verlangt hij het recht, een dubbelburger te zijn, die tot twee verschillende staten behoort en naar believen de ene tegen de andere uitspeelt. Het is duidelijk, dat een staatsburger, die op dusdanige wijze dubbele bescherming en dubbele rechten geniet, ook dubbele voordelen daaruit trekken zal en zich boven hen geplaatst wil zien.

De wijsten onder ons volk hebben reeds vroeger dit gevaar ingezien en ons er voor gewaarschuwd; helaas tevergeefs. De wakkere Fichte sprak reeds meer dan honderd jaar

geleden over “de machtigen, vijandig-gezinde Jodenstaat”, die zich door alle landen van Europa verspreidt en zwaar op de burgers drukt.”

Hij wees er op, dat de Joden “een afzonderlijken, vast aaneengesmede staat vormen, die op haat tegen het hele mensdom gebaseerd is”. Toen er nu sprake van was, deze Joden burgerrechten te verlenen, riep hij ontsteld: “Denkt U dan niet aan de staat in de staat? Komt U dan niet op de voor de hand liggende gedachte, dat de Joden, buiten U om burgers van een staat zijn, die hechter en geweldiger is dan één andere, dat wanneer U hun ook nog het burgerrecht in uw staten verleent, Uw overige burgers met de voeten getreden zullen worden?”

In de zelfden geest protesteerden Herder, Goethe, Arndt en later Ludwig Feuerbach, Schopenhauer, Richard Wagner en anderen.

Het is niet te begrijpen, dat deze stemmen van de beste onzer Natie niet verstaan werden. Zij werden ongetwijfeld zorgvuldig voor het “denkende volk” verzwegen. *)

*) Een verzameling oordelen over het Jodendom is samengebracht in het “Handbuch der Judenfrage”.

JOODSE LIEFLIJKHEDEN

Het mag wel het slechte geweten zijn, dat de Joden zo gevoelig maakt voor kritiek op hun geloofsleer. Als iemand slechts iets onaangenaams van hen zegt of zich misprijzend over hun leer uitlaat, rennen ze spoorslags naar de rechter en dienen een aanklacht in. als was het heiligste op aarde beledigd. Ze hebben zelfs een speciale inlichtingendienst gesticht, welks taak het is, overal aanklachten te forceren, waar maar iemand de belangen of het aanzien van de Joden te na komt. Deze dienst wordt genoemd: "Central-Verein deutscher Staatsburger jüdischen Glaubens".

Zulk een gevoeligheid zou te begrijpen zijn van de zijde van een volk, dat zelf met pijnlijke nauwgezetheid de eer en zeden van anderen tracht te ontzien en slechts goed en vriendelijk over zijn medemensen waagt te denken en te spreken. Maar daarop kunnen de Joden zich waarlijk niet beroemen. Wie enigszins op de hoogte is van de geheimenissen van onze pers en onze partijen, die weet, dat de hatelijkste- en giftigste vijandigheden tegen afzonderlijke standen en klassen, als ook tegen de staat zelf, juist van joodse zijde komen. De zogenaamde cultuurstrijd, de hatelijkheden tegen de christelijke kerk, zijn voornamelijk het werk der joodse persorganen. De vaak cynische moppenblaadjes, die spotten met de overheid, die regering, geestelijkheid, adel, leger, ambtenaren, boeren, werklieden met giftige spot verachtelijk maken, worden nagenoeg uitsluitend door Joden geredigeerd. Niets is de Joden heilig; en juist tegen dat, wat ons heilig is, richten zij hun giftigste pijlen. Onmiskenbaar zijn de Joden met een fanatieke haat vervuld tegen alles wat zeden, goede orde en idealisme heet.

Tacitus zegt toch reeds over hen: "Onheilig is daar alles, wat bij ons heilig is; anderzijds is hun toegestaan, wat ons een gruwel schijnt." (Hift. V, 4). En Diodorus zegt van hen: "dat zij de haat tegen de mensheid van geslacht op geslacht overerven." Inderdaad: haat en verachting tegenover alle anderen is de grondslag van het Jodendom; en waar wij de Hebreeërs ook in de kaart kijken, stoten we altijd weer op die liefdeloze eigenschap.

De rabbijnse geschriften vormen een rijke bron voor de joodse mensenhaat; zij krijgen er niet genoeg van, de niet-joden met de verachtelijkste namen te betitelen. De niet-joodse volkeren zijn "korven, waarin men stro en mest doet"; "ze hebben slechts een ziel, zoals die het vee gegeven is". In het traktaat Baba mezia staat: "Gij, Israëlieten, wordt mens genoemd, de volkeren der wereld echter dragen de naam vee." Volgens Jalkut Rubeni stammen de niet-joodse volkeren van onreine geesten en worden "zwijnen" genoemd. De geringschatting der niet-joden is het pendant voor de hoogmoed der Hebreeërs zelf, want zoals in traktaat Chullin gezegd wordt, zijn deze Jahwe meer waard dan de engelen zelf; en in Schene luchoth habberith staat: "God heeft de goien slechts daarom een menselijke vorm gegeven, opdat de Joden zich niet door dieren moeten laten bedienen."

Een nog vreselijker haat vervult de Joden tegen alles, wat een anderen godsdienst betreft. Het Christendom en zijn instellingen zijn het doel van hun cynische spot; ze kunnen niet genoeg namen vinden, om uitdrukking te geven van hun verachting voor Christus en Zijn leer. De gebruikelijke namen in de talmud voor Christus zijn: de nar, de zon van het slijk, de op mest begravene, de zon van het dier der ontucht, de gehangene, de h....zon, de booswicht, de vervloekte. En zulke gemene scheldwoorden gebruikt een volk, dat voortdurend om verdraagzaamheid en humaniteit roept, dat niet de minste kritiek op zijn eigen leer en gebruiken duldt. Aan zulke brutale beledigingen maakt zich een volk schuldig, dat als een kleine minderheid, als het ware als gast, bij ons woont - in een staat, die zich nog steeds christelijk noemt! Een volk, dat toch zeker reden heeft, lankmoedig te zijn tegen een grootmoedig gastheer, die het duldt en onverdiende bescherming geeft, ja, - als men het op de keper beschouwt - deze vreemdeling nog voedt «n onderhoudt.

De katholieke schrijver Heinrich Laible *) zegt: “De haat en hoon tegen Jezus zijn de typerendste trekken van het Jodendom; toen het Christendom kwam, werden de talmudrabbijnen door een aan waanzin grenzende woede en haat bezeten.” Een gelovige Jood mag de naam Jezus zelfs niet uitspreken.

Er was een tijd, dat de katholieke kerk, na op de beledigingen van het Christendom in de rabbijnse

*) Laible, Jesus Christus im Talmud. 1891.

geschriften opmerkzaam te zijn gemaakt, scherpe censuur in de talmud uitoefende en schrapping van de gemene woorden verlangde. In 1631 besloot de Poolse Jodensynode, dat de plaatsen in de talmud, waar Christus en het Christendom gesmaad werden, kunstig door een lege, witte ruimte of door haakjes vervangen zouden worden, en dat men de zinsneden, zoals: dat men tegen Christenen geen gerechtigheid en naastenliefde in aanmerking behoeft te nemen, in de school of slechts mondeling geleerd mochten worden *). Opdat echter de vrome Jodenzielen niet gespeend zouden blijven van hun onontbeerlijke haat, hebben de rabbijnen nu en dan er voor gezorgd, dat de gecensureerde punten, verzameld in een speciale uitgave, verschenen en verspreid werden. zo had dus de Jood onder ons en heeft dat ook thans nog, alle gelegenheid, om aan zijn giftige hoon tegen de Christenen en hun leer in de vorm van “geheiligde” scheldwoorden in de talmud uitdrukking te geven.

Maar ook de God van het Christendom moet zich hoon en spot van de talmudgelovigen laten welgevallen. De Christelijke God wordt in de talmud “Sammael” genoemd en als “de meester der duivelen” aangeduid. Heeft ooit een rechter tegen deze Godslastering stelling genomen?

*) Des Mousseaux, Le Juif. (Dossier van de synode) Parijs 1869. Blz. 100.

HET WEZEN VAN DE JOODSE GOD

Daar onze rechterlijke macht een zo hoge mening van de joodse god heeft, verdient het aanbeveling, eens na te gaan, welke voorstelling de talmudische Jood zelf van zijn Jehova koestert. We zullen dan ontdekken, dat deze Jahwe, niet zoals onze God, een oneindig, ondoorgrondelijk en volkomen wezen is, doch een omlijnde, meetbare gestalte, met allerlei menselijke- of juister: joodse gebreken behept!

Zoals van het dorre rekenverstand der Hebreeërs te verwachten is, wordt de grootte van Jahwe en al zijn ledematen in de talmud aangegeven met geweldige mijlen- en ellen getallen. We lezen daar, hoeveel mijlen zijn armen en benen lang zijn, hoe groot zijn mond en hoe lang zijn neus is. Ook de bezigheden van Jahwe verlopen volgens een nauwgezet urenplan: drie uur bestudeerd hij de wet, drie uur spreekt hij recht, drie uur voorziet hij in de behoeften der wereld en drie uur speelt hij met Leviathan, de koning der vissen. Des nachts echter bestudeert hij, volgens rabbi Menachem, de talmud. (Hij had het zeker nodig, zich door de rabbi's te laten onderrichten!) Vroeger heeft Jahwe ook zo nu en dan gedanst, zoals hij de eersten dans met Eva gedaan heeft; maar sinds de tempel in Jeruzalem vernietigd is, danst Jahwe van verdriet niet meer, doch huilt ruimschoots over dit ongeluk. Ook heeft hij een enkele maal berouw over alle mogelijke domheden, die hij begaan heeft, dan zoekt hij de eenzaamheid op en brult als de leeuw in het woud van Elai. Dat hij toegegeven heeft, ellende over de Joden gebracht te hebben, betreurt hij diep en huilt daarover dagelijks twee dikke tranen, die met zulk een groot geweld in de zee storten, dat de gehele wereld daaronder siddert. Ook heeft Jahwe, als het nodig was, lichtvaardig gezworen.

In traktaat Sanhedrin 110, 2 wordt gezegd, dat Jehova de eed misbruikt, resp. vals gezworen heeft, want, staat er, hij heeft een groot onrecht met een eed bevestigd, daar hij zwoer, dat de Israëlieten, die in de woestijn rondtrokken, geen deel zouden hebben aan het eeuwige leven; daarna heeft hem deze eed berouwd en heeft hij hem herroepen. Op een ander punt in de talmud staat echter, dat Jehova als hij verkeerd gezworen had, dit door een ander ongeldig moest laten verklaren. Want een wijze hoorde Jahwe eens roepen: “Wee mij! Wie ontslaat mij van mijn eed” (Tract. Baba b. 74, 1).

Misschien verschijnt Jahwe eerstdaags wel op Jom Kippur in de synagoge om aan het kol nidrei gebed deel te nemen, en zich door de rabbi's van zijn lichtvaardige eden te laten ontheffen!

Zoals de Jood de karikatuur van een mens is, zo is Jehova het spotbeeld van een God.

In dit talmudische beeld van Jahwe kenmerkt zich de armzaligheid van het joodse denken, dat niet in staat is zich op te werken, tot een verheven Godsidee, zoals dat bij andere volkeren het geval is. Tot in kleinigheden toont Jahwe de zwakke zijden der Joden - natuurgetrouw, want elk volk beeldt zijn God uit naar de belichaming en de idealisering van zijn eigen wezen.

En dit spotbeeld van een God, wiens talmudische schildering op zichzelf al een godslastering is, gelooft onze Duitse nauwgezetheid nog te moeten beschermen tegen onze kritiek!

Hoe anders, dan deze door de rabbijnen bij elkaar geraapte, armzaligen reken- en ellengod, straalt ons het zuivere beeld tegen, dat reeds duizenden jaren voor het ontstaan der rabbijnse literatuur bij de edele cultuurvolken aan Nijl en Euphrath levendig was: “Gij zijt het, wiens kracht de wateren ten hemel doet stijgen; Uw hoofd rijst op tot het firmament en Uw voeten staan in onpeilbare diepten.... Uit Uw neusvleugelen waait de wind, uit Uw schoot borrelen de bronnen, en waar Gij wandelt, groeit het rondom” .... “Als een bruidegom nadert Gij, vol vreugde en deemoed; met Uw glans omstraalt gij de grenzen des hemels; Gij zijt, o God, het licht der wereld! Van verre aanschouwen U de mensen, dankbaar en vol vreugde!”

Men behoeft slechts deze voorbeelden van verheven poëzie naast de minne rabbijnse schilderingen van god te houden, om te ontdekken, welke vreselijke cultuurafbraak er met het opkomen van het Jodendom in de wereld kwam. Al het zedelijk hoogstaande, dat sinds duizenden jaren die achtenswaardige volkeren vervulde, schijnt opeens gevlucht te zijn voor de misdadige huichelgeest, waarmede dit zedelijk het laagst staande aller volkeren, de wereld omstrikte. Als roest en meeldauw hechtte het zich op het edelste van het menselijk geestesleven, toen het Jodendom zijn intrede deed; alle verhevenheid en idealisme werden ten grave gedragen, een geest van laagheid en hebzucht sloop in de harten. Waarlijk, als een vloek kwam het Jodendom over de wereld. Hetgeen uit de talmud spreekt, is de moraal der eerlozen, een lage bedriegersgeest, die de brutaliteit had, zich in een godsdienstig kleed te hullen en zijn eigen erbarmelijkheid tot God te verheffen.

Jahwe is niet anders dan de joodse levenswil, de verpersoonlijking van de joodse zelfzucht. Al zijn wensen en bedoelingen kristalliseert de Hebreeër in Jahwe; zijn lusten en neigingen maakt hij tot de wil van zijn “God”. De Jahwecultus is de zelfverheerlijking van de joodse begeerten. Wil de Jood het eigendom van een ander in zijn bezit krijgen, dan zet hij dat om in de woorden: “Jahwe gebiedt mij, de vreemdeling te straffen”; en als hij dit gebod opvolgt - en dat kost hem werkelijk geen zelfoverwinning - mag hij zich nog op zijn vroomheid beroemen; hij voldoet immers slechts aan de wil van zijn “god”. Hij is het nooit oneens met zijn “god”, daar deze god hem immers in elk opzicht ter wille is. zo berust deze “godsdienst” eenvoudig op de verheerlijking der zelfzucht. Het is goed beschouwd een goochelkunstje altijd “God” voor eigen begeerten op te laten komen; daarom zag men ook nog nooit zoveel overeenkomst tussen God en mensen als bij het Jodendom, en niemand werd het vroom zijn zo gemakkelijk gemaakt als de Hebreeër. Hij hoeft toch slechts toe te geven aan zijn lusten en hij is de vroomste man ter wereld.

Het eigenlijke karakter van deze bastaardgod is echter list en leugen. Slaan we de beschrijvingen van de oudste historie op, dan ontdekken we, dat de Hebreeër zijn doel altijd door leugen en bedrog bereikte, en dat hij tegelijkertijd zo handig is, deze handelingen als de "stem van God" voor te stellen. Als er van Jakob gezegd wordt: "Jahwe was met hem en zegende hem, dan betekent dat: Jakob was vervuld van de geest der list, en daardoor gelukte het hem, zich voordeel te verschaffen.

En toch leeft in Jehova ook een hoger begrip, dat boven de zelfzucht van de enkeling uitkomt; namelijk de gedachte aan een bondgenootschap met gelijkgezinden en bloedverwanten. Bij wel geen ander volk is het gevoel voor saamhorigheid zo sterk ontwikkeld als bij het joodse. Dat heeft zijn psychologische grond. De dief en bedrieger voelt al heel gauw, dat hij als enkeling machteloos staat in de wereld, en dat zijn zaken veel en veel eenvoudiger en lonender zouden zijn, als hij bondgenoten had. Bedriegers en valse spelers, die in geheime verstandhouding met elkaar staan en elkaar in de kaart spelen, overvleugelen met zekerheid elk ander gezelschap, dat zoiets niet vermoedt. Daarom heeft niemand zo'n sterke behoefte aan bondgenootschap als de oneerlijke, die van bedrog leven wil. Drie saamgezworenen kunnen gemakkelijk honderd maal meer stelen dan drie personen afzonderlijk. Bij eerlijken, productieve arbeid betekent het samenwerken meer een gewone samenstelling der krachten, bij oneerlijk werk betekent het progressieve stijging. Daarom is in Jahwe naast de leugen ook nog de verenigingsgedachte belichaamd; hij stapelt zijn vloek op dengeen, die het verbond breekt. Om het succes naar buiten te verzekeren, moet de band onder de gezworenen onverbrekelijk vast zijn. Daarom staat er op elk verraad aan het bondgenootschap ook dood en verderf; daarom heeft de zogenaamde "joodse godsdienst" het karakter en de hechtheid van een bloedeed. Alle diefstal en alle oneerlijkheid worden eerst succesvol door de chawrusse, het dievenbondgenootschap. Drie dieven, die samen naar de jaarmarkt gaan en in onderlinge overeenkomst samenwerken, steken ongetwijfeld het gehele, argeloze gezelschap in de zak. Ze helpen elkaar, het gunstige moment uit zoeken en brengen elkaar op de hoogte door een blik, een ongemerkt teken. Terwijl de eene stelen wil, leidt de ander de aandacht van het slachtoffer af. De een vraagt een argeloze bezoeker om vuur, terwijl de ander hem van achter af "bewerkt". Aan een kant houdt de een de verkoper bezig met een gefingeerde boodschap, de ander laat inmiddels wat verdwijnen. Het gestelene gaat onder de bondgenoten bliksemsnel van hand tot hand, zodat de dader bij een eventueel onderzoek zijn onschuld volhouden kan, daar men niets bij hem vindt. De keten van het dievenbondgenootschap zet zich voort onder de helers en opkopers; zo is de organisatie vaak wijd vertakt en tot in de kleinste bijzonderheden meesterlijk georganiseerd. Op de zelfden grondslag berust de joodse handel en groothandel tot op de beurzen en banken toe *). Wij

*) Uitgebreid weergegeren in F. Roderich-Stoltheim (Theod. Fritsch), Das Ra'tsel des jüdiscben Erfolges. Hammer-Verlag, Leipzig. RM 4,50

herinneren er aan, dat het een "zeer gezien" joods koopman was, die schuldig was aan de grote verduistering op de Kieler Werf en die zelfs bij het tegen hem gevoerde proces zijn

akten uit het paleis van justitie stelen liet. Alle joodse handel is chawrussenhandel; het verbond met Jahwe draagt rijke vrucht - voor beide partijen - want Jakob heeft immers zijn “God” tien procent van alle winst beloofd....

Mochten er werkelijk mensen zijn, die deze samenhang niet begrijpen kunnen, ook nadat men hen er opmerkzaam op gemaakt heeft, dan zouden dat personen moeten zijn, wier hersens niet tot volle ontwikkeling gekomen zijn. Zulke schepsels zal men tevergeefs voor de Joden trachten te beschermen; zij zijn hun “tot voer”. Want als de Schepper al een rechtvaardiging nodig heeft, dat hij de Joden heeft laten ontstaan, dan is die daarin gegeven, dat de Jood, als verdelger van het ontaarde en geestelijk minderwaardige mensdom, een missie te vervullen heeft. De natuur - of wil van de Schepper - tracht, de schepselen steeds op het peil hunner ontwikkeling te houden en ze voortdurend tot grotere machtsontplooiing te drijven. Daartoe zijn sporen nodig. zo gaf de Schepper elk wezen een vijand en vervolger, die het voortdurend bedreigt en daardoor waakzaam en actief houdt. Zonder deze vijand zouden de schepselen omkomen in nalatigheid, traagheid en stompzinnigheid. De vervolger dwingt hen, hun geest helder en scherp, hun krachten fris en sterk te houden, om de bedreiging te weerstaan. De natuur haat alles, wat ontaard en verkommerd is; haar sterke zin voor orde en reinheid tracht het zwakke en zieke zo snel mogelijk te doen verdwijnen, daarom kreeg al het levende zijn natuurlijke politie, zijn opruimer voor het gebrekkige en minderwaardige. Zelfs het ongedierte heeft in de huishouding der natuur zijn taak: het is de verteerder der onreinen, zieken en luiaards.

De mens echter, als niet enkel een levend, doch ook geestelijk en zedelijk wezen kreeg een vijand van bijzonder raffinement; de mens had een speciaal ongedierte nodig, dat hem niet alleen lichamelijk, doch ook geestelijk en zedelijk bedreigde en plaagde, om al zijn psychische functies op te wekken en voortdurend te controleren. Daarom moest deze sluipende verwoester zelf menselijke gestalte bezitten, om - voor onbehouwen geesten onherkenbaar - zijn slachtoffers te kunnen naderen. Daartoe was de Jood bestemd. Maar alleen ontaarde mensen nadert hij, zonder herkend te worden: bij sterke, gezonde naturen zegt een fijnvoelend instinct: Hier is een vijand! Zoals ossen en paarden in de stal onrustig worden, als het circus met zijn roofdieren door de dorpsstraat trekt, ofschoon de angstige dieren deze vijand nog nooit hebben gezien, zo wordt de mens met onbedorven zinnen gewaarschuwd, dat in de Jood een vijand en verwoester steekt. Waar deze fijngevoeligheid verloren ging, daar zijn ontaarding en verval, daar is gezonken mensdom - rijp voor de ondergang.

Dat is de diepere zin van de bijbelse woorden: “Gij zult alle volkeren verteren, die Jahwe u geven zal.” - In de handen der Joden geraakt elk volk, daarom tot leugen en bedrog, boet zijn hoogste mensenwaarde in, en zijn vijand niet meer herkennende, wordt het zo onrein in denken en voelen, dat al het geestelijke- en zedelijke ongedierte toegang vindt tot zijn ziel. Als verdelger der geestelijke verwordenen, als een aasgier volgt de Hebreeër de loop van de cultuur der mensheid.

Een aasgier en ongedierte moeten wel een anderen God hebben dan de bloeiende bloemen op het veld en de zingende vogels in het woud. Het ongedierte kruipt graag in het donker en houdt zich daarom aan El Schaddai. Dat heeft ook de diepvoelende Goethe geweten, die Mephisto van zich zelf zeggen laat, dat hij is:

“De meester der ratten en muizen, der vliegen, kikkers wanten en luizen”....

HISTORISCHE GEGEVENS OVER DE STRIJD TEGEN HET RABBINISME

Eeuwen lang hebben de Hebreeërs onder andere naties geleefd, zonder dat hun geheime leer bekend was. De volkeren ondervonden de verderfelijke invloed van het joodse drijven, zonder de drijfkracht te herkennen. Ze leden onder het joodse bedrog en gewoeker, zagen de snelle vermeerdering van de rijkdommen der vreemdelingen, ondervonden de achteruitgang van eigen welstand, het losser worden der zeden, verminking van het recht, en in hun nood en vertwijfeling vonden ze geen anderen uitweg, dan nu en dan zich zelf te helpen: de Joden met geweld het ontwoekerde goed weer af te nemen en de woekeraars te verdrijven. Door zulke wel te begrijpen gebeurtenissen ontstonden nu de sprookjes over de "religieuze onverdraagzaamheid" der Christenen en over de "arme onschuldig vervolgde Joden."

De eerste blikken in de joodse geheime wetten lieten ons gedoopte Hebreeërs zien, die onder de invloed der kerkelijke leer, misschien ook door een ontwaakt geweten gedreven, het waagden te bekennen, wat zij van de talmudische leer wisten. Het waren voornamelijk de bekeerde Joden Ferdinand Hess, Samuël Brentz en Dietrich Schwab, die in de 15e en 16e eeuw geschriften met heftige aanklachten tegen hun vroegere geloofsgenoten publiceerden. Hess noemde zijn uitgave "Judenspiegel", Schwab de zijne "Der jüdische Deckmantel". Een andere gedoopte Jood, Pfefferkorn, publiceerde in 1509 te Keulen mededelingen over de leer van de talmud en gaf daarmede aanleiding tot nieuwen opstand onder het volk tegen de Joden *).

Opmerkelijk zijn nog de volgende geschriften: Peter Niger: Tractatus contra perfidos Judaeos, Esslingen 1545; Joh. Pfefferkorn: Wider die Juden und jüdisch-talmüdischen Schriften; Hieronymus de Santa Fide: De Judaeis erroribus ex Talmude, Zürich 1552; Chr. Gerson: Jüdischer Talmud, Goslar 1609; Sam. Friedr. Brentz: Jüdischer abgestreifter Schlangenbalg, 1614; Joh. Chr. "Wagenseil: Tela ignea Satanae usw., Altdorf 1681.

De eerste Duitse geleerde, die zich bezig hield met een diepgaand onderzoek van de talmud, was Johann Andreas Eisenmenger, professor in de hebreeuwse taal te Heidelberg. Hij noemde zijn boek, dat talrijke talmudische aanhalingen in de originele hebreeuwse tekst, met de Duitse vertaling er naast, bevat: "Das entdeckte Judentum". Het werk, dat in 1700 verscheen, was een bijzonder lot beschoren. De Hebreeërs deden alle moeite, de in Frankfurt gedrukte uitgave tegen te houden en boden de auteur 12000 gulden, als hij zijn werk vernietigde. Toen ze daarmee geen succes hadden, bewerkten ze de Franfurter overheid alsmede de Hogen Raad, het boek te verbieden.

*) Een korte verzameling over de Jodenonlusten en hun oorzaken zijn gepubliceerd in het "Handbuch der Judenfrage". Uitvoeriger in Liebe, "Die Juden in der deutschen Vergangenheit".

Ze verkregen inderdaad drie keizerlijke verboden tegen het werk en de confiscatie van de gehele oplage. Slechts enkele exemplaren bereikten het publiek.

Eisenmenger stierf plotseling in 1704, slechts 50 jaar oud, zogenaamd aan een beroerte. Zijn erfgenamen wendden zich tot koning Friedrich I. van Pruisen, die al gauw levendig belang stelde in het geval. Hij liet het boek door Berlijnse en Hallische experts keuren, en daar het rapport gunstig uitviel, liet hij in 1711 op zijn kosten te Königsberg een herdruk verschijnen. Eerst veertig jaar later werden ook de Frankforter exemplaren vrijgegeven. Antiquarisch is het thans nog in de handel.

Eisenmenger haalde zijn gegevens uit 196 geschriften van rabbijnse geleerden en uit 8 geschriften van bekeerde Joden. In de in volkomen overeenstemming gegeven rapporten staat: ,....dat dit werk overeenkomstige bewijzen voor grondige kennis en waarheidsliefde en openhartigheid bevat; ook voor regeringen en rechters bij voorkomende joodse rechtsgedingen is het van des te groter belang en bruikbaarheid, daar het bij alle punten naar de bronnen verwijst en een juiste vertaling der hoofdthema's uit de voornaamste joodse rechts- en zedenleer geeft."

Toch bleef het boek van Eisenmenger een voortdurend doel voor de aanvallen der Joden, die trachtten Eisenmengers geloofwaardigheid in verdenking te brengen. Dit noopte de overheid meerdere malen, het oordeel van experts er bij te halen, welke altijd weer ten gunste van Eisenmenger uitvielen.

In 1787 riep het gerechtshof te Berlijn bij een proces over Eisenmengers boek de hulp in van de beroemden oriëntalist, hofraad te Mecklenburg en professor in de oosterse letteren C. G. Tychsen, wiens rapport luidde:

"De door Eisenmenger gebrachte uittreksels uit de klassieke joodse geschriften zijn met een getrouwheid en juistheid vertaald, die eiken toets kan doorstaan. Daar het door de Joden zelf als een misdaad beschouwd wordt, de uitspraken van hun rabbijnen voor ongerijmd te verklaren, kunnen zij het slechts aan zich zelf wijten, als verstandige mensen uit gift geen honing, uit ongerijmdheid geen waarheid, uit onverdraagzaamheid geen verdraagzaamheid, uit vijandschap en haat geen vriendschap en welwillendheid te voorschijn kunnen toveren, zelfs met de beste wil ter wereld niet."

In het begin der zeventiger jaren van de vorige eeuw heeft professor Dr. August Rohling te Praag een beknopt uittreksel uit de talmudische leer gepubliceerd onder de titel "Der Talmudjude" *) dat in enkele jaren een zestal oplagen beleefde en tevens aanleiding gaf tot

onophoudelijke aanvallen tegen Rohling. Dit had tot gevolg, dat in 1882 door de overheid een verdere uitgave verboden werd. Zelfs het verweer tegen de ongehoord gemene aanvallen der rabbi's en hun christelijke schildknapen werd hem later verboden.

Rohling boek had reeds een voorloper in het minder bekend geworden werk van Pawlikowsky "Der Talmud in Theorie und Praxis" 1860.

*) August Rohling, "Der Talmudjude". Thans bij Hammer-Verlag, Leipzig. RM l,-.

Rohlings "Talmudjude", dat door A. Pontigny in het Frans vertaald werd, is later door Carl Paasch opnieuw uitgegeven.

Sinds het ontstaan der anti-joodse beweging werden door de onafhankelijke Duitsgezinde pers meermalen aanvallen op de rabbijnse leerstellingen ondernomen. Met wisselend geluk dienden de Hebreeërs aanklachten in tegen de ontdekkers van hun schanddaden. In de meeste gevallen, waar onbevooroordeelde experts hun rapporten indienden over de waarheid der gekenschetste, verwerpelijke leer van de talmud, en de schulchan aruch volgde gewoonlijk vrijspraak. Bij andere gelegenheden echter liep het verkeerd af, daar zij - door het onderschatten van de stand van zaken – rabbi's als meest geëigende experts beschouwd en geraadpleegd werden, en hun adviezen als geloofwaardig aangenomen werden. Maar ook geleerden van Duitse herkomst hebben een enkele maal als baanbrekers voor het rabbinisme gefungeerd en getracht de talmudmoren wit te wassen. Als bekende partijgangers van het Jodendom traden de laatste tientallen jaren in het bijzonder de professoren Wünsche, Röldecke en Strack op de voorgrond.

Daar het grootste deel der openbare pers het niet waagt - zij is immers deels in joodse handen en staat voor het andere deel onder joodse invloed - tegen dit voor de zakelijke en zedelijke welvaart van het volk zo belangrijk vraagstuk openlijk stelling te nemen, is de massa van het volk onkundig van deze ernstige feiten; het is zelfs zo, dat in brede kring de sympathie op de zijde der Hebreeërs is, omdat zij alle beschuldiging tegen het Jodendom voor gelogen en confessionele vooroordelen houden, zoals hun trouwens door een onbetrouwbare pers voorgepraat wordt.

De onwetende massa weet daarom niet anders, of de Joden zijn een beschaafd, deugdzaam volk, dat alleen de eigenaardigheid heeft, zijn God op een ietwat andere manier te aanbidden, dan de Christenen dat doen. Het heeft geen vermoeden van de lage vijandigheid der joodse leer en ziet in de Jood de onschuldig vervolgde, die slechts door geestelijk minderwaardigen en door religieus fanatisme bezetenen, uit onverdraagzaamheid, aangevallen wordt.

Daarbij deed de omstandigheid zich voor, dat juist een man van de kerk, hofprediker Stöcker, in de strijd tegen het Jodendom bijzonder op de voorgrond trad. Andere vrijdenkende geesten, die het jodenvraagstuk van meer wetenschappelijke- of filosofische zijde aanpakten, werden voor het volk verzwegen. Het volk moest geloven, dat alle vijandschap tegen de Joden slechts "kerkelijk-reactionair" drijven was met het confessionele vooroordeel als voedingsbodem.

Deze valse voorstelling is het volk tientallen jaren lang ingegoten - met zo veel succes, dat ieder, die voor kerkelijk verlicht wilde doorgaan, de partij der Joden koos en de Duitse landgenoten, die het waagden, op het Jodendom kritiek te oefenen, als melaatse meden en hen met de uitgezochtste scheldnamen betitelden. Wie het waagde, aan de volmaaktheid en uitverkorenheid van de Hebreeërs te twijfelen, moest een "zwartkijker" en "reactionair" van de gevaarlijkste soort zijn, een vijand van allen geestelijken vooruitgang. Zulke opvattingen spreken zich nu daardoor tegen, dat de meest verlichte en vooruitstrevende geesten aller tijden - juist omdat ze verder keken dan de anderen - het gevaarlijke karakter van het Jodendom herkend hebben en er dringend voor waarschuwden. Helaas tevergeefs, want hun stemmen werden tot nu toe met succes onderdrukt. Kant, Herder, Goethe, Voltaire en Fichte hebben de verdorvenheid der Joden even goed gekenschetst als Schopenhauer, Ludwig Feuerbach, Moltke, Bismarck, Paul de Lagarde, Richard Wagner, Eugen Dühring, Heinrich v. Treitschke, Eduard v. Harmann e.a. Maar deze stemmen mogen niet tot ons volk doordringen, daarvoor zorgt het zodje van de joodse leugenpers van het "Berliner Tageblatt", de "Frankfurter Zeitung" en de "Neue freie Presse" tot de bekrompen General-anzeiger toe *). Door handige suggestie der massa is het de Joden gelukt, zich onder de sociaal-democraten een soort vrijwillige jodenbeschermtroep te verschaffen. De overtuigde sociaal-democraat gelooft, in de Jood de vrijdenkende, vrijheidslievende mens te moeten beschermen en vermoedt helemaal niet, welke bedenkelijke moraal hij daarbij onder zijn bescherming neemt. Het is merkwaardig, hoe de sociaal-democratie zich ten opzichte van de religieuze bekentenissen gedraagt. Met innerlijke voldoening begroet ze eiken spot op de christelijke of een anderen godsdienst, kritiek op de

*) Een verzameling opmerkelijke uitlatingen over het Jodendom alsmede een opsomming van de voornaamste joodse bladen komt voor in het "Handbuch der Judenfrage".

joodse zeden en leerstellingen echter voelt ze als een hatelijke onverdraagzaamheid. Wat wonder: waren niet de stichters der sociaal-democratie, Lassalle en Marx, evenals het grootste deel van hun latere leiders (Singer, Stadthage, Rosa Luxemburg, Bernstein, Herz-feld, Dr. Adler, Karpeles, Austerlitz en honderd andere kleine agitatoren) Hebreeërs? Joodse handigheid wist zich door de onoordeelkundigheid der massa dekking in de rug te verschaffen, om des te doeltreffender hun aanval op staat en cultuur te kunnen volvoeren.

Een andere handige zet, om de intellectuele kringen voor zich te winnen, was, dat de Joden het masker van liberalisme voorbonden. De op godsdienstig gebied vrijdenkende intellectueel noemt zich met voorliefde liberaal en verstaat daaronder een op vrije ontwikkeling der individualiteit gerichte poging, die zich zo ver mogelijk tracht te houden van alle kerkelijke en andere voordelen, en hij verwacht een heilzame, vooruitstrevende ontwikkeling, door bijzondere zorg te besteden aan de opvoeding en wetenschappen. Deze bij intellectuelen overheersende neiging heeft het Jodendom tot het uiterste benut.

Het vleit alle op vooruitgang en ontwikkeling gerichte pogingen - zover ze niet op joodse belangen betrekking hebben - en is in de gelegenheid, in het bijzonder tegen de christelijke kerk een niets ontziende strijd te voeren. Het gaf de joodse pers en de joodse volksvertegenwoordigers een schijn van grote ontwikkeling en dappere vrijdenkerij, terwijl het Jodendom er tevens het voordeel bij won, de zedelijke en religieuze grondslagen der maatschappij te kunnen ondermijnen, het morele houvast van het volk te doen wankelen, de massa van hun geestelijk leiderschap te beroven - gelijktijdig nog het wantrouwen tegen de staat te voeden, die zich immers steeds nog christelijk noemde. Die zogenaamde verlichtheid bood de Joden dus vele voordelen en was voor hen buitengewoon goedkoop: het kostte helemaal niets.

Wie enkele der voorgaande joodse leerstellingen eens goed bekijkt, zal moeten toegeven, dat het Jodendom er toch wel het laatst voor in aanmerking komt, in religieuze zaken spijkers op laag water zoeken of zich het leiderschap in geestelijk en zedelijk opzicht aan te matigen. Wie zo in bijgeloof verstrikt is en zulke verdorven beginselen erkent als de talmudische Jood, komt niet het recht toe, een andere godsdienstige leer over haar vermeende of werkelijke achterlijkheid verwijten te maken. De talmudische leer is wel het laagste en achterlijkste, wat een mensenverstand verzinnen kon, een spotbeeld van alle godsdienst en moraal - en voor de joodse geest zo beschamend, dat iedere Hebreeër, waar sprake is van religieuze zaken, van schaamte zwijgen moest. Alleen onze onwetendheid en gedachteloosheid heeft hem de brutaliteit verleend, zich ook in religieuze zaken als woordvoerder op te werpen. Het is te begrijpen, dat de Hebreeër een diepe verachting voor onze geestelijke hoedanigheden gekregen heeft, toen hij zag, hoe wij eeuwenlang blind bleven voor zijn misdadigersmoraal en -praktijken, en hoe eenvoudig het voor hem was, voor ons het werkelijke wezen van zijn zogenaamde godsdienst verborgen te houden. Hij moest ons wel voor zwakzinnig houden, en slechts daardoor kon hij zich veroorloven, onze zedelijke en religieuze opvattingen met hoon en spot te overladen, ons volk moreel te verwarren - en daarbij nog de bijval der zogenaamde "verlichten" te oogsten. Hij volgde slechts zijn oude leer: "Hun Goden en altaren zult gij vernietigen en hunne heilige wouden verwoesten."

De heilige wouden van het Duitse idealisme heeft de Hebreeër tot onherkenbaar wordens toe mismaakt - en Duitse misleiden zijn hem daarmede behulpzaam geweest - want alles geschiedde immers onder de firmanaam "Vooruitgang en ontwikkeling, vrijheid en liberalisme" - tot groter eer van Jahwe en El Schaddai. Grote duisternis heeft de God der schaduw over het menselijke verstand doen komen, en in hun verwarring en verblinding hebben de volkeren de ergste schelm tot hun leider uitverkoren.

<\/iframe></div>

STEMMEN ONZER VOORVADEREN

Het wordt tijd, dat we eindelijk eens een vooroordeel van ons afzetten, dat de ondergang der moderne cultuur dreigt te worden: de opvatting, dat alle mensen gelijkwaardig zouden zijn en staat en volk slechts gedijen kunnen als levende organismen, welker leden innig met elkaar vergroeid en van de zelfden geest vervuld zijn. Slechts het levend organisme is in staat, al zijn organen met levenskrachtige sappen te doordringen, ze fris, krachtig en harmonisch te houden. Zonder levend verband met het geheel sterven de delen van een levend wezen af; zonder organisch verband is het volk een puinhoop.

Als echter staat en volk een organisch geheel willen vormen, zijn ze ook aan organische wetten onderworpen. In het levend organisme kan alleen het aan elkaar verwante zich verenigen, kan een cel zich alleen met een gelijksoortige verbinden, zodat een eenheid ontstaat en dezelfde grondgedachte tot in elke zenuw doordringt. Het behoort tot het wezen van het organisme, dat één wet, een geest het geheel beheerst. Slechts het gelijksoortige kan er in bestaan. Al het vreemde, dat in het organisme dringt, veroorzaakt storingen, ziekte en verval.

Zo is voor de welvaart van een volk de eenheid van al zijn onderdeden een vereiste; slechts mensen van gelijke natuur en gelijk ras kunnen een levenskrachtig volk en een levensvatbare staat vormen.

Strijden de delen van het lichaam tegen elkaar, omdat zij elkaar vreemd en vijandig gezind zijn, omdat zij zich in hun verschillende levensopvattingen tegen elkaar verzetten, dan moet de romp aan innerlijke onmacht te gronde gaan; dat leerde Menenius Agrippa ons reeds.

En als het tegenwoordig een onmogelijkheid is, een grote staat te vormen uit louter mensen van het zelfde bloed en ras, daar een niet te controleren vermenging heeft plaats gevonden, dan moeten we toch, willen we weer tot een groot en levenskrachtig staatsverband komen, minstens de geestelijke eenheid nastreven. Slechts één bepaalde geest mag in een staat overheersen en leiden, als zijn welvaart verzekerd wil zijn. Op de geestelijken chaos in het hart van de staat volgt buiten twijfel een sociale en politieke.

Het lot van een volk wordt bepaald door de weg, die zijn geest volgt. Of het stijgen of vallen zal, hangt er van af, of het al zijn denken en willen onder een sterke leiding opwaarts richt, of dat het zich overgeeft aan laksheid en verwarring, om tenslotte aan allerlei gevaren ten offer te vallen. Zwakke, niet doortastende volkeren worden een speelbal van het toeval, van invloeden van buiten af; sterke naturen volgen hun weg naar eigen levensinzichten; zij

dwingen de wereld om zich heen hen te volgen en geven de dingen dien vorm, die met hun innerlijk wezen overeenstemt en aan hun doel beantwoordt.

Alleen de zwakke, karakterloze mens, het kuddedier, is in zijn geestelijke houding een product van uiterlijke omstandigheden; de sterke, zedelijk krachtige geest daarentegen drukt zijn stempel op de omstandigheden. De levensmogelijkheden zijn de vrucht van de menselijke geest, niet omgekeerd. de mensen is de macht gegeven, zijn wereld te vormen naar zijn kracht. Een ongebroken menselijke geest leidt tot scheppingskracht.

Toch laat de geest van een volk zich niet naar willekeur in eiken vorm gieten. Ook het geestesleven is organisch geboren en volgt, als al het organische, aangeboren wetten. Het is een kenteken van al wat organisch gezond is, dat het zich naar deze aangeboren wetten opbouwt en daardoor die wonderlijke harmonie in heel zijn wezen krijgt, die wij zo vaak in voortbrengselen der natuur bewonderen. Het groeien van een organisme is echter ook aan bepaalde voorwaarden verbonden; wij kunnen een gewas, willen wij zijn voortbestaan niet in gevaar brengen, niet op eiken bodem en in elk klimaat overplanten.

Zo is ook het geestesleven als iets organisch aan bepaalde voorwaarden gebonden; het heeft zijn bepaalden voedingsbodem, zijn bepaald klimaat en geestessfeer nodig voor een gunstige ontwikkeling. De gedachte, dat wij de geest van een volk in elke gewenste richting kunnen drijven en ongestraft alle ingewortelde opvattingen en gebruiken op eens af kunnen schudden, om daarvoor andere in de plaats te brengen, is onjuist. Het voorspoedig groeien van een organisme eist standvastigheid, een vasthouden aan de afgebakende ontwikkelingsgang. Zoals een plant er reeds onder lijdt, als wij haar dagelijks een andere plaats geven, haar dan in het volle licht, dan weer in de schaduw zetten, zo lijdt ook het organisme van een volk en van eiken mens afzonderlijk, als plotseling geestessfeer en geesteslicht om hen heen volkomen veranderd worden.

Voor ons voortbestaan als individu zowel als volk is het van het grootste belang, dat we eindelijk ons leven als bepaald door de wetten der organische ontwikkeling erkennen en ons niet langer inbeelden, ons denken en handelen, onze levensrichting op elk tijdstip in elke gewenste richting om te kunnen gooien. Een lichtvaardige poging in deze richting is de oorzaak van de huidige verwarring. Wij geloofden, het geestelijk erfgoed onzer voorvaderen luchthartig te kunnen versmaden, om allerlei nieuwerwetse waanideeën en theorieën na te jagen, die des te aanlokkelijker leken, als ze uit de vreemde kwamen en zich als nieuw en modern aanprezen; we zijn daarmee aan de rand van de afgrond terecht gekomen. We gaven het onschatbare prijs om naar louter klatergoud te grijpen, dat tot niets werd in onze handen.

Eerst heel langzaam daagt bij ons het inzicht in de diepere betekenis de volksontwikkeling en zijn ondergang; hopelijk komt het niet te laat, om het noodlot nog van ons volk af te kunnen

wenden. We komen tot het besef, dat een volk alleen in zijn eigen sfeer gedijen kan, dat het zijn eigen levenswetten en idealen hoog houden moet. Er bestaat geen levensregel en geen geloof, welke voor alle volkeren het zelfde zijn. Organisch leven kan alleen daar tot volle ontwikkeling en rijpheid komen, waar het aan de hem ingeboren wetten trouw blijft. Slechts onder de voorwaarden, die zijn ontstaan mogelijk maakten, kan een organisme verder leven. En dat geldt zowel voor het fysieke als voor het geestelijke en zedelijke leven der mensen. Niet in elke geestelijke atmosfeer kan de mens ademen; zijn omgeving moet beantwoorden aan zijn natuurlijken aanleg, karakter en ras.

Wel bezit de van nature sterke mens een zeker aanpassingsvermogen bij veranderde omstandigheden, maar dan toch alleen binnen zekere grenzen. Is de geestelijke atmosfeer al te vreemd voor zijn aard, dan wordt hij ziek in deze wereld, verkommert en ontaardt - in het begin misschien alleen geestelijk en fysisch, spoedig echter zal ook fysiek verval volgen. We zien dus, dat een volk zich niet elke soort geestelijke cultuur opdringen laat; slechts verwante loten kunnen met een aanverwanten stam samengroeien en vruchten dragen.

De kracht van het joodse volk berust daarop, dat het duizenden jaren lang aan zijn levenswetten en levensgrondslagen vast hield; in 3000 jaar heeft het niets van zijn wezen ingeboet. Mogen deze wetten nog zo laag geaard zijn: ze zijn volkomen op het karakter van de Joden ingesteld, en daarom gedijen ze zo goed in hen. Recht en wet, geloof en zeden, opvattingen en gewoonten zijn bij hen uit een zelfden geest geboren, ze zijn hun als het ware aan het lijf gegoten. Daarom bewegen zij zich er zo gemakkelijk in en voelen zij ze niet als een drukkende last.

Anders is het bij ons volk. Het werd de laatste duizend jaren overstelpt door vreemde leren en zeden: Romeins recht en oosters geloof, Griekse en Latijnse schoolmeesterij, Franse en Engelse zeden en modes en in de laatste tientallen jaren nog Semitisch materialisme en zakenmoraal; en nu is dit ongelukkige volk zo in zijn eigen wezen verward, dat het zich geen raad meer weet, aan zich zelf twijfelt - een toonbeeld van ellende.

Wil het Duitse volk een voorspoedige toekomst tegemoet gaan, dan zal het veel van wat niet eigen is, van zich af moeten schudden, om weer tot zichzelf te komen - weer daar te beginnen, waar de draden van zijn geestelijke leiding met geweld gebroken werden. De weg naar deze zelfreiniging en zelfgezondmaking is lang en zwaar, daar de bronnen van ons wezen de laatste duizend jaar vergiftigd zijn. Slechts geleidelijk kunnen wij de weg naar ons zelf terug vinden, als we naar de stemmen van hen luisteren, in wie het Duitse wezen het zekerst en zuiverst tot uitdrukking kwam, van hen, die van het begin af hun geest gesloten hielden voor vreemde verwarrende invloeden en uit de directheid van hun geniale geest de juiste uitdrukking voor de Duitse geest vonden: De stem der wijsten onzer natie, de stem onzer geestelijke voorvaderen.

Ook de geestelijke ontwikkeling van ons volk verlangt standvastigheid en een innerlijk harmonisch samengaan. Daarom is het voor de geestelijke ontwikkeling van een volk noodzakelijk, dat het weet, wat die wijzen onzer natie over de ernstige levensvragen te zeggen hadden. Een onafgebroken reeks van kennis moet ons terugvoeren naar de oorsprong van ons wezen en de bestendigheid van de toekomstige ontwikkeling verzekeren.

Altijd, als de geest van een volk begint te wankelen, zal het naar de stemmen zijner voorvaderen moeten luisteren, om bij hen raad te vinden. “Verstandig is hij, die naar de stemmen zijner voorvaderen luistert”, dit zegt reeds een Egyptisch wijsgeer, die ons geestelijk zeker nader staat dan een rabbi Mosche bar Maimon of een Levi ben Gerson.

Het behoort tot een van de listigheden onzer heimelijke vijanden, dat zij juist de stemmen der voorvaderen voor ons weghielden, de bestendigheid der geestelijke ontwikkeling van onze natie wisten te onderbreken en ons met een stroom van vreemden, on-Duitse geest te overweldigen. zo hebben ze de geestelijke navelstreng verbroken, waarmede het tegenwoordige volk met de moederbodem van zijn verleden verbonden was. Die verbinding weer te herstellen is een van de eerste opgaven voor de nationale gezondwording.

Laten we dus zien, wat denkende mannen te zeggen hadden over een van de ernstigste levensvragen, het vraagstuk over de afweer tegen de giftigste vijand der arische naties en hun zedelijke cultuur.

Duitse stemmen tegen deze gevaarlijke vreemdelingen verhieven zich voor het eerst in het begin der 15de eeuw, toen rijkdom en macht der Hebreeërs en hun schaamteloos gedoe in enkele steden tot het uiterste steeg. Peter Schwarz (Peter Niger) verwijt hun in zijn geschrift van 1477: “De Joden bedriegen de mensen en bederven het volk, zij brandmerken de landen met hun gewoeker. Er bestaat geen slechter, listiger, gieriger, ontuchtiger, onstandvastiger, giftiger, kwader, hoogvaardiger, leugenachtiger, schandelijker volk, waaraan niemand vertrouwen kan hechten.”

Abt Tritheim von Würzberg (Johan Trithemius) verkondigt omstreeks de zelfden tijd: “Het is begrijpelijk, dat zo langzamerhand bij hoog en laag een afkeer is ontstaan tegen die woekerjoden, en ik billijk eiken wettelijke maatregel, welke ter bescherming van ons volk daartegen genomen wordt. Of moet een vreemd, binnengedrongen volk over ons heersen? - en niet heersen door grotere kracht, groter deugd en moed, doch slechts door ellendig, van alle kanten en met alle middelen bij elkaar geschraapt geld, welks bezit het hoogste goed voor dit volk schijnt te zijn? Mag dit volk zich ongestraft vet mesten met het zweet onzer boeren en arbeiders?”

Luther trok met de scherpste wapenen tegen de eerloze vreemdelingen te velde. Hij wijdde een heel boek aan hen onder de titel “Von de Jüden und ihren Lügen”, en ook in zijn “Tischreden” heeft hij menig hartig woordje over hen gezegd. Hier volgen enkele uittreksels:

“Al het angstig zuchten en steunen van hun hart komt daarop neer, dat zij graag eens met ons heidenen om zouden gaan, zoals ze ten tijde van Esther met de heidenen omgingen. Wat houden ze van het Boek Esther, dat zo goed past bij hun bloeddorstige, wraakgierige, moorddadige hebzucht en hoop! Geen bloeddorstiger en wraakzuchtiger volk werd ooit door de zon bestraald, dan dat meende, dat zij het volk Gods waren, omdat ze de heidenen zouden vermoorden en verstikken.”

“Hun werd door ouders en rabbi’s van hun prilste jeugd af een giftige haat tegen alle goien (niet-joden) ingegoten, zodat het door drong tot in merg en been, vlees en bloed, tot het hun natuur en hun leven werd. En zo min vlees en bloed, merg en been veranderen kunnen, zo min kunnen ook hun trots en afgunst veranderd worden; zij moeten zo blijven en te gronde gaan.”

Ook met de aard van de talmud was Luther op de hoogte. Hij zegt: Hun talmud en hun rabbijnen onderwijzen immers: het is geen zonde te doden, als het geen broeder Israëls is; en wie tegenover een heiden (d.w.z. een Christen) zijn woord niet houdt, doet geen zonde; veel eerder betekent het bestelen en beroven, zoals zij dat door middel van woekeren doen, een dienst aan God; want zij geloven dat zij het edele bloed en de besneden heiligen zijn, wij echter vervloekte goien, dus kunnen zij ons niet gemeen genoeg behandelen, noch zich aan ons bezondigen, daar zij de meesters der wereld, wij echter hun knechten, ja, hun vee zijn! - Aan zulke leerstellingen houden ook thans nog de Joden vast en doen als hun voorvaderen: verdraaien Gods woorden, schrapen, woekeren, stelen, moorden, waar ze kunnen, en leren het weer hun kinderen.”

“Ik zie in hun geschriften: ze vervloeken ons goien en wensen ons in hun gebeden en kerken al het slechte, ze roven ons geld en goed door woeker, en, waar zij slechts kunnen, halen zij hun slechte streken uit, geloven (en dat is nog het ergste) dat het hun goed recht is en dat zij goed doen, dat wil zeggen: dat zij God dienen, en leren zulks te doen. Zoiets doet geen heiden, doet ook niemand anders dan de duivel zelf, of hij, die door hem bezeten is, zoals de Joden door hem bezeten zijn.”

En als Luther zich er zorgen over maakt, hoe het euvel te verhelpen, komt hij tot het volgend besluit: “Volgens mijn inzicht moet het daar heen, dat, willen we niet het slachtoffer worden van joodse laster, dan moeten we van hen gescheiden worden en hen uit ons land verdrijven. Dat is de eerste en de beste raad, die beide partijen in zo'n geval zeker stelt....”

“Ik weet wel, dat zij dit en alles loochenen; het stemt echter volkomen met Christus' oordeel overeen, dat zij giftige, bittere, wraakzuchtige, valse slangen, sluipmoordenaars en duivelskinderen zijn, die heimelijk steken en schade aanrichten, omdat zij er openlijk niet toe in staat zijn.”

Giordano Bruno, dien wij naar lichaam en geest tot de Germanen durven rekenen, was heftig verontwaardigd over het minderwaardige karakter der rabbijnse zeden- en rechtswetten. Hij zegt: “Het is een feit, dat ik nergens een dergelijk begrip van recht gevonden heb als bij wilde barbaren, en ik geloof, dat dit het allereerst bij de Joden opgekomen is; want deze vormen een zo pestilent, buitenwettelijk en gevaarlijk geslacht, dat het verdiende, reeds voor de geboorte uitgeroeid te worden.”

De geniale geest van Frederik de Grote herkende ten volle het vreselijke gevaar, dat de Joden in zijn land vormden, en hij maakte niet veel complimentjes met hen. In zijn bevelschriften staat: “Wij bevelen...., dat het slechte en mindere Joden in de kleine steden, in het bijzonder in die, welke midden in het land liggen, alwaar zulke Joden overbodig en veel meer gevaarlijk zijn, bij alle gelegenheid en alle mogelijkheid daar verdwijnen moeten.”

“Wat huns handels is, behouden zij. Dat zij echter hele stammen van Joden naar Breslau brengen en een waar Jeruzalem er uit maken, dat mag niet zijn!” - En in het jodenreglement van 1750 staat: “De hoogst veroorloofde rentevoet is 12 procent.... Het bezitten of aankopen van landerijen is de Joden niet overal toegestaan.” “Geen Jood mag op het platteland wonen.”

Waarom hebben wij die rake wetten van een der wijste koningen lichtvaardig in de wind geslagen?

Ook de wakkere Maria Theresia heeft het ware wezen der Joden doorzien, zoals uit een eigenhandig schrijven in het jaar 1778 aan de hofkanselarij te Wenen blijkt: “Voortaan zal het geen Jood, welken naam hij ook dragen mag, toegestaan zijn, zich hier op te houden zonder mijn schriftelijke toestemming. Ik ken geen groter pest voor de staat dan dit volk, door hun zucht de mensen door bedrog en woeker tot de bedelstraf te brengen, al die minderwaardige handelingen te verrichten, die een eerlijk mens verafschuwt. Mitsdien moeten dezelve zoveel mogelijk hier weg gehouden en van hier verdreven worden....”

Het was misschien toch nog niet de slechtste tijd voor de volkeren, toen de wetten nog uit de sterken gezonden wil van een heerser geboren werden en niet uit het bedriegelijke parlementsgeklets van ijdele volksverleiders.

Kant zegt: De onder ons levende Palestijnen zijn door hun woekergeest sinds hun verbanning, ook wat de grote menigte betreft, in de niet ongegronde roep van bedrog gekomen. Het lijkt niet mogelijk, zich een natie van bedriegers voor te stellen. Maar even onmogelijk is het toch ook, zich een natie voor te stellen van louter kooplieden, die, voor verreweg het grootste deel verbonden door een oud, door de staat, waarin zij leven, erkend bijgeloof, geen burgerlijke eer zoeken, doch hun verlies door de voordelen en overheersing van het volk, waaronder zij, ook zelfs tegen elkaar, bescherming vinden, vervangen willen." (De leer der mensenrassen aan de hand der feiten. Königsberg 1798).

Herder kenschetst in zijn "Ideen Zur Philosophie der Geschichte der Mensheit" de Joden als "een volk, dat in zijn ontwikkeling verloren ging, omdat het nooit tot rijpheid van een politieke ontwikkeling op eigen bodem, derhalve ook niet tot het ware gevoel voor eer en vrijheid kwam".... "Het volk Gods.... is sinds duizenden jaren, ja, sinds zijn ontstaan een parasiterende plant op de stammen van andere volkeren; een geslacht van sluwe sjacheraars, dat nagenoeg over de gehele wereld verspreid is en niettegenstaande alle onderdrukking nergens naar eigen eer en huis, noch naar een eigen vaderland verlangt."

In zijn "Adrastea" zegt hij nog: "Een ministerie, waarbij de Jood alles is; een huishouding, waarin de Jood de sleutels heeft; een departement of een commissariaat, waarin de Joden de voornaamste zaken drijven; een universiteit, waarop de Joden als geldschieters der studenten geduld worden: - dat zijn niet op te drogen poelen! Waar een aas ligt, verzamelen zich de gieren, waar vuilnis is, huizen insecten en wormen!"

In "Wilhelm Meisters Wanderjahren" schildert Goethe het beeld van een ideale maatschappij en somt haar levensregels op. Daarin staat onder meer: "In deze geest, die men misschien pedant noemen mag, doch als juist erkennen moet, dulden we geen Joden onder ons, want hoe kunnen wij hun het aandeel in de hoogste cultuur gunnen, welker oorsprong en herkomst zij verloochenen?" Reeds in zijn jonge jaren hield hij zich kennelijk druk bezig met het Jodenprobleem, zoals uit zijn eerste werk "Jahrmarktsfest zu Plundersweiler" blijkt. Hij verwerkt daar de gebeurtenissen, die in het Boek Esther geschilderd zijn en laat minister Haman over de Joden tegen de Perzenkoning zeggen:

"....ze hebben een geloof,

dat hen rechtvaardigt, vreemden te beroven,

en aan hun snoodheid is uw volk blootgesteld....

De Jood bemint het geld en vreest het gevaar.

Hij weet met weinig moeite en zonder veel te wagen,

door handel en door woeker geld uit het land te dragen....

Ook vinden ze door geld de sleutel aller harten,

en geen geheim is veilig voor hen opgesloten,

ieder behandelen ze naar zijn eigen aard.

Ze weten iedereen door borg en ruil te vatten;

hij komt niet los, die zich slechts eenmaal met hen inliet....

Elkeen is in uw land op een of andere manier met Israël verbonden,

en dit sluwe volk ziet slechts één weg open:

Zolang er orde is, zolang heeft het niets te hopen".... *)

Goethe, die toch waarlijk niet door godsdienstige vooroordelen beïnvloed werd, wilde absoluut niets weten van gelijkstelling of vermenging met Joden. Hij ontstak, zoals kanselier F. v. Muller vertelt: "in een hartstochtelijke woede over de nieuwe jodenwet, die het huwelijk tussen Christenen en Joden mogelijk maakte." Hij voorzag de verschrikkelijkste gevolgen daarvan, beweerde, dat wanneer de generaalsuperintendent enig karakter had, hij liever zijn ambt neer zou leggen, dan een Jodin in de kerk in de naam der Heilige Drie-eenheid te trouwen. Alle zedelijke gevoelens in een familie, die toch op zedelijke grondslag berusten, werden door een dergelijke schandalige wet ondermijnd. Bovendien wilde hij nu wel eens zien, hoe iemand zou kunnen verhinderen, dat een Jodin nog eens opperhoofdmeesteres werd. Het buitenland moest wel aan omkoperij geloven, om het aannemen van deze wetten te kunnen begrijpen; wie weet, of niet de almachtige Rothschild er achter stak.

Over Moses Mendelssohn schreef Goethe aan Jacobi: "Wat zeg je van de joodse streken, waarmee de

*) Een Hebreeër van de tegenwoordigen tijd uitte deze gedachtt met de volgende woorden: "De revolutie in de ster van Juda".

nieuwe Sokrates te werk gaat? Hoe handig heeft hij Spinoza en Heine naar voren gebracht! O, jij arme Christen, welk een verschrikkelijk lot wacht je, als een Jood je gonzende vleugeltjes langzaam maar zeker omsponnen zal hebben."

Johann Gottlieb Fichte, de dappere auteur van “Reden an die deutsche Nation”, zegt in zijn “Urteilen über die französische Revolution” (1793):

“Door bijna alle landen van Europa verbreidt zich een machtige, vijandige staat, die met alle andere voortdurend in strijd is en die in vele opzichten enorm zwaar op de burgerbevolking drukt; het is het Jodendom. Ik geloof, dat dit niet is, doordat het een afzonderlijken en hecht verbonden staat vormt, doch doordat deze staat, op haat tegen het ganse menselijke geslacht opgebouwd, zo verschrikkelijk is.”

“Van zulk een volk is niets anders te verwachten, als we zien: dat in een staat, waar de onbeperkte macht van de koning mij mijn vaders hut niet ontnemen mag, en waar ik tegenover de almachtige minister op mijn recht kan blijven staan, de eerste de beste Jood, die het in zijn hoofd op komt, mij ongestraft kan uitplunderen. Dit alles ziet gij mede aan en kunt het niet ontkennen, en gij spreekt suikerzoete woorden van verdraagzaamheid, mensenrechten en burgerrechten, terwijl gij ons in onze hoogste mensenrechten krenkt....”

“Mensenrechten moeten ze hebben.... maar om hun burgerrechten te geven, daartoe zie ik slechts één middel: hun op één nacht allen de hoofden af te hakken en andere op te zetten, waarin ook maar geen spoortje van joodse ideeën is. Om ons zelf tegen hen te beschermen, zie ik maar een middel; hun geheiligd land te veroveren en ze daar allen heen te sturen.”

In zijn “Bliek aus der Zeit auf die Zeit” (1814) zegt Ernst Moritz Arndt: “De invoer van Joden in Duitsland moest eenvoudigweg verboden en verhinderd worden..! De Joden als Joden passen niet in deze wereld en in deze staten, en daarom wil ik niet, dat zij op een onbetamelijke wijze in Duitsland vermeerderd worden. Ik wil het ook daarom niet, omdat zij een geheel vreemd volk zijn en omdat ik de germaansen stam zo veel mogelijk van vreemde smetten vrij wil houden. . De opname van vreemde Joden, die in ons land wensen te komen, is een pest voor ons volk.”

“....Kleine steden, gehuchten en dorpen, waar veel Joden bijeen zijn, dragen over het algemeen een lichtzinnig, onrustig en misdadig karakter; want ook de Christenen nemen veel van de Joden over; ze worden immers, wanneer ze leven willen, gedwongen, met hen te wedijveren in hun listen en lagen: zo wordt de rustige, eerlijke en trouwe burger en boer een geniepige en listige gast, die tenslotte de ernstige arbeid en het rustige gezelschap geheel mijdt en de gemakkelijke en ongewisse buit van een bedriegelijk gewin naloopt.... Waarlijk, al te zeer onrecht hebben diegenen gedaan, die zonder verdere belangstelling voor het grote onderscheid en de gevolgen voor het geheel, de Joden gelijke burgerrechten als de Christenen verleenden.... Een goed en gerecht heerser schuwt het vreemde en ontaarde, dat door zijn

onophoudelijke tóevloed en vermenging de reine en zuivere kiem van zijn edel volk vergiftigen en verderven kan. Daar nu uit alle delen van Europa de in het nauw gedreven Joden naar het middelpunt, dat is Duitsland, trekken en dit met hun vuiligheid en pest dreigen te overstromen, daar deze overstroming hoofdzakelijk uit het Oosten namelijk uit Polen komt, ontstaat de noodzakelijkheid, dat onder geen voorwaarde en met geen uitzondering vreemde Joden in Duitsland opgenomen mogen worden; ook als ze bewijzen kunnen, dat ze miljoenen meebrengen."

De als rechtsfilosoof bekend staande Joh. Ludwig Klüber kenschetst als eerste het Jodendom als een geheime bond van politiek en zakelijk karakter. Hij schrijft in zijn "Uebersicht der diplomatischen Verhand-lungen des Wiener Kongresses" (1816): "Het Jodendom is een politiek-religieuze sekte onder streng, theocratisch despotisme der rabbijnen. Ze zijn eng aaneengesloten, niet slechts in een bepaald begrip der kerkelijke leer, doch zij vormen een volkomen gesloten, erfelijk geheimen bond met bepaalde politieke grondslagen en geboden, voor het gewone leven en het handelsverkeer...." De Joden vormen over de gehele wereld, naar hun eigen idee, een eigen natie, die volkomen afgesloten is van elke andere."

Moltkes' woorden in 1832 hebben we voorgaand reeds in hun hoofdtrekken weergegeven. Uitvoerig staan ze in het "Handbuch der Judenfrage".

In zijn werk "Das Wesen des Christendums" (1849) schildert Ludwig Feuerbach onder andere het geloof aan wonderen der Joden, zoals dat op verschillende 192

plaatsen in het Oude Testament aan de dag treedt. Vervolgens zegt hij: "En al deze tegennatuurlijkheden gebeuren ten gunste van Israël, uitsluitend op bevel van Jehova, die zich om niets anders dan om Israël bekommert, en niets is dan de belichaamde zelfzucht van het Israëlitische volk, met uitsluiting van alle andere volkeren, de absolute onverdraagzaamheid"....

"De Joden hebben zich in hun eigenaardigheid tot op de huidige dag staande gehouden. Hun beginsel is, dat hun God het meest praktische beginsel van de wereld - van het egoïsme is, en wel van het egoïsme in de vorm van de godsdienst."

Bismarck heeft op de Landdag in 1847 zich zeer beslist tegen de Jodenemancipatie geuit: Voor alles verzette hij zich er tegen, Hebreeërs overheidsposten in de staat te laten bekleden. Hij zei daarover: "Als ik mij als vertegenwoordiger van de geheiligde majesteit van de Koning een Jood denk, dien ik gehoorzamen zou moeten, dan moet ik bekennen, dat ik mij diep teneergedrukt en gekrenkt zou voelen, dat ik de vreugde en het oprechte eergevoel, waarmede ik thans mijn plicht tegenover de staat vervul, zou verliezen. Ik deel de gevoelens van de lagere kringen en schaam me niet voor hun gezelschap. Waarom het de Joden niet

gelukt is, in al deze eeuwen meer sympathie bij de bevolking te wekken, wil ik niet precies nagaan."

"We hebben van de milddadigheid der Joden ter ondersteuning van hun zaak gehoord. Nu, voorbeeld om voorbeeld - ik zal een ander geven! Ik wil een voorbeeld geven, waarin een gehele geschiedenis over de verhoudingen tussen Joden en Christenen ligt.

Ik ken een streek, waar de joodse bevolking op het land talrijk is, waar boeren zijn, die niets, van wat zich op hun grond bevindt, hun eigendom kunnen noemen; van het bed tot de pook behoort al het meubilair aan de Joden; het vee in de stallen is van de Joden, en de boer betaalt voor dat alles zijn dagelijkse huur; het koren op het veld en in de schuren i? van de Joden, en de Joden verkopen de boeren koren voor brood, zaak en voeder maatsgewijze. Van een dergelijke christelijke woeker heb ik, tenminste in mijn praktijk nog nooit gehoord...."

"Tot nu toe staat de vrijheid van Duitsland nog niet zo laag genoteerd, dat het de moeite niet loont, daarvoor te sterven, ook als men er geen emancipatie der Joden mee bereikt...." (Na herhaalde stormachtige onderbrekingen):

"Het lag enkel in mijn bedoeling, aan te tonen, dat de emancipatie der Joden geen vooruitgang zou betekenen."

Schopenhauer zegt in "Parerga" I, § 136:

"Terwijl alle andere godsdiensten het volk de metafysische betekenis van het leven in woord en beeld trachten bij te brengen, is de joodse godsdienst geheel immanent en brengt niets anders dan een krijgsgeschreeuw bij de bestrijding der andere volkeren voort.... Overigens is de indruk, die het bestuderen der Septuaginta bij mij nagelaten heeft, die van een hartelijke liefde en verering voor de groten koning Nebukadnezar, als is hij dan ook wat bekocht uitgekomen met een volk, dat er een God op na hield, die hem het land van zijn buurman beloofde en schonk, waarin het zich dan onder roven en moorden vestigde, 194

om er dan zijn God een tempel te bouwen. Moge elk volk, dat een God heeft, die het land van een buurman tot "Land van belofte" maakt, bijtijds zijn Nebukadnezar vinden, en zijn Antiochus Epiphanes bovendien, en dat er verder geen plichtplegingen met hem gemaakt worden!"

En in het IIde deel, § 133, gaat hij verder: “Het vaderland der Joden zijn de overige Joden; daarom strijdt hij voor hen, als pro ara et focis *), en geen volk op aarde houdt zo aan elkaar vast als dit. Daaruit blijkt wel, hoe absurd het is, hun deel te willen laten nemen in de regering of het beheer van een staat. Hun godsdienst, van huis uit met hun staat versmolten en een geheel, is daarbij geenszins de hoofdzaak, veel meer de band, die hen samenhoudt, het “point de ralliement” **) en de strijdkreet, waaraan zij elkaar herkennen. Dit blijkt ook wel daaruit, dat zelfs de gedoopte Jood helemaal niet, zoals toch anders alle afvalligen, de haat en afschuw der overigen op zich laadt, gewoonlijk zelfs niet ophoudt, vriend en deelgenoot van hen te zijn en hen als ware landslieden te beschouwen. Zelfs kan bij het geregeld en plechtige bidden der Joden en waarvoor er altijd tien bij elkaar moeten zijn, wanneer er een ontbreekt, een gedoopte Jood diens plaats innemen, evenwel geen Christen.”

“Dientengevolge is het onjuist, de Joden slechts als een godsdienstige sekte te beschouwen; wanneer dan ook nog, als om deze dwaling te versterken, het Joden-

*) Voor altaar en haard. **) Het verzamelpunt.

dom met een aan de christelijke kerk ontleende uitdrukking aangeduid wordt als “joodse confessie”, dan is dat een totaal verkeerde, op misleiding berekende uitdrukking, die helemaal niet veroorloofd moest worden. Beter zou zijn “joodse natie”.

Onze grote meester der toonkunst Richard Wagner was, zoals bekend is, ook handig met de pen en menige rake gedachte wist hij op papier te brengen, die voor een groot deel waard zijn een ereplaats in te nemen op het gebied van ware levensfilosofie. Naast zijn werk “Das Judentum in der Musik” gaat hij in een behandeling over “Religion und Kunst” dieper op het jodenvraagstuk in en zegt daarover: “Zij hebben niet het minste contact met de godsdienst, doch alleen het geloof aan bepaalde beloften van hun God, die geenszins, zoals in eiken waren godsdienst, op een eeuwig leven boven dit zuiver reële leven uitgaan, doch juist op dit tijdelijke leven op aarde alleen betrekking hebben, waar evenwel zijn stam de heerschappij over al het levende en levenloze verzekerd blijft. Dus hoeft de Jood noch te denken, noch te bazelen, zelfs niet te rekenen, want de uitkomst van de moeilijkste rekening ligt in zijn van elk idealisme ontbloot instinct vooruit reeds zonder fouten klaar. Een wonderlijke, weergaloze verschijning: de plastische demon van het verval der mensheid in triomferende zekerheid, en daarbij nog Duits staatburger van mozaïsche confessie, de lieveling van liberale vorsten en garant van onze rijkseenheid.”

Omstreeks 1860 werd het Duitse volk een boek geschonken, dat voor eeuwig zijn plaats in de klassieke literatuur zal houden: zo volkomen zuiver volmaakt is het naar vorm en inhoud. Het heet “Die Juden und der deutsche Staat”; de auteur bleef onbekend; hij noemde zich H. Naudh, hetgeen betekent “Niemand”. Het boek beleefde heel kort na elkaar enige herdrukken

en er werd verteld, dat het in opdracht van Bismarck geschreven was. Eerst jaren later maakte de Berlijnse schrijver Johannes Nordmann zich als auteur bekend. In onze briefwisseling bekende ik hem, hoe verbaasd ik was over de volmaaktheid van de stijl bij een man, die toch verder als schrijver nooit bijzonder op de voorgrond getreden was. Ik zei hem, dat deze schrijfwijze deed denken aan die van de meester der stijlkunst Lothar Bucher. Nordmann heeft daarop toegegeven, tezamen met Lothar Bucher en geheimraad C. Wagener het boek bewerkt te hebben.

Wie het essentiële van het Jodenvraagstuk van een politiek, zowel als van wetenschappelijk en literair hoogstaand en zuiver standpunt uit wil leren kennen, moet zich dit boek aanschaffen. Het mag het klassieke werk van het antisemitisme genoemd worden. Enkele aanhalingen er uit volgen hier:

“Het laat zich aannemen, dat de Joden noodgedwongen zich uiterlijk aan een vreemden niet-joodse staat onderwerpen; het is hun echter onmogelijk, er vrijwillig geheel in op te gaan. Ze kunnen niet anders dan in hun binnenste de joodse gemeenschap als een Staat in de Staat beschouwen, en ze hebben dit door de druk van duizenden jaren heen bewezen. Men hoeft slechts te proberen, joodse corporaties en joodse scholen, christelijke beambten en christelijke leerkrachten op te dringen, en men zal horen, welk een geschreeuw over onderdrukking zich doet horen....”

“Als dus de Duitse staat de verpersoonlijking van het Duitse volk is, dan behoren de in Duitsland levende Joden net zo min tot de Duitse staat als een lintworm in het menselijk lichaam. Het zijn slechts Duits sprekende Joden, geen joodse Duitsers. Daarmee zal het Duitse volk zich zelfs niet door de brutaalste kunstjes op een dwaalspoor laten brengen. En zolang zij door de Duitsers niet als gelijken, doch als Joden beschouwd worden, moet door hun indringen in het Duitse staatwezen het nationaliteitsgevoel der Duitsers gekwetst en hun vertrouwen in de zedelijke waarden der maatschappij ondermijnd worden. Het offer, dat laatstgenoemden brengen, is reeds groot genoeg, door de Joden in een dergelijke mate, als volkomen vreemd bestanddeel, onder zich te moeten dulden.”

“De wereld der Joden draait alleen om het materiële voordeel. Op het voordeel stelden zij hun God in, op het voordeel stellen zij hem op de proef, en om het voordeel gehoorzamen zij hem. Hun godsdienst is die van het voordeel. De wereld vraagt, naar hun opvatting, niet van hen, zich met haar in overeenstemming te brengen, doch alleen, haar te gebruiken. Ze hebben geen esthetisch verlangen, zij zoeken geen harmonie, geen bevrediging van hun geweten, geen inzicht, alleen voordeel.”

Ook de geniale musicus Franz Liszt gaat in zijn gezamenlijke werken dieper op dit voor onzen tijd zo ernstige probleem in en besluit zijn beschouwingen met de woorden: “Er zal een

ogenblik komen, waarop alle christelijke naties, die met de Joden samenleven, moeten erkennen, dat de vraag, of zij hen moeten laten of moeten verdrijven, voor hen van een betekenis op leven en dood wordt, de vraag: gezondheid en sociale vrede of een ongeneeslijke, verterende ziekte en voortdurende koorts.”

De bisschop van Rottenburg, Dr. Paul Keppler, leerde op een reis door Palestina de toestanden van de zich daar bevindende Joden kennen, die hij in zijn “Wanderfahrten im Oriënt” uitvoerig beschrijft. Over het jammervolle bestaan der oosterse Joden zegt hij: “Men kan haast niet geloven, dat dit een deel van het zelfde volk is, dat buiten Palestina de Christenvolkeren een doorn in het vlees is, hen het bloed onder de nagels weghaalt, hen knecht met de gouden kettingen der miljoenen en met hun in gif gedrenkte pennen en openbare bronnen de ontwikkeling en moraal door weerzinwekkende en etterende stof verpest.”

In zijn werk “Bau und Leben des sozialen Körpers” zegt de economist Albert Schaffle over de Joden: “Ze zijn een bederf brengend, onrust verwekkend, kosmopolitisch element in de menselijke volkerenfamilie. Zij laten zich niet door andere volken opnemen, doch zijn er toe bereid en in staat: geloof, zeden, staatsinrichting en handel te vernietigen.”

Heinrich v. Treitschke heeft op temperamentvolle wijze stelling genomen tegen dit vraagstuk en er een speciaal geschriftje aan gewijd. In de “Preussische Jahrbiicher” van 1879 laat hij zich nog verder over het Jodenvraagstuk uit en wijst daarbij in het bijzonder op de joodse aanmatiging en het schelden tegen de Duitsers: “Men leze de geschiedenis der Joden van Graz, welk een fanatieke woede tegen de “erfvijand”, het Christendom, welk een dodelijke haat, juist tegen de zuiverste en machtigste vertegenwoordigers van het Germaanse ras, van Luther af tot Goethe en Fichte toe! En welk een grote, beledigende zelfoverschatting. Daarin wordt onder voortdurende schaamteloos geschimp bewezen, dat het volk van Kant eigenlijk eerst door de Joden tot humaniteit opgevoed, dat de taal van Lessing en Goethe eerst door Börne en Heine voor schoonheid, geest en humor toegankelijk geworden is! Welke Engelse Jood zou het ooit wagen, op zulk een wijze het land, dat hem beschermt, te belasteren? En deze verstokte verachting tegen de Duitse “goien” is geenszins slechts de uiting van een enkelen fanaticus....”

“....Zonder twijfel heeft het Semietendom aan het liegen en bedriegen, aan de brutale hebzucht van de gewetenloze speculatie een groot aandeel, is het voor een groot deel medeschuldig aan het misdadig materialisme van deze tijd, dat eiken arbeid slechts als een winstobject ziet en die alle eerlijke arbeidsvreugde van ons volk dreigt te verstikken. In duizenden Duitse dorpen zetelt de Jood, die zijn buren al woekerend leegkoopt.”

“Tot in de hoogste intellectuele kringen, onder mannen, die elke gedachte aan kerkelijke onverdraagzaamheid of nationale hoogmoed vol afschuw van zich af zouden wijzen, klinkt het thans als uit een mond:

De Joden zijn ons ongeluk!”

De door de Joden later zo ijverig in de hoogte gestoken geschiedschrijver Theodor Mommsen heeft niettemin in zijn “Römischen Geschichte” de Joden van het oude Rome een allesbehalve vleiend hoofdstuk gewijd, dat hij besluit met de woorden: “Ook in de oude wereld was het Jodendom een met goed resultaat werkend gistmiddel van het kosmopolitisme en de nationale ontbinding....”

De vrijdenker Eugen Dühring schreef een boek onder de titel: “Die Judenfrage als Frage der Rassenschad-lichkeit für Sitte und Kultur der Völker”. Enkele aanhalingen daaruit mogen hier volgen:

“De organisatie van de onderdrukkings- en uitbuitingsoorlog, dien de Joden sinds duizenden jaren tegen andere volkeren voeren, is in onzen tijd inderdaad reeds ver gevorderd. Zijn gemoderniseerd karakter kan ons niet misleiden. De godsdienstige verenigingen der Joden zijn een middel voor hun politieke en maatschappelijke vereniging en houden ook de niet godsdienstige Joden, dus alleen, die alleen naar hun ras jood zijn, bij elkaar. zo heeft de Alliance Israélite zich zelf in de grote politiek en het oosterse vraagstuk gemengd - alles onder de dekmantel van de dekmantel van de “godsdienst”. De bescherming, die aanvankelijk alleen de jodengodsdienst gelden zou, betekent echter in werkelijkheid de bescherming van het Jodenras in politiek en sociaal opzicht. Terwijl nu voor de andere volken het verenigingsrecht min of meer kwijnt, oefenen de Joden, ook al weer onder de dekmantel van hun geloof, het voorrecht, voor hun gezamenlijke interessen, tegen de andere volkeren een internationale verbinding te onderhouden.”

“Geen geloofscultus kan op algemene waardering aanspraak maken, als hij zelf mensonterend is. Ten tweede zijn de Jodenverenigingen politieke instellingen en moeten daarom toch minstens aan het algemene verenigingsrecht onderworpen zijn. De revisie van de cultus in deze geest is een voorlopig minimum, dat de gemeenschap te vorderen heeft.”

Het nieuwe Duitse genie op religieus gebied, dat nog veel te weinig gewaardeerd wordt, Paul de Lagarde, voorheen professor in de filosofie en theologie te Göttingen, heeft in zijn “Deutschen Schriften”, die zich met politiek, kerk, school en nationale vraagstukken van eiken aard bezighouden, op buitengewoon scherpe wijze tegen het jodenvraagstuk stelling genomen. Bovendien behandelt hij die aangelegenheid nog in zijn werk “Indogermanen und Juden”. Wij geven slechts enkele aanhalingen weer:

“Niet alleen zijn de Joden ons vreemd, wij zijn ook de Joden vreemd, met dit verschil, dat zij hun afkeer, als zij onder elkaar zijn, in giftige haat omzetten, en dat zij aan deze haat nog een mateloze hoogmoed toevoegen. Ze zijn - zoals de brutale uitdrukking luidt - “beter dan anderen.” “Elk levend organisme in een ander levend lichaam verwekt, onbehagen, ziekte, vaak zelfs verettering en de dood. Ook al is het vreemde organisme een edelsteen: de uitwerking zou het zelfde zijn als van een vuile houtsplinter. - De Joden zijn als Joden in elke staat vreemdelingen, en als vreemdelingen niets anders dan de dragers der verwording. - De wetten van Mozes en de daaruit voortkomende hoogmoed laat hen een vreemd ras blijven en wij kunnen ten enenmale geen Staat in de Staat dulden....”

“Welke staatslieden echter, welke vorsten zijn het, die aan deze verwording geen einde maken! Kent U ze werkelijk niet?”

Dit zijn een aantal stemmen, die alle in de innigste harmonie tot elkaar staan, die steeds de zelfden klank herhalen en als een machtig grondakkoord het Duitse geestesleven doorbruisen. Door de volkomen eenheid der gedachte krijgen deze meningen eerst hun waarde. Ze zijn niet het product van willekeurige stemmingen, doch een getrouw beeld van ons eigenlijke wezen. En er ontbreekt nauwelijks een aan, die voor het geestelijk wezen van onze natie van belang is.

En deze stemmen onzer voorvaderen hebben thans, waar wij door ontelbare meningen verward en uit elkaar gedreven zijn en waar velen nauwelijks nog weten, wat Duits denken en voelen zeggen wil, bijna de betekenis van een religieuze bekentenis. Juist in het onderhavige geval heeft het oordeel onzer geestelijke voorvaderen dubbele waarde. Als de strijd tegen de demonische machten, tegen leugen en slechtheid, een hoofdbestanddeel van het leven uitmaakt, dan behoort de strijd tegen het Jodenras tot onzen godsdienst. Want in de Joden zien wij de demonische krachten belichaamd, welker vernietiging tot de eerste zedelijke plichten van het leven behoort. Hier moet de religieuze vernieuwing ingrijpen, hier moet de eerste opgave voor de wedergeboorte van ons volk opgelost worden, want er kan geen zedelijke en sociale vrede onder het volk zijn, zolang “de boze vijand” in levenden lijve onder ons rondwaart en zijn giftig zaad over de aarde strooit.

In dit opzicht moet ook de school beter haar plicht vervullen. Als het haar taak is, de scholier bekwaam voor het leven te maken en hem alle gevaren van het leven te leren kennen, dan mag zij niet de arglistigste aller vijanden voor hem verzwijgen. Als al te veel leerlingen van onze huidige scholen jammerlijk mislukken in het leven, dan ligt dat voor een groot deel daar aan, dat hen voor een van de ernstigste vraagstukken de ogen niet geopend en ze tegen een der ergste gevaren niet gewaarschuwd zijn.

Wat heeft de school tot nu toe gedaan, om tegen de Joden te waarschuwen? Ze heeft meegeholpen, de dwaling over hen te verbreiden; ze heeft zich - vast en zeker onbewust - tot medeplichtige van de joodse volksverblinding geleend.

De school, die in de toekomst haar leerlingen het leven instuurt, zonder hen met voorgaande stemmen onzer voorvaderen vertrouwd te hebben gemaakt, heeft haar morele en godsdienstige plichten verzaakt.